BURT HIRSCHFELD

DALLAS

Familia Ewing

VOLUMUL 1

virtual-project.eu

BURT HIRSCHFELD

Seria DALLAS

Volumul I

FAMILIA EWING

Original: *The Ewings of DALLAS* (1980)

Traducere de:
RUXANDRA CULCER

virtual-project.eu

EDITURA GRIFON
1992

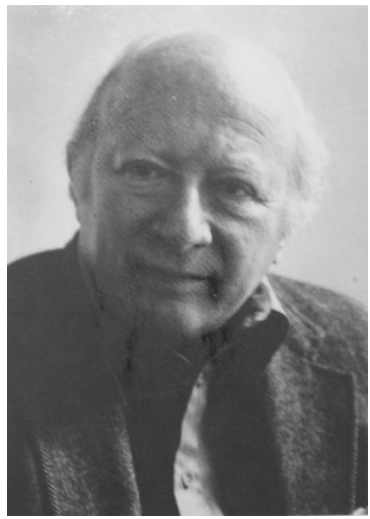

BURT HIRSCHFELD (Hugh Barron) s-a născut (1923) în Manhattan și a crescut în Bronx. A părăsit școala la vârsta de 17 ani și a îndeplinit o serie de slujbe mărunte. Îndată după Pearl Harbour s-a înrolat și a petrecut trei din cei patru ani de serviciu pe mare. După război, a frecventat câțiva ani un colegiu din sud. În următorii cincisprezece ani a lucrat pe ici pe colo, pentru companii cinematografice, la radio și ca actor. Dar Burt Hirschfeld nu și-a scris primul roman până la vârsta de treizeci de ani. A lucrat la el trei ani și când a câștigat doar o mie cinci sute de dolari, a abandonat scrisul pentru câțiva ani. La treizeci și șapte de ani s-a hotărât să descopere odată pentru totdeauna dacă are stofă de scriitor de succes și a început ca amator. Scria orice – de la cărți comice, la reviste de cinema. A scris și numeroase romane sub diverse pseudonime, precum și unsprezece romane inspirate din realitate, pentru adolescenți, care au dovedit o mare receptivitate. „Insula Focului” a fost primul său mare succes. Romanele sale recente includ „Key West”, „Aspen”, „Provincetown” și „De ce nu totul?”. Burt Hirschfeld a decedat în 2004, Westport, Connecticut.

„Dacă aș stăpâni Texas-ul și tot iadul
Aș închiria Texasul și aș locui în iad”.

Gen. PHILIP H. SHERIDAN

„Acesta este un colț cu totul deosebit
Din adevăratul tărâm al lui Dumnezeu”.

Președinte LYNDON B. JOHNSON

„Mi-au arat și mi-au împrejmuit pășunea pentru vaci,
Iar oamenii de-aici se poartă toți ca niște draci”.

O VECHE BALADĂ

Soarele apuse pe cerul de vest al Texasului și înserarea se lăsă peste Dallas. Cocktailurile timpurii de pe Main Street se terminau cu unu sau două urlete răgușite și pe ici pe colo se auzea un plânset de bețiv când muncitorii se întorceau la casele lor răcoroase din periferie. Unii cinau târziu. Alții își petreceau singuri seara, în fața televizorului, ciugulind dintr-o masă rece. Străzile din Dallas erau tot atât de goale ca și un puț de petrol secat. Și la ultimul etaj al Turnului pentru Reuniuni familiale, restaurantul se rotea încet, fulgerându-și reclamele luminoase, comandate prin computer, vizibile de la mile întregi.

Pentru J.R. Ewing aceasta era ceva firesc, o parte din peisajul urban sclipitor care devenise Dallasul și prin urmare nu-i mai atrăgea atenția. În mod reflex, își conduse Mercedesul până la trotuar și parcă în fața Companiei Ewing. La ora asta majoritatea luminilor din clădire erau stinse și birourile goale. Numai luminile de noapte de pe scări și coridoarele principale de la fiecare etaj erau aprinse acum, suficiente pentru a asigura securitatea.

J.R. traversă piața și intră grăbit în clădire. Se gândea la clădirea asta cu oarecare mândrie. Asta este, așa trebuia să fie odată. Totul al lui: clădirea, fiecare bucățică din titlurile de posesiune și investițiile Ewing, Ewing Oil, Southfork… Pe furiș, un zâmbet aspru îi încreți colțurile gurii. J.R. Ewing e un om mare, își spunea lui însuși în atât de multe feluri, și devine tot mai mare și mai puternic în fiecare zi. Da, aceasta trebuia să devină un fapt din viață, deși mai erau încă niște concurenți care refuzau să stea la locurile lor. Dar vor fi puși la punct. Da, fără îndoială că vor fi.

Mergea cu pași mari prin holul de marmură și oglinzi, observând absența gărzii la punctul de verificare pe timp de noapte. Probabil că fuma o țigară undeva, sau trăgea un pui de somn într-un birou gol. J.R. își făcu o notă mentală pentru a-l raporta pe individul care-l înfuriase. Toți angajații întreprinderilor Ewing trebuiau să dea dovadă de o mare

eficiență: datorie, supunere, loialitate. J.R. cerea aceste calități de la oricine lucra pentru el.

Urcă sus cu liftul. La biroul de înregistrări nu era nimeni. Nici clănțănit de mașini de scris, nici voci de femei flecărind. Era o stranie și amenințătoare tăcere, în spatele căreia se putea întâmpla orice. J.R. simți o teamă surdă, care se transformă într-o dorință subtilă, un dor subit după un zâmbet cald și o vorbă bună.

Nebunească slăbiciune. De care nu scăpa niciun bărbat. Dar J.R. Ewing era pregătit să suspende, să elimine și să lupte cu astfel de simțăminte.

Intră în biroul lui, își azvârli sombreroul alb pe un scaun, își puse servieta diplomat pe masă și scoase cu grijă din ea hârtiile de care avea nevoie. Așezat, începu să citească. După un timp se încruntă și scutură din cap neîncrezător. J.R. nu era omul care să tolereze prea mult greșelile. Nu ierta neloialitatea nicio secundă. Reciti ultimul paragraf; cuiva, își spuse, trebuia să i se dea o lecție.

Se ridică. Un bărbat înalt, lat în umeri, cu trăsături regulate, cu o față curios de amabilă, fără emotivitate sau vulnerabilitate. Unui străin, J.R. i s-ar fi părut blând și accesibil; de fapt, nu era nici blând, nici accesibil. Avea o inimă de oțel. Era rigid și neînduplecat, atunci când îi erau în joc propriile interese. Multă lume din Dallas era convinsă că J.R. nu are alt scop în viață în afară de profit și plăcerea personală. Puțini îl agreau.

J.R. merse la bar și își turnă niște scotch ca gheață. Să fie singur, în biroul lui, în timpul nopții, nu era ceva neobișnuit pentru el și cu toate acestea un sentiment nedefinit și iritabil îl măcina, de parcă i-ar fi scăpat ceva. Parcă ar fi fost în pragul comiterii unei gafe monumentale. Își aruncă din nou privirea pe hârtiile de pe birou. Era o problemă de care trebuia să se ocupe dimineața. Nu era ceva prea complicat. Un apel telefonic, o scurtă conversație și problema era rezolvată.

Senzația de indispoziție reveni. Și senzația de dorință sexuală. Se opri un moment, apucă telefonul și formă un număr. Sună de 12 ori. Ducă-se la dracu'! Unde era femeia? Își

privi ceasul. Să scape de greutatea asta, să se descarce, dacă ea ar fi disponibilă pentru o conversație amabilă, măcar de formă. La dracu' cu sunatul, totul e în ordine cu J.R. Ceea ce era al lui, ceea ce era luat și plătit îi revenea. Trânti telefonul la loc și goli restul de scotch. Scoase o cheie din buzunar și descuie sertarul de jos din partea dreaptă a biroului; scoase un pachet de scrisori și începu să le citească, comparând conținutul cu raporturile de pe biroul lui. După câteva minute, un zâmbet orgolios și mulțumit îi apăru pe buze. Se duse să-și ia un alt pahar cu băutură și încercă din nou numărul. Niciun răspuns.

Își verifică carnetul de adrese și formă alt număr. O voce de femeie îi răspunse:

— Aici J.R…

— Oh, bună, J.R.

— Sunt la birou. De ce nu-ți iei micuțul și nu dai o raită cu mașina până aici să bem ceva și să flecărim…

Ea ezita.

— Mi-e teamă că nu pot astă-seară, J.R. Am alte planuri.

— Înțeleg, spuse el cu răceală. Știu pe altcineva…

— Avem toți viața noastră particulară, J.R. Este o parte din libertatea noastră.

J.R. își îndulci forțat vocea:

— E-n regulă, scumpo. Vorbim mai târziu.

Puse telefonul în furcă și merse după o mină de pix, aducând de data asta sticla în spatele biroului lui.

Telefonul sună și J.R. se repezi să-l apuce.

— J.R. Ewing…

Trecu o secundă de tăcere și linia deveni moartă.

— La dracu'! spuse el cu voce tare. Nu mai este nimeni politicos. Pur și simplu închid telefonul. Nici măcar nu pot să spună „greșeală". Așa am ajuns în zilele noastre.

Starea de iritabilitate îi creștea direct proporțional cu cantitatea de scotch îngurgitat. Își turnă mai mult lichid chihlimbariu în pahar, împroșcând în jur, și bău. Încercă iarăși numărul; niciun răspuns. Se așeză la loc pe scaun, privind la tavan. Blestemată lume! Niciodată nu s-a gândit cineva că J.R.

era o ființă umană, că era un bărbat și că avea sentimente, dorințe, nevoi, singurătate. Da, singurătate. O admitea. Dar unde erau ei când el avea nevoie de companie? Când tânjea după tovărășie, afecțiune, după cineva care să-i sfarme temerile și nesiguranțele?

Aproape că râdea. De ce naiba s-ar putea teme? Ce l-ar putea face nesigur? O slabă senzație de zgomot în celălalt birou îi ajunse până la urechi.

— Hei! E cineva acolo?

Cum nu veni niciun răspuns, se dezumflă la loc. Să-i ia dracu'! Pentru un om care a făcut atât de mult pentru oameni cât a făcut el, ar fi de așteptat ca aceștia să fie prezenți când este singur. Ar fi de așteptat să fie nerăbdători să-l știe fericit și mulțumit. Când colo, nici vorbă de asta. Bine, fie și așa! J.R. Ewing știa cum să controleze evenimentele și cursul lor schimbător. Nu altfel decât ai mâna o cireadă de vite. Să te concentrezi asupra a ceea ce faci. Asupra a ceea ce trebuie făcut. Să știi că vitele alea sunt niște animale sălbatice, care intră repede în panică, dar totuși nu sunt proaste. Știu cu siguranță că nu ești acolo ca să le faci un bine. Nu le scăpa nicio clipă din vedere și totul va fi O.K. Lasă-ți mintea să vagabondeze doar o dată și le-ai scăpat din mână, domnule.

Iarăși sunetul acela. Trebuie să fie cineva din gardă care-și face rondul, sau numai propria-i imaginație, care-i joacă feste.

— Aici J.R. Ewing! spuse el, ridicând vocea. Ce pot face pentru dumneavoastră?

Cum nu răspunse nimeni, se duse să-și ia paharul. Era gol. Era pe punctul de a-și turna altul, când un sunet distinct pătrunse din biroul celălalt. La naiba, era cineva acolo. Traversând cu pași mari covorul plușat, împinse de ușă, să o deschidă. Ca din zbor, văzu o figură.

— Ce faci aici? întrebă el supărat.

Singurul răspuns fură două împușcături al căror zgomot reverberă în birourile goale.

J.R. se simți de parcă o locomotivă cu aburi ar fi trecut peste mijlocul lui, împărțindu-l în două, trântindu-l pe o parte, într-o agonie și teroare împietrită. Se simți doborât la pământ,

lumea aspirându-l printr-un tunel amortizat, din care nicio scăpare nu era posibilă.

Până când nu a mai fost decât tăcere fără de sfârșit și noapte eternă.

• PARTEA I •

FAMILIA EWING

ASTĂZI

• Capitolul 1

Cu mai puțin de o lună înainte, când soarele care cobora peste vest ajunsese la Southfork, Jock și Ellie Ewing stăteau pe patio-ul ranchului lor, bucurându-se de briza blândă. Jock, un bărbat înalt, cu o claie de păr alb căzându-i peste fața bătută de vânturi, își lăcuia perechea favorită de cizme. Mâinile lui puternice frecau cu îndemânare pielea uzată, fără să se gândească, cu degetele mișcându-i-se reflex.

Nevastă-sa, absorbită de o carte, era o femeie frumoasă, în floarea vârstei, cu o expresie liniștită în ochii ei luminoși.

Miss Ellie, cum demult îi spunea Jock, avea un aspect universal, de femeie pe care o puteai întâlni la galeriile de artă din 57-th Street din New York City, la opera din San Francisco, sau ca stăpână a unuia din cele mai frumoase ranchuri din statul Texas. Dar la o examinare mai amănunțită, trăsăturile ferme ale lui Miss Ellie o revelau ca pe o femeie puternică, energică, așa cum numai o dură experiență poate face pe cineva energic, o femeie hotărâtă, curajoasă și capabilă să facă față la orice provocare a vieții.

Își ridică ochii din carte.

— Nu pot face nimic pentru tine, Jock?

Jock continuă să-și facă cizmele.

— Mă simt perfect, Miss Ellie.

Ea zâmbi.

— Întotdeauna te-ai simțit, dragul meu. Ceea ce nu înseamnă că nu mai pot face ceva pentru tine.

El o privi în față, cu ochii aceia virili, pierduți undeva în

depărtare, înguști, dar blânzi.

— Și eu te iubesc, Miss Ellie.

Ea zâmbi și el se apucă iar de cizme.

Câteva minute mai târziu apăru Mercedesul lui J.R., oprindu-se aproape de garaj și J.R. se îndreptă spre patio cu pași mari și cu un zâmbet de mulțumire de-a lungul feței. Cineva spusese odată despre J.R. că numai gura îi zâmbea, niciodată ochii; nici în prezența părinților săi. Chiar în incinta sigură a Southfork-ului ochii i se învârteau brusc în jur, ca pentru a se asigura că nu era niciun dușman în apropiere.

— Bună seara la toată lumea! îi salută el.

Drept răspuns, Jock se încruntă.

— Bună seara, J.R. Nici-o noutate? N-ai nimic ce ți-ar place să-mi spui, asta e.

— Tată, când ai de gând să te destinzi și să începi să mă crezi?

— De îndată ce ai să-mi dai motive.

Ochii lui J.R. se înnorară din nou. Începu să vorbească, dar surprinse un ușor tremur prevenitor pe fața maică-sii. Zâmbi mecanic, ca de obicei, și-și puse servieta diplomat pe masa din patio, o deschise și scoase un teanc de documente.

— Poate asta va ajuta la ceva, tată.

Jock acceptă hârtiile și le răsfoi.

— Ce-i asta?

— Împrumuturile bancare pentru concesiunile din Asia au fost plătite astăzi până la ultimul dolar. Southfork e liber și curat.

Reacția lui Jock fu de reținere. Răsfoi din nou hârtiile. J.R. era dezamăgit.

— Nu-ți place, tată?

J.R. dorea cu nesaț și cerea de la tatăl său un semn evident și repetat de aprobare. Jock, un om aspru, care arareori își arăta sentimentele prin vorbe sau gesturi, cerea totul de la om în fiecare zi, critica ușor pe oricine nu se ridica la așteptările lui și nu se grăbea cu complimentele.

— Southfork nu mai este în pericol.

Jock mormăi ușor.

— Bobby a fost cu tine la bancă?

— Da, a fost.

J.R. ar fi dorit să-i strige tatălui său blasfemii, să pretindă pentru el însuși ceva din interesul și afecțiunea pe care acesta o avea pentru fratele mai tânăr, Bobby. În loc de asta, spuse cu o voce normală:

— S-a lucrat pe față. Cinstit.

Apoi, impulsiv, ca și cum nu și-ar mai fi putut reține emoțiile, lăsă vorbele să țâșnească șuvoi:

— Ce naiba, tată, nu ești niciun pic mândru de mine? Concesiunile alea din Asia au făcut Ewing Oil unul din cei mai bogați operatori independenți din Statele Unite.

— Nu-i nevoie să înjuri în fața mamei tale, spuse Jock.

— Lasă, Jock… se amestecă Miss Ellie.

Jock îl fixa din ochi pe J.R.

— Nu pot uita că erai aproape să pierzi Southfork-ul în tot angrenajul ăsta de afaceri, fiule.

— Asta ține de trecut, tată. Am tras învățăminte într-un mod aspru. Niciodată nu voi face ceva care ar putea să pună Ewing Oil sau Southfork în primejdie. Jur…

— Bine, fiule, ține-o tot așa și voi fi mulțumit de tine.

J.R. izbucni într-un râs mândru, mulțumit.

— N-are rost să vă mai explic, dar mă distrez urmărind cum curg toți banii aici și auzindu-i pe băieții din cartel cum pledează ore întregi pentru o singură acțiune.

— Ești corect cu ei, J.R.? – zise Miss Ellie moale.

— Corect! Lasă-mă să-ți spun, mamă. Dacă n-ar fi fost așa de lași și ar fi venit cu banii pentru concesiunile alea de la început, atunci când i-am chemat, n-ar fi trebuit niciodată să ipotechez Southfork-ul. Trebuie să-i vezi, tată, stând ca o haită de copoi înfometați și cerșind o declarație dată presei.

Pe buzele lui Jock apăru rânjetul omului de afaceri.

— Nu te condamn deloc pentru felul în care te simți. Nimic nu te interesează decât o afacere bună, în special când alții nu pot suferi succesele tale.

Se ridică, puțin gârbovit, dar încă înalt și puternic, având fizicul unui om care-și duce viața în aer liber.

— Vino înăuntru, fiule, să-ți dau ceva de băut…

•

După cina din această seară, familia se adună în sufragerie. Pam Ewing, o tânără de o izbitoare frumusețe, cu trăsături vag exotice și păr de culoarea aramei, rămase singură, pierdută în gânduri. Văzându-și nora singură, Miss Ellie, practică, spuse:

— Oh, Pam, am uitat să-ți spun, azi ți-a telefonat Harrison Page.

— Mulțumesc, Miss Ellie.

— Ce voia? întrebă Bobby.

Cu câțiva ani mai tânăr decât fratele lui, J.R., Bobby era solid, cu păr negru și ochi hotărâți, care te priveau țintă. Felul de om care arăta de parcă natura l-ar fi predestinat să fie oriunde reconfortant și competent și care-ți câștiga temeinic și adânc încrederea. Bobby nu fusese niciodată pe deplin convins de înțelepciunea tinerei lui soții, care reîncepuse să muncească, iar un telefon primit în timpul zilei de la patronul ei îi întărea bănuielile. În același timp sentimentele lui față de Pam erau adevărate și adânci. O suportase, pe cât posibil, în trecut, și trebuia să continue și în viitor. Totuși, îndoielile rămâneau. Pam dădu din umeri, cam în treacăt – gândi el.

— Eu îl sunasem mai devreme. N-am fost azi la lucru și voiam să-i explic…

— Unde-ai fost? întrebă Bobby, incapabil să-și ascundă supărarea.

— La cimitir.

Bobby își strânse buzele. Moartea tatălui lui Pam, Digger Barnes, fusese pentru ea o lovitură mai mare decât s-ar fi așteptat. Bobby începu să se întristeze.

Sue Ellen, soția lui J.R., stătea aproape de bar, cu un pahar în mână. Un zâmbet angelic îi transformase fața într-o mască. Stătea de parcă ar fi așteptat un vizitator nedorit. Acesta sosi în persoana lui J.R., care înșfăcă o sticlă de brandy și o ridică în sus.

— Nu te-am văzut mâncând la cină, Sue Ellen.

— Nu-mi era foame, J.R.

— Cred că ți-ai procurat alimentele de care ai nevoie dintr-

unul din ăsta, dragă! spuse el, arătând paharul.

Ea îi întinse paharul.

— Doar sifon, în caz că vrei să te asiguri că nu mint.

— Nu este necesar, interveni Miss Ellie.

J.R. făcu o grimasă.

— Ceea ce aș vrea să știu, este ce ai băut din alte pahare, cu alte ocazii, dragă.

— Las-o baltă, J.R.! spuse Bobby.

J.R. simți renăscându-se vechile neînțelegeri. Pentru că nu voia să se cunoască, era incapabil, sau nu dorea să-și controleze temperamentul.

— Ce?

— Am spus, las-o baltă. Nu obții nimic.

J.R. spuse printre dinți, cu o voce tăioasă:

— De ce, Bobby, nu știi că primul pas în vindecarea beților este să-i faci să admită ceea ce sunt? Tocmai încerc să-mi ajut iubita nevastă, făcând-o să spună ceea ce este – o alcoolică damnată!

Lucy, de 18 ani, mică și blondă, cu o privire voluptuoasă și îndrăzneață, îl provocă pe J.R.:

— De ce să admită Sue Ellen orice? Tu vrei să admiți ceea ce ești?

J.R. privi lung și rece la nepoata lui, copilul celui de-al doilea frate, Gary, plecat de mult din Southfork.

— Lucy, spuse el puțin iritat, asta e problema mea și a lui Sue Ellen.

— Nu când o ataci în fața întregii familii, spuse Bobby. Asta face să fie și problema noastră.

J.R. își îndreptă atenția spre fratele său.

— Aș spune că acum ai și tu destule probleme cu propria nevastă. Las-o pe Sue Ellen în grija mea.

— Nu începe, J.R…

J.R. continuă, ignorând nota de avertisment din vocea lui Bobby, în ciuda protestelor maică-sii și a admonestării dure a tatălui de a se opri.

— Nevastă-ta se strică, Bobby, încet, dar sigur. Nimeni nu se poate ocupa de asta, cu excepția ta. Nici nu o poate blama,

lucrurile stând așa cum stau. Asta i se trage de la Digger Barnes, dragul ei tătic. Drace, dar bucata asta de carne omenească fără de folos n-are nicio legătură cu ea. Toată lumea știe că tatăl ei adevărat a fost un curelar vagabond, Hutch McKinney, un hoț. Iar mama ei a fost o târfă…

Pam suspină adânc și fugi în cameră. Bobby, care uitase de orice, în afară de răutatea deliberată a lui J.R. care o rănise pe soția lui, azvârli cu paharul în fratele său. Lovitura fu ratată și paharul, care nimerise în cămin, se făcu fărâme. Bobby se repezi înainte, spre J.R., încercând să-l lovească cu pumnul, dar acesta se lăsă pe spate și scăpă. Bobby se repezi din nou. În cele din urmă Jock îi despărți, anunțând că lupta s-a sfârșit.

— Țineți-o tot așa, amândoi. Aici este locul în care locuiește mama voastră și cu mine. Este casa noastră, nu un bar. Data viitoare trebuie să fie o bătaie cu pumnii și să știți că nu sunt prea bătrân pentru ca pumnii să-i dau eu. Acum, Bobby, înapoi, auzi? Și tu, J.R., ține-ți gura asta închisă. E destul de clar pentru voi?

— Da, spuse J.R., ținându-se de obrazul învinețit.

Sue Ellen îi ținu calea, privindu-l drept în față.

— Mi se pare, J.R. că tu ești acela care are nevoie să bea ceva, chiar acum…

Cu-o înjurătură în surdină, J.R. se repezi afară din cameră și părăsi casa.

•

Bobby o găsi pe Pam în dormitorul lor, așezată pe pat, cu privirile pierdute în gol. O strânse în brațe și ea se ghemui mai mult în el, de parcă ar fi vrut să-i absoarbă toată puterea, forța aceea a vieții care izbucnea din el.

— Oh, Bobby, are J.R. dreptate? Sunt pierdută?

— Nu crede asta.

— Mă simt atât de singură, și atât de tristă!

— Ți-a murit tatăl și asta e o mare pierdere. Ești șocată. Oricine ar fi.

— Dar nu Digger era tatăl meu, ci Hutch McKinney. Cu câteva zile mai înainte, numele ăsta nu-mi spunea nimic. Acum am început să cred că el era tatăl meu. Un schelet cu

țeasta găurită de un glonte, un om de care n-am auzit niciodată, pe care nu l-am cunoscut niciodată…

— Digger a fost tatăl tău. El te-a crescut pe tine și pe fratele tău, Cliff. Asta face dintr-un bărbat un tată…

— Se spune că mama mea a murit… dar eu nu-mi amintesc. Printre bunurile tatei era un ceas cu o fotografie veche în el. O femeie pe care de abia mi-o amintesc. Vreau să aflu ce s-a întâmplat cu ea, Bobby.

— Ce mai contează acum?

— Mă simt de parcă mi-ar fi fugit pământul de sub picioare. Cum pot să știu cine sunt, dacă nu știu cine a fost tatăl și mama mea? Asta este, nu aparțin nimănui. N-am niciun loc sub soare.

— Locul tău e aici, cu mine, Pam. Ești soția mea și te iubesc.

Chiar dacă auzi cuvintele, Pam nu dădu niciun semn.

— Trebuie să știu, spuse ea, ca pentru sine, trebuie să…

• Capitolul 2

Apartamentul lui Kristin Shepard aparținea lui Ewing Oil, astfel că ea putea să trăiască într-un relativ lux și în strălucire, datorită generozității, întotdeauna controlată, a lui J.R. Ironia situației nu-i scăpase lui Kristin, care, deși, încă tânără, nu era nici proastă, nici naivă.

Kristin și Sue Ellen: J.R. se căsătorise cu o soră și o făcuse pe cealaltă amanta lui. Cu toate astea, situația nu-i displăcea lui Kristin. Ca una din secretarele lui J.R., făcea o muncă interesantă, era bine plătită și întâlnea lume fascinantă, oameni ai succesului. Chiar mai mult, beneficia de un prestigiu indirect. Deși nu era o Ewing prin mariaj, ca angajată a lui Ewing Oil, avea acces la decizii care erau luate de sus și la informații secrete pe care puțină lume de vârsta ei le-ar fi putut avea.

Știa că e frumoasă. Mulți bărbați erau atrași de ea și o doreau. Înțelesese și că această atracție era sporită de

apropierea ei de J.R., Ewing Oil și Southfork. Maică-sa o învățase bine: „ia de la viață tot ce poți, oricum poți, folosește-ți toate calitățile, toate șiretlicurile pe care le poți găsi!” Toate acestea, pe care mama i le repeta iar și iar, îi deveniseră o linie directoare în viață. Să învingi era totul.

Dar chiar și Kristin avea limitele ei. Și ele începeau cu cineva pe nume Vaughn Leland. Bancherul îi era necesar lui J.R. și variatelor sale interese în afaceri, era bogat și într-o oarecare măsură, puternic; și-i întorcea lui Kristin stomacul pe dos. În special când își punea mâinile acelea mari și moi pe ea. Obișnuia să facă asta înainte de a sosi J.R., dezmierdându-i brațele, spatele gol, sânii. Kristin nu era contra folosirii corpului ca să obții ceea ce vrei; dar nu cu Leland.

Acum, J.R. îl conducea pe bancher, care pleca, spunându-i ultimele cuvinte. În dormitorul cu perdele, pentru ca bărbații să poată discuta în secret, Kristin ascultase fiecare cuvânt spus. Erau vremuri în care J.R. îi ceruse ajutorul. Printre altele, Kristin credea că o altă fată n-ar fi putut niciodată obține atâtea informații; și informația era în ultimă instanță cheia succesului. Și a puterii.

Îl auzise pe J.R. mulțumindu-i lui Leland pentru că venise.

— Acum scapă o vorbă ici și colo, Vaughn, discret. Tatonează terenul, să vezi ce răspuns primești.

— Voi transmite mesajul tău, J.R. Spune băieților exact așa cum mi-ai spus mie. Ai să-i duci în zgardă, ai să vezi. Prea nesățioși, oamenii ăștia…

Plecă râzând de parcă știa ceva ce nu mai știa nimeni.

— Nu-mi place, spuse Kristin, întorcându-se în sufragerie.

J.R. își scoase haina croită cu grijă în stil western și o aruncă pe jos. Își scoase cravata, călcând peste ea în drum spre dormitor.

— Dacă-l lăsam să procedeze cum îl tăia capul, n-aș fi avut niciodată nevoie să folosesc Southfork-ul în afacerea cu Asia.

Kristin merse după el.

— Înainte de a veni tu aici, sărise pe mine. Năpârcă blestemată. Vânzătorul ăsta de petrol, întotdeauna mă atinge, mă pipăie.

J.R. se tolăni pe pat și ridică un picior. Kristin îi trase o cizmă, apoi pe cealaltă. El se ridică și-și scoase pantalonii.

— Așteaptă un minut, J.R. – protestă ea. Vreau să vorbim.

— Dă-i drumul, dragă.

— Dacă n-ai fi venit aici la timp aș fi fost nevoită să mă lupt pentru virtutea mea.

El râse, meschin și subțire.

— Virtutea ta?

— Da, asta am vrut să spun. La naiba, J.R., păstrează-ți restul hainelor acolo unde sunt.

El își scoase cămașa care-i venea ca turnată.

— De ce aș face-o?

— Ia-o încet! Doar nu te aștepți ca de-abia cum ai intrat aici să merg cu tine în pat…

— Este exact ceea ce mă aștept.

— Ascultă, J.R. Nu mă aflu aici pentru uzul tău. Sunt o persoană cu drepturi. Am făcut o înțelegere, îți amintești? Nu intenționez să mă mai culc cu tine până când nu divorțezi de Sue Ellen și te însori cu mine. Cred că ea e o alcoolică fără leac. Toată lumea o știe. Te compromite. Ai nevoie de o soție care să te cunoască cum te cunosc eu, J.R., o soție cu care să-ți împărți mai mult decât patul.

El ajunse lângă ea, dar Kristin se dădu înapoi.

— Ce-ar gândi mama ta când te-ar vedea implicată într-un scandal?

— Scandal?

— Bineînțeles. Poți fi citată în acțiunea de divorț a surorii tale.

— Asta, nu trebuie să se întâmple…

— Fii gata să te oprești dacă Sue Ellen știe despre noi.

— Știe?

— Posibil, nu-i așa?

J.R. își scoase chiloții.

— Acum vino aici, Kristin.

Ea scutură din cap.

— Chiar și porcul ăla de Leland mă tratează mai bine decât tine.

— Păi atunci, poate ar trebui să-l încerci.

— Ce tot spui, J.R.? Nu te deranjează când unul din așazișii tăi prieteni sare pe mine în felul ăsta?

— Ia-o ca un compliment, dragă. Ce naiba, Kristin, ești atrăgătoare, inspiri dorință și ești disponibilă.

— Disponibilă!

— Te plângeai mai demult că nu petrec cu tine atât de mult timp cât ți-ar place.

— Vrei să-mi spui să ies cu alți bărbați?

— Nu vreau să te supăr, dragă. Totuși, nu poți nega, ei ar putea spune ceva ce mi-ar fi foarte folositor.

— Vrei să mă vând ca să-ți spionez prietenii, asta vrei?

— Vreau să iei de la viață tot ce poți.

De data asta, când se apropie de ea, nu reuși să-l evite. O trase spre el pe pat, cu gura strivindu-i-o pe a ei, cu mâinile mângâindu-i brutal sânii. Ea se întrebă cum ar fi cu Vaughn Leland. Sau cu unul din ceilalți? Buzele altui bărbat pe ale ei, corpul altuia, vocea altuia. Încercă să-și imagineze asta acum și alunecă încet, tot mai adânc printre imagini întunecoase, fantezia crescându-i odată cu excitația. Se simți dezbrăcată și auzi vocea aspră a lui J.R. ordonând, așezând-o pe jos, în genunchi la picioarele lui, spunându-i ce trebuia să facă. Și în vârtejul purpuriu care o supraîncălzea, se supuse. Era exact ceea ce voia, tot ce voia, cel puțin pe moment.

•

Sună telefonul. Kristin mormăi și se apropie de el pe întuneric.

— Da? spuse ea, și brusc, sări în sus.

Îl trezi pe J.R.

— Un apel de peste ocean, J.R., de la Hank Johnson.

El sări în picioare și într-o secundă fu la telefon. Johnson era omul care răspundea de afacerile cu petrol din Asia.

— Alo, alo, tu ești, Hank? Care naiba-i problema, băiete, de mă suni așa? Știi că nu-mi place să ne rezolvăm afacerile la telefon.

Vocea lui Hank slăbea și creștea în intensitate de-a lungul firului din Asia de Sud-Est.

— Nu se mai putea aștepta, J.R.

— Bine, să auzim.

— Am dat de necaz, strigă Hank în receptor. Mare necaz. Legătura mea din guvernul de aici mi-a adus o informație. Nu-mi place, J.R.

— Ascult, Hank.

— E vorba de un complot de asasinare.

— Contra lui Honcho. Numărul Unu?

— Exact, J.R. Nu-mi place că-ți spun asta, dar aici miroase a revoluție, și asta cât de curând.

— Care sunt șansele ca revoluția să aibă loc?

— Mari, J.R., după cum mi-au spus sursele mele. Și dacă explodează, J.R., ne-a luat dracu'.

— Pot să învingă rebelii, Hank?

— După cum se pare, nu pot să piardă. Și dacă nu pierd, nu e nicio îndoială, J.R., că vor naționaliza domeniile petrolifere.

— Nu pot să-mi facă asta!

— Vor lua totul, J.R. – prelucrat, depozitat, și fiecare blestemat de butoi cu materie brută.

Mintea lui J.R. se învârtea ca o morișcă.

— Ești sigur de informația ta?

— Domnule, se auzi vocea tărăgănată și fermă, tipic texană, a lui Hank, unul din motivele pentru care îmi plătești toți acești bani, este pentru că sursele mele sunt demne de crezare. Este o agitație prin părțile astea, ca nicăieri în altă parte. E doar o chestie de timp. Când rebelii vor porni, vor lua repede țara, în cel mult o săptămână. Poate mai puțin. Când se va face treaba asta, poți să-ți iei adio de la bunurile tale.

— Sunt o mulțime de interese în joc, Hank, zise J.R., amintindu-și de întâlnirea cu Vaughn Leland.

— Ewing Oil e legat de locul ăsta printr-o avere, știu asta.

I se întâmpla adesea lui J.R. să uite de înțelegerea făcută cu tatăl său. Bunăvoința, dreptatea, dorința de a conduce Ewing Oil cum voia acesta din urmă. Dar J.R. nu era prostul nimănui: avea în arcul lui mai mult decât o săgeată.

— Te poți întâlni cu capii rebelilor, Hank?

— La ce bun, J.R.?

— Banii vorbesc toate limbile.

— Să-i mituim? Cred că nu cunoști specimenele astea, sunt niște fanatici.

— Oricum, încearcă. Voi trimite dimineață un om cu o servietă plină de dolari americani pentru planul nostru, Hank. În orice haită de lupi trebuie să fie unul cu un apetit mai larg pentru o viață bună. Găsește-l, Hank, arată-i calea spre lux, fără să-l calci pe coadă. Cheltuiește și cheltuiește, mituiește și mituiește. Nu sunt dispus să-mi pierd acele bunuri. Nu încă.

— Nu-ți garantez, J.R. Dar voi face tot ce pot.

— Trebuie s-o faci, Hank, și ține-mă la curent, auzi!

• Capitolul 3

Când J.R. veni să trebăluiască pe lângă garajul din Southfork în dimineața următoare, fu surprins la vederea unor bagaje ce urmau să fie încărcate într-o limuzină, și a părinților săi, pregătiți de plecare.

— Hei! spuse el cu o veselie forțată. Unde mergem? Nu-i nevoie să plecați doar pentru că seara trecută mi-am uitat puțin bunele maniere. Uite ce-i, vă cer scuze pentru tot, și e O.K.

— Îți acorzi prea mult credit! spuse Jock, ferm. Mama și cu mine ne-am hotărât să ne luăm o mică vacanță și să mergem în Colorado, unde ne vom îngriji și de niște afaceri personale.

— Nu vom sta mult, fiule, spuse Miss Ellie.

— Pleacă și Bobby cu Pam, spuse Jock. Ceea ce înseamnă că îți lăsăm totul în grijă aici. Sper să găsesc Ewing Oil și Southfork în stare bună când mă întorc. Ai înțeles?

J.R. le făcu un semn cu mâna cu o senzație de ușurare. Era deja nerăbdător să-i vadă plecând. Își confecționă zâmbetul care trebuia să-i convingă pe ceilalți că e un tip de încredere, dar nu convinse pe nimeni.

— Nu-ți fă griji de nimic, tată. Poți conta pe mine.

Bobby și Pam ieșiră din casă și telefonul începu să sune în urma lor. Bobby se opri cu intenția de a se întoarce să

răspundă.

— Vino, Bobby! îl strigă Jock. Hai să mergem!

Lucy apăru în ușă și, spunând la revedere, îi făcu un semn lui J.R.

— Un telefon pentru tine, J.R.

J.R. își luă rămas bun și intră în casă. Ridică receptorul întorcându-se cu spatele la ușă, ca și cum ar fi vrut să excludă prezența oricărui intrus. Dar, Sue Ellen apăru, în prag, ascultând.

— Aici J.R…

— Tu ești, J.R.? spuse o voce familiară de la mii de mile.

— Hank? Ce se petrece acolo? Cum stau lucrurile, Hank?

— Nu bine, J.R. Peștele nu vrea să muște momeala. Și lucrurile se petrec mai repede decât ar fi putut cineva anticipa. Vreau să spun că dacă nu se întâmplă o minune, pierim în 48 de ore, poate și mai repede.

— Asta nu-mi lasă prea mult timp.

— J.R., situația se schimbă de la un minut la altul. Așa cum văd eu lucrurile, ne-a mai rămas o zi și jumătate până să plecăm de aici.

— Perfect. Pune-ți planurile în aplicare și ține-mă la curent.

— Așa voi face.

J.R. puse telefonul în furcă. Ținând încă aparatul în mâna lui mare, formă un număr. Răspunse o secretară.

— Aici J.R. Ewing. *El* este acolo?

— Numai un moment, domnule.

Peste câteva secunde răspunse Vaughn Leland.

— Tu ești, J.R.? Ce faci în dimineața asta frumoasă?

— Perfect, Vaughn, dar tu?

— Mai bine ca oricând, prietene. Am făcut cum mi-ai spus și am niște informații pentru tine.

— Ascult.

— Știrile sunt bune. Toată lumea este dornică și pregătită să pornească, cu niște ceculețe fierbinți în mână…

— Bine, asta voiam să aud. De ce nu-i aduci la mine la birou, să zicem, în două ore. Am dis-de-dimineață o întâlnire de care trebuie să mă ocup mai întâi…

— Încântat să te servesc, J.R. Ne vedem mai târziu.

— Da, spuse J.R., punând receptorul în furcă. „Mai târziu”.

Se întoarse și ochii îi căzură pe Sue Ellen stând în pragul ușii, cu o expresie aspră, de condamnare, pe fața ei, altfel frumoasă.

— Același vechi J.R. N-ai putut să aștepți ca tatăl și mama ta să iasă pe porți, înainte de a începe să unelțești în spatele lor.

Înainte de a-i putea răspunde, ea se răsuci în loc și plecă.

•

O oră mai târziu, J.R. era în biroul lui, bărbierit și proaspăt, îmbrăcat în costumul stil western din gabardină albastru-deschis. Cizmele îi erau din piele de cangur, bună pentru mănuși, lucrate manual, având imprimate un model mexican. Kristin bătu la ușă și intră cu o cană de cafea aburindă în mână.

— Ce mai pot să fac pentru tine, J.R.?

Resentimentul față de felul în care o tratase seara trecută mai persista încă, dar nu lăsă nimic să se arate. Acum era secretara supusă, îndatoritoare, amabilă și serviabilă. Kristin era sigură de un lucru: va veni, în curând, și vremea ei.

— Deocamdată e destul, draga mea.

— Așteaptă Alan Beam.

— Spune-i să intre imediat.

Kristin își compusese un zâmbet cuceritor de întâmpinare și deschise ușa.

— J.R. te va primi imediat, Alan!

Alan trecu pe lângă ea, cu mâna întinsă spre J.R. Un bărbat slab, cu păr negru și o acută expresie de ambiție pe fața lui îngustă. Ochii lui negri erau mereu în gardă, gata oricând să se apere, de parcă nu s-ar fi simțit în elementul lui, semănând cu un declasat disperat, gata să-și joace ultima carte.

— Bună dimineața, J.R. Este într-adevăr ceva cu totul special din partea ta să mă primești în timpul orelor de lucru.

— E devreme, Alan. Nimeni nu are șanse să observe dacă vii sau pleci. Voi suna dacă voi avea nevoie de tine, Kristin.

Ea se bosumflă și plecă, închizând ușa.

— Frumoasă fată, spuse Alan.

Tânărul avocat își compuse ceea ce el credea a fi un zâmbet grațios pe față. Relația lui J.R. cu cumnata lui nu era un secret în Dallas și era pentru Barnes un subiect de bârfă la Birourile Centrale ale Congresului, unde își petrecea cea mai mare parte a timpului.

— Și un excelent fotograf, spuse J.R., apărând din spatele biroului. Îi înmână lui Beam o singură fotografie.

— Nu-ți place, Alan?

Culorile dispărură rapid de pe fața avocatului. Se strădui să se refacă, sperând s-o întoarcă rapid.

— Pot să-ți explic J.R. Nu este ceea ce crezi.

— Ce cred, Alan?

— Că eu… că nepoata ta, Lucy, și cu mine… Oh, la naiba, J.R. Pur și simplu ne-am întâlnit din întâmplare unul cu altul… pe cuvânt.

J.R. arătă spre o jumătate de duzină de alte fotografii de pe birou lui.

— Și eu voiam să spun asta, Alan; să dai din întâmplare unul peste altul și să te îndrăgostești într-un mod foarte neobișnuit. Dacă tata le-ar fi văzut pe astea…

— Lasă-mă să-ți spun adevărul, J.R. Lucy și cu mine ne-am văzut de multe ori unul cu altul. Suntem foarte îndrăgostiți.

— Tu îndrăgostit! Nu mă lua cu inimioare și floricele, Alan.

— Asta este. Lucy e frumoasă și elegantă și bucuroasă să fie cu un…

— Și bogată.

Pe moment, Beam aproape renunță. Apoi merse mai departe.

— Banii ei nu contează, sunt doar un blestem pentru mine, J.R. Nu contează nici ai ei, nici ai voștri.

J.R. zâmbi:

— Ești un mincinos, Alan – spuse el moale.

Beam își umplu plămânii cu aer. Nu se aștepta ca celălalt să-l accepte, știindu-i adevărata intenție. În locul lui J.R., nici el nu ar fi acceptat. Într-un fel, ei doi semănau, deși Beam mai avea un lung drum de bătut până să ajungă la putere și

bogăția celuilalt.

— O iubesc pe Lucy, insistă el. Intenționez să mă însor cu ea. Dacă crezi că mă cumperi, J.R., las-o baltă. Nu voi putea fi cumpărat.

— Să te cumpăr… Beam avu deranjanta impresie că J.R. se distra enorm. Cine ți-a dat ideea asta?

— Nu sunt de vânzare, spuse el slab. Indiferent de preț.

— Bine. Fii sigur că nu voi atenta la morala ta. Nu te voi cumpăra.

— Nu mă vei cumpăra!

— Mă bucur să știu că Lucy și-a găsit în sfârșit un bărbat. Un bărbat adevărat, Alan. Felicitări.

— Nu te deranjează problema?

— Nimic nu mi-ar face mai mare plăcere. Ziua în care vă veți căsători este ziua în care intenționez să te plasez în propriul tău birou de avocat. Să nu mai umbli pe la alții, Alan. Vei fi propriul tău stăpân. Cadoul meu de nuntă pentru amândoi.

Lui Beam nu-i venea să creadă că dăduse norocul ăsta peste el.

— Adevărat, J.R.?

— Păi sigur. Ce i-ar mai trebui ca să devină adevărat? Un sfert de milion sună aproape adevărat.

— Dacă vrei într-adevăr să o faci corect, dublează suma.

— Asta e, băiatul meu; întotdeauna ai o gândire măreață. Fie atunci o jumătate de milion. Asta te va așeza în cel mai strălucitor și nou birou de avocat din Chicago.

— Chicago!

— Chicago, Alan!

— Dar nu intenționam să merg la Chicago! Dallasul e casa mea. Îmi place aici. Vreau să rămân.

— Bineînțeles că vrei. Dar vei merge oricum la Chicago. Moștenirea și drepturile lui Lucy au fost hotărâte și sunt irevocabile. Nu va avea nicio importanță pentru tine dacă veți locui amândoi la Dallas sau la Chicago. Dar asta are importanță pentru mine.

— Nu înțeleg.

— O vei avea pe Lucy și o jumătate de milion. Și asta e cea mai bună explicație. Tatăl lui Lucy – fratele meu – Gary – a abdicat de la responsabilitatea lui față de Southfork și de familie. Este un om slab și fricos, incapabil să-și ia pe umeri povara familiei. Perfect. Singurul motiv pe care l-ar putea avea ca să se întoarcă aici și să-și pretindă partea din Southfork, este Lucy. Cu plecarea ei, nu va mai încerca să-mi stea în cale. Dar dacă ea rămâne la Dallas, Alan, dacă ea rămâne la Southfork, Alan, atunci n-ai s-o mai vezi niciodată. Și nici jumătatea de milion. E clar?

— Foarte clar.

— Treci la treabă imediat, Alan.

Avocatul se îndreptă spre ușă și apoi privi înapoi, cu mâna pe mâner:

— Și dacă ea nu vrea să se însoare cu mine?

J.R. arătă spre seria de fotografii:

— Dragostea, Alan. Dragostea și sexul. Soluții gemene pentru toate problemele lumii. Sau așa le-ar place unora să creadă. Încearcă asta cu ea, Alan. Sunt sigur că ai o practică serioasă.

— Știu exact ce vrei să spui, J.R.

Alan plecă zâmbind și mult mai fericit decât atunci când venise.

• Capitolul 4

Se adunară în biroul lui J.R., o mână de oameni de vârstă mijlocie. Din punct de vedere fizic era un grup pestriț: unii împachetați în cămăși clasice, încheiate până sus și costume à la Brooks Brothers, unul sau doi în mătase de culoare neagră sau strălucitoare stil Neiman-Marcus, altul în blugi decolorați și cizme uzate de parcă ar fi fost purtate de un docher în zilele din tinerețe când era un simplu cowboy. Dar toți aveau o trăsătură comună: în spatele evidentei camaraderii, în spatele râsetelor gălăgioase și a atitudinii prietenești, în spatele aspectului de „băieți buni”, aspect cultivat cu grijă, fiecare se

punea pe sine înainte, fiecare era înrăit și în alertă să câștige potul cel mare.

Niciodată mulțumiți, erau oameni care se bătuseră toată viața. Pentru putere și bogăție, pentru ca să treacă atât peste dușmani cât și peste prieteni. Nu avea importanță cât câștigau, căci doreau apoi altceva. Mai mult pământ. Mai multe vaci. Mai mult petrol. Mai multă putere. Mai mulți bani. Era motivul de bază pentru care existau. Pentru care fuseseră aduși aici în această dimineață. Fiecare din ei știa că celălalt aleargă după același lucru. După bani. După cât mai mulți bani.

În biroul lui J.R. fuseseră aduse scaune din piele și crom, care fuseseră așezate în cerc în jurul biroului său. Erau ca niște cowboy așteptând în jurul focului de tabără să se fiarbă fasolea și mușchiul de vacă pentru masă. Farfurii subțiri și furculițe erau pregătite. Pofte mai necuprinse decât viața. Foamea care nu va putea fi niciodată potolită.

— E adevărat, J.R.? – întrebă Jordan Lee, vorbitorul frecvent al cartelului, cu o expresie nelămurită pe fața lui de texan trăit în aer liber.

J.R. își desfăcu mâinile implorator:

— Evident.

Vaughn Leland se fâțâi în scaun. El era bancher, nu petrolist, un om obișnuit să lucreze cu hârtii, obișnuit cu mâini și mirosuri curate. Nu a fost niciodată nevoit să-și înlăture praful preeriei din pori, nici să-și curețe hainele de bălegarul vacilor, nici să sape puț după puț în speranța că va găsi petrol. Era omul care-și făcea treaba după ce alții făceau munca brută și murdară. Dar afacerea asta – dacă J.R. nu mințea – era prea bună ca să treacă peste ea.

— Problema este, J.R., că ai păstrat domeniul din Asia numai pentru tine până acum. Nu-i poți condamna pe băieți că au o ușoară reținere față de schimbarea ta subită, nu-i așa?

Buzele lui J.R. se ridicară și se lărgiră, lăsând să iasă la iveală dinții mari, foarte albi și foarte apropiați. Lăsă să-i cadă o mână pe teancul subțire de hârtii de pe birou.

— Băieți, totul e clar aici. Fapte, cifre, mărturii geologice,

estimări de rezerve, explicat totul până la ultima problemă, totul legal și așa cum trebuie.

Bărbatul în blugi, înalt, slab, neînduplecat, vorbi fără să clipească:

— Ceea ce vreau să știu este de ce în final te-ai decis să ne amesteci și pe noi aici.

— Asta-i întrebarea pe care și-o pune fiecare din noi – spuse unul din tipii îmbrăcați à la Neiman-Marcus. Nu sunt secrete în afacerile cu petrol. Știm cu toții în amănunțime cât valorează asta.

— Bineînțeles că știți, Bradley. Aruncă o privire la proiectele astea, hotărăște pentru tine dacă cifrele mele nu sunt exact aceleași sau foarte apropiate de ale tale. La dracu', băieți, avem toți contabili buni, n-ar fi nimeni dintre noi aici dacă am fi proști.

Un murmur de aprobare se auzi de-a lungul cercului.

— Încă n-ai răspuns la întrebarea mea, spuse Stone, studiindu-și vârfurile cizmelor maro.

— Gratitudine, spuse J.R.

— Oh, haida-de, J.R.

— Nu puteți fi serioși?

— J.R. – spuse Stone, în felul lui molcom, – m-am învârtit printre vaci și cai toată viața. Cunosc mirosul bălegarului cât și pe al parfumului și sunt sigur că acum miroase a bălegar.

Asta provocă un lanț de râsete. J.R. îi așteaptă să se liniștească.

— Gratitudine pentru întreaga voastră loialitate când am avut nevoie de voi. Când Ewing Oil a avut nevoie de un suport financiar, voi, băieți, ați fost toți aici, la datorie. N-am uitat asta. Dar, bineînțeles, continuă el cu un rânjet, aceia dintre voi care mă cunosc bine cred probabil că asta nu e totul.

De data asta nu mai râse nimeni. J.R. continuă:

— Ewing Oil a avut o serie de propuneri interesante pentru noi în ultimele zile. Nu pot să vă spun nimic despre asta, dar e o afacere grozavă, într-adevăr grozavă. Treaba merge repede, așa de repede încât trebuie să deblocăm o parte din capitalul nostru. Repede! accentuă el. Repede!

Ochii lui J.R. scormoneau fețele serioase care-l urmăreau. Aceștia erau oameni care înțelegeau fluctuațiile bruște ale prețului petrolului. Înțelegeau nevoile rapide de mari sume în numerar, nevoia de a încheia o afacere pe loc, de a lua hotărâri rapide și uneori norocoase. Fiecare din ei fusese în situația asta și trebuiau să mai fie.

— Perfect! spuse Jordan Lee. E logic. Deci, ce-i de făcut cu petrolul din Asia?

— Simplu. Avem nevoie de bani lichizi ca să pornim celelalte afaceri. Ăsta e motivul pentru care Ewing Oil e pregătită să vândă 75% din proprietățile din Asia.

Vaughn Leland puse întrebarea la care se gândea fiecare din ei:

— Cât costă, J.R.?

— Exact zece milioane.

Cineva fluieră.

— E un preț mare, J.R.

— Dar face.

Seth Stone se uită lung la Leland.

— Ce spune banca?

— Domeniile astea petrolifere ni s-au părut întotdeauna rentabile.

Jordan Lee se răsuci brusc spre J.R.:

— Pe lângă preț, care-i avantajul, partenere?

Toți râseră. Chiar J.R. fu forțat să zâmbească. Încrederea oarbă nu era ceva obișnuit în afacerile importante ale acestui grup. Exact pe asta conta J.R. Erau atât de sceptici, de cinici și de suspicioși, încât niciodată n-ar fi crezut că pot fi întrecuți în abilitate, mai ales de unul de-al lor.

— Aveți poturile băieți. Prețul e o bagatelă, dacă stai să te gândești că pe domeniile alea petrolul așteaptă numai să fie pompat și cursul prețului crește constant. La naiba, nu vom avea nevoie să mișcăm un deget pentru profit. Să-i lăsăm pe arabii ăia s-o facă pentru noi. J.R. ezită un moment și un rânjet îi apăru pe față. – Dar… băieți, voi într-adevăr mă cunoașteți – e aici un avantaj. Ewing Oil vrea un procent de 25 % pentru fiecare baril de petrol pe care-l scoateți din Asia.

Un mormăit de disperare se auzi și J.R. știu că a câștigat; mușcaseră momeala. Tot ce avusese de făcut fusese să miște brusc undița și să pună momeala. Și avea o mână bună pentru astfel de lucruri.

— Corectitudinea e corectitudine, domnilor. Și, la urma urmelor, cine a asigurat concesiunile? Cine a depus capitalul inițial pentru forare? Eu. Ewing Oil și-a asumat riscurile. Acum voi veniți la masa pusă, la un lucru sigur, o afacere din care nu aveți de pierdut. Petrolul există în rezerve dovedite. O știu și eu și o știți și voi. Tot ce aveți de făcut este să vă duceți și să-l luați. Concesiunile astea valorează o avere.

— Ai dreptate, J.R. – spuse Stone.

— Singurul motiv pentru care v-am propus afacerea vouă, băieți, este fiindcă știu că puteți veni cu banii în numerar repede și eu am mare nevoie de asta. Problema este – cât de repede? și se uită în jur.

Se confruntă cu fețe solemne.

— Atât cât îmi trebuie ca să mă întorc de la bancă, spuse Leland. Ceilalți bătură palma în semn de aprobare.

— Crezi că-ți mai poți ține capul deasupra apei câteva ore J.R.? întrebă Leland.

— Lasă gluma, asta-i ce aveți de făcut. Câteva ore până când mă duc la rechinii ăia din New York. Am nevoie de bani repede, sau nu mai am nevoie deloc.

•

Complexul de apartamente Ludlowe se întinde pe o suprafață selectă de câțiva acri, în direcția aeroportului, nu departe de Stemmons Expressway. Era un loc convenabil de locuit pentru Alan Beam, care-i permitea accesul direct la centrul Dallasului și totodată îi asigura un fel de singurătate de care avea nevoie. Mai mult, complexul avea trei bazine de înot care-i dădeau posibilitatea să întâlnească în timpul lui liber, pe unele din cele mai frumoase fete din lume, fără să plece de acasă. Lui Alan i se părea că duce una dintre cele mai bune vieți posibile și că, mulțumită lui J.R., putea s-o ducă și mai bine.

Era la telefon, discutând o afacere, când sună soneria la

ușă. Își termină conversația și deschise. Lucy, exaltând ca și altă dată de tinerețe, într-o bluză de dantelă albă și o fustă largă, vaporoasă, îi zâmbea în prag.

— Bună, scumpo.

Ea îl cuprinse cu brațele și îl strânse la piept. Avea sâni și șolduri pline și el le simți, excitat. Se întrebă dacă J.R. și restul puternicilor și bogaților Ewingi știau multe despre micuța Lucy. Dacă știau că în loc să participe la cursuri la Southern Methodist University își petrecea cele mai multe zile în patul lui. Se întrebă și el, pentru sine, în cât de multe paturi se tăvălise inocenta Lucy în tânăra ei viață. Își aminti când fusese prima oară cu ea, câteva ore copleșitoare. Se așteptase la o fată relativ inocentă și se descoperise în ghearele unui tigru – o creatură sălbatică care zgâria și mușca, niciodată satisfăcută și dându-i în cele mai fierbinți momente ceea ce nicio femeie nu-i mai dăduse până atunci. Nici Alan nu era lipsit de experiență, dar nu mai avusese o iubită atât de senzuală, fierbinte și imaginativă ca Lucy Ewing.

— Ce faci aici?

Ea își desfăcu mâinile în lături, îl apucă de șolduri, îl trase spre ea și se lipi puternic de el.

— Ai uitat? Trebuia să prânzim împreună.

— E numai zece dimineață.

Alan încercă să se desprindă din brațele ei, amintindu-și hotărârea de amânare a lui J.R., care făcea parte din strategia la care complotaseră împreună.

— Nu mă mai pot abține de la ceea ce doresc.

Ea începu să-și descheie bluza.

— Lucy, așteaptă.

— Nu pot.

Îl sărută pe pieptul gol, fără pic de păr, și îi desfăcu cureaua.

— Trebuie să vorbim.

— Spune ce vrei, scumpule. Orice. Dă-i înainte, vorbește-mi. Cu orice cuvinte. Nu e nimic ce mi-ai putea spune, sau face, sau cere să fac, care să nu mă dea gata.

— Am de lucru.

— Oooh, gânguri ea, dându-i pantalonii jos, uite ce aud.

— Treaba mea nu suportă amânare, Lucy.

— Eu vreau treaba aceea plăcută…

— Lucy, ascultă!

— Da…

Alan se îmbrăcă și-și aranjă hainele.

— Ce nu merge?

— Ți-am spus, sunt ocupat toată ziua.

— Ești supărat pe mine?

— Nu.

— Din cauza celeilalte nopți. O.K. atunci. Am fost puțin cățea. O fată nu poate fi tot timpul iubită. Acum îmi primesc pedeapsa, scumpule.

— Nu sunt supărat. Nu e asta.

— Atunci ce?

Alan se întoarse cu spatele la ea.

— E numai faptul că… la naiba, Lucy! se plimbă el încoace și încolo – te iubesc!

Ea începu să chicotească.

— Asta-i tot? Păi și eu te iubesc, scumpule. Așa că hai să terminăm ce am început. Îți voi arăta cât de mult te iubesc, cât de bună pot fi pentru tine.

— Uf, nu mai vreau.

— Nu înțeleg.

— Perfect, am să-ți explic. Nu mai suntem copii. Să o facem pe apucatelea. Ce vom face apoi – vom continua așa?

— Ce vrei să faci?

— Cred că ar trebui să ne căsătorim.

— Să ne căsătorim!

Lucy nu știa dacă trebuie să fie încântată sau tulburată.

— Nu credeam că te gândeai la asta…

— Acum știi. Dar văd că nu ești de aceeași părere. O.K., dar nu mai pot continua așa, pe apucatelea. Sexul nu e destul pentru mine când iubesc.

— Asta înseamnă că nu mai vrei să ne iubim?

— Exact. Cred că ar fi mai bine pentru amândoi să nu ne mai vedem. Nu vreau să te rănesc, Lucy. Nici eu nu vreau să

sufăr.

— Oh, Alan, lasă-mi timp de gândire.

— Gândește-te, spuse el, conducând-o spre ușă. Atunci ne vedem când…

— Mă voi gândi, Alan, mă voi gândi la tot. Îți promit.

— Asta nu e o promisiune pe care s-o poți respecta.

— Alan, te rog…

Alan deschise ușa.

— La revedere, Lucy.

Ea ezită, făcu un pas spre ieșire, se întoarse și începu să vorbească. Înainte de a începe, Alan închisese ușa. Lucy își prinse fața în mâini și începu să plângă, nefiind sigură ce se întâmplă cu ea, neînțelegând amestecul ciudat de emoții pe care le încerca.

De cealaltă parte a ușii, Alan Beam zâmbea, cu un rânjet de satisfacție. Era mândru de felul în care se descurcase, sigur de situație. Nu trecură zece minute și Alan avu un al doilea vizitator. Aceasta fu mai mult decât o surpriză – era Kristin Shepard. Mai mult, își spunea Alan pentru sine, după ce o instală în confortabila lui sufragerie, în fața unei cești de cafea, erau multe motive pentru care ea ar fi putut veni aici. Mai mult, ca secretară și cumnată a lui J.R., Kristin deținea multe secrete, multe informații despre afacerile lui Ewing Oil și despre problemele personale ale lui J.R. Apoi îl străbătu o bănuială care-l înfricoșă: dacă venise să-i stoarcă bani pentru ceea ce știa despre el și Lucy? Dar teama dură puțin: voia să facă din Lucy o femeie onestă, să se căsătorească cu ea și să o ducă în nord, la Chicago. Acolo era locul lui, în orașul cu Big Shoulders, cu o atmosferă încărcată în care se putea afirma, putea arăta oricui ce poate.

— Te întrebi de ce sunt aici – spuse Kristin – făcând mai degrabă o afirmație, decât punându-i o întrebare.

— Indiferent de motiv, îmi face o deosebită plăcere. Și Alan își dădu la iveală cel mai reușit zâmbet.

Kristin își lăsă colțurile buzelor în jos, mai degrabă dezaprobator decât în semn de regret că trebuie să acționeze la un nivel așa de ineficient și adolescentin.

— Ești un bărbat tânăr și frumos, Alan, și sunt sigură că o mulțime de femei găsesc asta suficient. Păstrează-ți farmecul pentru ele, păstrează-ți sex-appealul. Sunt aici pentru lucruri mai importante. Alan se așeză în fața ei interesat și serios, afectat de vorbele ei, convins că se afla la un pas de ceva important pentru el.

— Ascult, Kristin.

— Amândoi îi aparținem lui J.R., cum știi.

— N-aș merge chiar atât de departe. Lucrez pentru…

— El e proprietarul nostru.

Alan nu-și putu reține furia.

— Nu mă băga în aceeași oală cu tine.

Ea zâmbi rezervat și iertător.

— Alan, fiecare din noi e târfa lui J.R.

— Nu eu, spuse Alan cu o mânie forțată. Dar un clopoțel de recunoaștere îi sună în cerebel și simți în vorbele ei o logică de nezdruncinat care îl făcu slab și înfricoșat.

— Te vei căsători cu Lucy fiindcă așa vrea J.R. – spuse ea. Îți vei primi banii pentru că banii înseamnă mai mult pentru tine decât stima față de tine însuți, decât mândria și bărbăția ta. Te vei ascunde în Chicago, vei deveni relativ bogat, vei avea succes și îți vei spune că ai scăpat de el. Să nu crezi asta. Într-o zi te va suna în contul datoriei și când va ridica degetul, vei face sluj.

— N-o voi face.

— O vom face amândoi. Numai dacă nu vom interveni cumva, și asta cât de curând. Alan își umezi buzele.

— Îl urăști într-adevăr.

— Mi-e scârbă de el. Vreau să-l distrug, dacă pot. Să-l rănesc adânc.

— La prima vedere te tratează foarte bine. O slujbă bună, o locuință frumoasă, haine elegante. Ce-a făcut rău?

— M-a lovit în orice fel posibil, spuse ea cu o voce înceată, aspră. În feluri inadmisibile…

Alan se dădu înapoi, speriat și defensiv. Asta nu era o femeie peste care să poți trece. În ciuda aspectului elegant și fermecător, avea o inimă de duritatea diamantului; Kristin,

hotărî el, era un adversar foarte periculos.

Mintea lui era concentrată, încercând să stoarcă ceva din această întâlnire ca și din oricare alta. Alan își propusese mai demult să nu scape nicio șansă.

— Mai exact, ce a făcut?

— În afară de faptul că se poartă rău cu mine, în general? M-a dus cu lunile, promițând că dă divorț de Sue Ellen, că o părăsește și se însoară cu mine. Și acum… Ea se opri.

Alan așteptă.

— Și acum vrea să-i distreze pe prietenii lui. De fapt, și în principiu, m-a transformat într-o târfă.

— Dar de ce?

— Ca să-i spionez. O parte din sistemul lui personal de securitate. N-a existat niciodată un loc mai bun pentru a culege informații decât un dormitor.

— Greu de crezut, dar nimic nu mă surprinde la J.R. Omul e dur, meschin, nemilos. Servește tot ce e mai rău în viață.

— Vreau să văd că răul ăsta îl ajunge.

— Deci asta e problema.

— De asta sunt aici. Spune-mi, Alan.

Alan își înghiți protestul care-i stătea pe buze:

— Nu sunt sigur – spuse el. Dar pe toată durata campaniei lui Cliff Barnes pentru Congres, am ținut evidența asupra a tot ce am făcut, asupra tuturor murdăriilor pe care J.R. mi-a cerut să le fac. Am buletine duplicate asupra fiecărei mituiri, asupra fiecărui dolar cheltuit de J.R. în acest scop.

— Atunci e al nostru! exultă Kristin.

— Nu încă. Dar trebuie să fim pe urmele lui. Tipul învârte întotdeauna ceva și e posibil să obținem o dovadă fermă pe care s-o putem folosi contra lui. Asta, plus ceea ce deja am… Nu va dura mult.

— Ai perfectă dreptate. Învârte ceva chiar în clipa asta. A avut în dimineața asta o întâlnire cu Vaughn Leland și cu membrii cartelului. Am încercat să ascult, dar n-a fost posibil. Se întâmplă ceva acum, ceva important. J.R. încearcă cumva să-și tragă pe sfoară tovarășii și partenerii. Se pare că trebuie să fie împreună chiar acum. Așteaptă un minut! Am o idee.

Dacă aș pretinde că sunt de acord cu planul lui în ceea ce mă privește? Să-i distrez partenerii de afaceri și să storc informații de la ei. Nu poate fi prea greu să scoți ceva de la secăturile alea. Toți beau prea mult, toți învârt câte ceva când sunt prin preajmă.

— S-ar putea să meargă.

— Sunt sigură că va merge. Lasă-l pe J.R. să creadă că fac asta pentru el și între timp am să adun un dosar întreg care într-un fel sau altul îl va dărâma.

— Îmi place… Când începem?

Fața lui Kristin luci de bucurie când se apropie de telefon.

— Chiar în clipa de față…

•

J.R. le spuse membrilor cartelului la revedere, mulțumindu-le la fiecare în parte, asigurându-i că tranzacția odată încheiată îi va face mai bogați, iar influența lor va crește mult.

— Băieți, încheie el, n-o veți regreta niciodată. V-o promit.

La ușă, Vaughn Leland zăbovi, fiind pe punctul să vorbească, când sună telefonul. J.R. se întoarse la birou și se instală confortabil în scaunul pivotant din piele maro.

— Da, Connie?

— Kristin la telefon, J.R.

— Kristin? J.R. apăsă butonul de comutare.

— Ce este Kristin? Sunt ocupat.

— Oh, știu asta, J.R. Am vrut doar să te informez că m-am gândit la discuția noastră despre viitoarele mele activități *personale*. Dacă te-am refuzat atunci, J.R., aș vrea să știi cât de sincer regret acum.

— Treci la subiect, Kristin.

— Aș vrea să știi că voi face tot ce pot ca să te ajut, J.R. Asta e tot.

J.R. îi făcu semn lui Leland că ar vrea să rămână cu el un minut.

— Vai, asta e într-adevăr foarte frumos din partea ta, dragă, foarte frumos.

— Cred că i-aș putea telefona lui Leland. Individul ăsta scump, de luni de zile încearcă să mă invite la cină. Crezi că

aș fi în siguranță cu el, J.R.?

— Sunt sigur că te poți descurca în orice situație, scumpo. Fă-o, telefonează-i lui Jordan. Familia lui nu este în oraș și va fi încântat să se bucure de compania ta. Acum, la revedere.

J.R. puse telefonul în furcă și se întoarse spre Leland cu un zâmbet larg pe față.

— Trebuie să-ți spun cât sunt de mulțumit de felul în care merg lucrurile, Vaughn.

— Arăți ca o pisică care a înghițit un canar, J.R.

— Ce-ți trece prin cap, nimeni nu s-a mai gândit vreodată că aș fi o pisicuță și nici că băieții ăia ar fi niște păsărele.

Și râse până-i dădură lacrimile.

— Păi, aș vrea să știi că apreciez faptul că m-ai introdus în afacerea asta. Pentru mine numai profiturile contează.

J.R. își păstră zâmbetul, de parcă i-ar fi fost teamă că dacă-și relaxează mușchii feței își va da la iveală prea multe din emoțiile și gândurile sale.

— Nu mă așteptam să te implici în afacere, Vaughn. Nu știam că ai bani ca să riști. Îmi închipuiam doar că îți păstrezi separat partea leului și-i lași pe alții să-și asume riscurile.

Leland râse scurt.

— Cum ai spus, chiar nu e niciun risc aici? Spune adevărul, nu se întâmplă des să-aibă omul o șansă să facă într-adevăr avere și știu să recunosc când se ivește ceva bun. Am aranjat un împrumut de 20 milioane de dolari de la un prieten de-al meu de la o altă bancă, bețiv și prost, dar numele băncii, nu ți-l spun. Folosea în paralel partea mea de concesiune cu alte câteva părți din proprietatea personală. Oh, îmi dau seama, întotdeauna există un mic risc. Dar asta e un lucru sigur, chiar dacă întrevăd un risc. Un lucru sigur, nu-i așa J.R.?

J.R. îl privi în ochi.

— Nimic nu e sigur. Și la urma urmelor, ai făcut-o pentru mine și nu m-aș fi putut gândi la altcineva pe care să pun bază în afacerea asta mai mult decât pe tine. Normal că încerci să scoți de aici tot ce se poate…

— Cu siguranță că trebuie să-ți mulțumesc, J.R.

— Asemenea.

Singur în birou, J.R. se așeză la loc, cu ochii închiși, conștient că începuse să tremure. Avusese atâtea șanse, riscase atât de multe lucruri vitale nu doar pentru el, ci și pentru întregul clan Ewing, și întotdeauna ieșise la suprafață. Încă o dată, se ruga. Încă o dată fusese învingător.

Îi era frică să-și amintească cât de aproape fusese de dezastrul total nu cu prea mult timp în urmă. Dezastru economic și profesional, dizgrația și rușinea personală.

La dracu' cu Bobby! Netrebnicul ăsta mucos de frate-su se străduia din răsputeri să-i diminueze locul în fața lui Jock, să-l îndepărteze de la conducerea lui Ewing Oil. Îi era dator lui Bobby, o veche datorie, pe care plănuia să i-o plătească într-o zi cu vârf și îndesat. Și asta cât de curând.

Mintea îi vagabondă înapoi în timp, până în noaptea aceea, cu mai mult de un an în urmă. Un întuneric compact se lăsase peste Southfork când J.R. se întorsese acasă și nu observase că Bobby stătea pe patio cu o expresie acuzatoare pe față.

— J.R. – îi spuse Bobby ferm – hai să stăm de vorbă.

Era în vocea lui o asprime neobișnuită, care-l alertă pe J.R. până la panică. În loc să riposteze, simți nevoia să se apere. J.R. era oricând gata să se lupte pe propriul lui teren, în momentele lui bune. Dar nu era în stare să lupte când dușmanul cunoștea armele și regulile.

— E târziu, Bobby. Aș vrea să mă culc.

Trecu pe lângă Bobby, dar acesta îl prinse și îl smuci înapoi.

— Ia-o încet, frățioare…

— Am spus că vreau să vorbim.

— Ce naiba se întâmplă aici?

Când se îndoia de ceva, J.R. ataca.

— Sunt ocupat mâine toată ziua, începând de dimineață. Cineva trebuie să se ocupe și de interesele lui Ewing Oil.

— Băiete, trebuie să-ți vorbesc. Anul trecut, când ai încercat să transformi Southfork-ul într-un câmp de extracție, mi-am închipuit că mai mult decât atât nu poți să te cobori. Văd că m-am înșelat.

— Ăsta e un plan vechi, gata cu el, s-a terminat, mi-am dat

cuvântul.

— Cuvântul tău nu valorează nici cât o ceapă degerată.

— Nu sunt obligat să te ascult.

Vocea lui Bobby era veninoasă.

— Trebuie să dai niște explicații.

— Ce să explic? Tu trebuie să te explici. Pentru că ți-ai băgat nasul în biroul meu, în hârtiile mele personale. La naiba, băiete, ai lăsat-o pe biata Kristin cu ochii în lacrimi când ai plecat. Fata asta lucrează pentru mine, în interesul meu și al ei. Dă-mi voie să-ți spun că afacerile mele nu sunt ale concernului tău.

Bobby se dădu înapoi și apucă o pliantă de pe masa de fier vopsit.

— Asta – ridică el plianta la nivelul umărului – știi ce conține asta, J.R.?

Aruncă conținutul pliantei pe masă.

— Copii ale ipotecărilor Southfork-ului, J.R. Copii pe care le-am făcut la Biroul de Înregistrări.

J.R. simți că stomacul i se întoarse pe dos și-i fu frică să nu-i vină rău. Trase în plămâni aerul rece al serii și-și adună toată energia ca să nu se clatine. Zâmbi și-și desfăcu mâinile în lături, dezarmat.

— Bobby, Bobby, a fost doar o formalitate.

— O formalitate! Așa numești tu ipotecarea Southfork-ului?

— Nu înțelegi…

În clipa aceea, purtând halate peste pijamale, apărură Jock și Miss Ellie. Miss Ellie părea supărată, aproape înspăimântată. Jock, după cum arăta, era furios.

— La naiba, ce-i scandalul ăsta? Nimeni nu se poate odihni aici în timpul nopții. Pentru ce vă bateți acum?

— E aproape miezul nopții, spuse Miss Ellie conciliant.

— Mi se pare, băieți, că voi întotdeauna vă scărmănați, ca niște copii, izbucni Jock, vă scărmănați și țipați unul la altul, fiecare dorind să aibă ce are celălalt. Fiecare reclamând că lui i se cuvine partea leului. Nu o singură dată v-am despărțit ca pe doi cocoși de luptă și am căpătat pumni pentru deranjul meu. Nu mă feresc să-ți spun, Bobby, că ai câștigat cele mai

multe din aceste războaie cu fratele tău. Dar tu, J.R., tu de obicei terminai în felul care te caracterizează. N-are importanță, totul a trecut. Atunci la ce urletele și furia asta?

Bobby privi țintă la J.R.

— Intenționezi să le spui tu, sau o fac eu?

— Ce este, J.R. – întreabă Miss Ellie.

— Doar afaceri, mamă, asta-i tot.

— Nu-i minți, scrâșni Bobby. Vor afla destul de repede.

— Nimeni nu trebuie să afle – i-o întoarse J.R. Nimeni nu are motiv de supărare până nu începem să culegem ce-am semănat. Aș putea salva Ewing Oil și tot ce posedă familia fără ca mama și tata să-și piardă un minut de somn din cauza asta.

Jock se încruntă.

— Păi, cum deja ne-am pierdut mai mult de un minut de somn, sper că ai să ne spui despre ce e vorba.

J.R. își dădu seama că era un ordin. Totuși, nu putu spune nimic.

Bobby vorbi.

— Cliff Barnes i-a spus lui Pam că unul din motivele pentru care vrea să-i pună capac lui Ewing Oil este ca să oprească expansiunea noastră în Asia de Sud-Est.

— Asia de Sud-Est! Cuvintele îl izbiră pe Jock cu greutatea lui Holy Writ. J.R., ai spus că te vei potoli.

— De asta încercam să-i vorbesc lui Bobby. E o afacere excelentă, tată.

— Ți-ai dat cuvântul, fiule, spuse Miss Ellie.

Jock făcu un gest care atrase toate privirile asupra lui.

— De unde ai găsit atâția bani pentru concesiuni?

— Ipotecări – spuse Bobby. Valorează aproximativ o sută de milioane de dolari.

— O sută de milioane! Cum? Fața lui Jock era împietrită în întuneric, picioarele desfăcute erau solid înfipte în sol: un bărbat stând pe propriile-i picioare, sigur de el, – puternic, neiertător, peste care nu puteai trece ușor. Cum? – spuse el din nou.

— Voiam s-o fac singur, tată, replică nervos J.R. Tu ai fi făcut la fel.

— De unde ai luat o sută de milioane?

— Avem destule bunuri, dacă le socotim.

— Bunuri! – spuse Jock. Avem doar un singur bun și ăsta e Southfork.

Bobby arătă ipotecările de pe masă. Jock le luă, cu ochii la J.R.

— Ce-s astea, băiete?

— Ipotecări, spuse Bobby.

— De ce Southfork-ul?

— Încearcă să înțelegi, tată.

Miss Ellie își duse mâna la gură.

— Ai ipotecat Southfork-ul! Vorbele stăruiră în aerul nopții, acuzatoare.

J.R. răspunse după o lungă pauză.

— Toate se vor aranja de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

— Când trebuie plătit primul împrumut? – spuse Jock cu greu.

— Săptămâna viitoare, tată.

— Cum ai putut face asta fără să vorbești mai întâi cu mine, J.R.? Cum ai putut să implici Southfork-ul?

— Asta e casa noastră. Casa ta – spuse Miss Ellie.

— Tată, tu și cu mama aveți propriile voastre probleme. Sănătatea…

— Nu contează sănătatea mea și a mamei. Ne vom ocupa de asta. Dar să ipotechezi Southfork-ul…

J.R. deveni agresiv.

— M-ai pus să mă ocup de Eving Oil. Trebuia luată o hotărâre și am luat-o. Afacerea asta merită un risc calculat.

— Casa noastră *un risc calculat*! – spuse Miss Ellie. Ce idei sunt astea?

— Mamă, nu e niciun motiv de supărare. E vorba doar de o afacere. O problemă de afaceri.

Miss Ellie răspunse cu o asprime neobișnuită a vocii:

— Pot să înțeleg ceea ce numiți voi *afaceri*.

— Mamă, n-am vrut să te ofensez. Tată! – aproape că pleda cu disperare în dorința de a obține aprobarea, înțelegerea, și mai presus de toate, respectul părinților. Tată, pot să mă

descurc. O voi scoate perfect la capăt.

Jock mormăi, rememorând cu rapiditate ce auzise.

— Care sunt șansele ca petrolul să ne parvină de acolo înainte de termenul de plată pentru prima datorie?

J.R. ezită.

— Par să fie mici.

— Cât de mici?

— Prea mici. A fost vremea rea acolo.

— Un taifun, spuse Bobby. A făcut o mulțime de pagube.

— Așa că am pățit-o, spuse Jock ca și cum ar fi închis o carte.

O luă pe Ellie de mână.

— Southfork a rezistat timp de generații, a învins nepoftiții și hoții de pământuri, a învins pistolarii și escrocii care se ocupă de petrol, i-am învins pe toți și am păstrat pământul. Dar acest J.R. ne-a terminat…

— Tată! strigă J.R. după părinții care se retrăgeau. Mamă! Dați-mi o șansă!

Se aruncă asupra lui Bobby:

— Tu mi-ai făcut-o și m-a costat pierderea respectului tatei. Îl voi reobține, de-ar fi să fie ultimul lucru pe care am să-l fac. Te voi face să plătești pentru asta, te voi face să plătești!

Bobby intră în casă după părinții săi, nedându-i fratelui său satisfacția unui răspuns.

Dar acum, se gândea J.R., confortabil instalat în scaunul lui de piele maro, totul va merge bine. Când ultima lui afacere va deveni cunoscută, când Jock va înțelege ce a realizat, ce a câștigat pentru Ewing Oil, va trebui în sfârșit să priceapă că J.R. era fără îndoială, cel care merita să fie capul familiei. Un Ewing adevărat. Care avea drept la respectul tatălui său.

•

Lucy nu-și putea scoate din minte ultima ei întâlnire cu Alan Beam. Toată noaptea stătuse trează, învinovățindu-se că nu s-a purtat bine cu Alan, că nu e demnă de el, că nu e destul de femeie ca să-i placă.

Să se însoare cu ea! Ce fel de soție ar putea ea fi? Doar o fată speriată, neîndemânatică. Nicio secundă nu crezuse că el

lua propunerea în serios. Era un fel de truc ca s-o decepționeze și s-o dezamăgească. Dar de ce?

Nu găsi niciun răspuns toată noaptea, tot frământându-se și întorcându-se de pe o parte pe alta.

În final, se ridică și coborî scările îmbrăcată doar în cămașa ei de noapte, foarte scurtă și transparentă. O vedenie pală și blondă înainta în noapte, vie și silențioasă, traversând sufrageria acestei case mari, ieșind pe patio și îndreptându-se în picioarele goale spre grajduri.

— Cine-i acolo?

Vocea cu un ton de comandă o izbi scurt. În întuneric cineva îi venea în întâmpinare. Ray Krebbs, slab și înalt, un caracter foarte ferm, administratorul Southfork-ului.

— Lucy! Ce faci aici la ora asta din noapte? Ochii îi alunecară peste ea, fără să le poată scăpa proeminența mai întunecată a sfârcurilor sânilor ei, sub cămașa subțire.

Ea îi zâmbi. Îl lăsă să o privească. Și deodată dori să o privească, dori să fie văzută. La naiba cu Alan Beam și felul lui protocolar de a fi, cu evaziunile și legăturile de drept, cu propunerile lui care o speriau și o amenințau. Alan voia s-o lege, s-o facă jumătatea lui și Lucy nu voia să se petreacă asta pentru niciun bărbat din lume. La naiba, nu. Atât cât nu intrau în hora măritișului, atât durau libertățile și drepturile unei fete; și imediat după aceea dispăreau. Dispăreau toate: o ștergeau, fără o vorbă. Și apoi, divorțul, distrugerea unei familii, ruinarea vieții unui copil.

Nu era pentru Lucy Ewing.

— Ți-aș putea pune aceeași întrebare, spuse ea. Și încercă să se apropie.

— Nu puteam dormi. Ray scutură din cap.

— Ți-aș povesti cele mai rele vise ale mele dacă mi le-ai povesti și tu pe ale tale, fredonă ea încet și făcu o pauză lungă.

— Vino! spuse el, luând-o de braț. Am să te conduc înapoi acasă.

Ea își eliberă brațul și se sprijini de el.

— Hmm, miroși așa de frumos, Ray.

— Hai să mergem, Lucy.

— N-am chef să mă întorc. De ce nu vrei să ne așezăm undeva?

— Sunt obosit, Lucy. Mă duc să mă culc.

— Merg cu tine.

— Las-o baltă. Locul tău e acasă, al meu e aici.

— Nu mă placi, Ray? – Se dădu un pas înapoi.

— Te plac destul de mult.

— Privește-mă.

El își ațintì privirea înainte, făcând figura cowboy-ului clasic – puternic, pur, hotărât. Totuși, nu așa de îndrăzneț cum au cowboy-ii reputația de a fi.

— Îți spun la revedere, Lucy. Somn ușor. Și dispăru în întuneric fără niciun alt cuvânt.

Ea blestemă noaptea goală care o lăsase înfrigurată, singură și fără apărare. Lui Lucy i se părea că e tot timpul respinsă. Toți fugeau de ea. Prietenii, familia, iubiții. Nimic nu obținea ușor, nimic nu mergea așa cum i-ar fi plăcut.

Avea doar cincisprezece ani când îi trecuse prin cap că e timpul să-și piardă fecioria. Hotărârea fusese mai simplu de luat decât de împlinit. Fiecare băiat spre care se îndrepta se împotrivea, dacă nu era chiar ostil. Ea ispitea, sugera, seducea; nimic. Băieții se fereau de ea ca de ciumă. În final crezu că erau și ei la fel de speriați și de lipsiți de experiență ca și ea; poate mai rău. Dar ea voia să-și asume urmările, ei nu.

Înțelesese că avea nevoie de cineva mai în vârstă, mai experimentat, și dornic ca un taur în călduri. Waite Walker era un astfel de bărbat. Avea 25 de ani, brațe puternice și umeri largi și o fanfaronadă care anunța că e un mascul sadea, gata s-o dovedească oricărei femei, la comandă. Lucy își făcu socotelile și se ținu după Waite Walker.

Rezultatele fură devastatoare. El interpretă deschiderea ei drept cunoaștere, dorința ei vicleană de flirt drept sexualitate, corpul ei adolescentin rotunjit drept al unei femei cu experiență. O luă și o duse în spatele silozului fermei tatălui său și nu o tratà mai bine decât ar fi putut trata un animal pe

câmp. Îi lăsă urmele dinților pe spate, vânătăi pe piept și brațe și urme de sânge pe coapse. Și când termină cu ea, o lăsă întinsă pe pământ, ametită și înspăimântată și neștiind dacă trebuia sau nu să se plângă.

Mai târziu, când Lucy găsi timp să reflecteze la asta, se învinovăți pe ea însăși. Era evident că un bărbat cu maturitatea și experiența lui știa totul despre sex; iar ea nu. Era evident că fusese naivă și proastă să se aștepte la ceva mai mult sau mai bun. Era evident că fusese doar folosită.

Așa că se aștepta la foarte puțin de la bărbați și primea și mai puțin. Era sigură că bărbații o vor trata rău și astfel nu era niciodată dezamăgită. Înțelesese că ei nu o stimează, ci doar o foloseau ca și cum n-ar fi fost bună pentru altceva. Această convingere o mai avea și acum.

Folosită și aruncată. Tratată rău și ignorată după aceea. Înjosită, rușinată și părăsită. Așa o tratase maică-sa. Și taică-su. De ce nu și străinii?

Chiar, de ce nu?

• Capitolul 5

Lumânările pâlpâiau ușor, reflectându-se în paharele de vin cu care Jordan Lee și Kristin toastau unul cu altul. Băură și el umplu paharele la loc.

— E un vin minunat, Jordan, spuse Kristin, languros și provocator. Era îmbrăcată îngrijit pentru această ocazie; fustă lungă, neagră, largă și vaporoasă și bluză de dantelă albă, care îi scotea în evidență pieptul plin și tânăr, fără sutien. Cât dură cina, fu imposibil pentru Jordan să-și ia ochii de la ea. Cum seara trecea, dorința lui creștea și deveni nerăbdător.

— Da, răspunse el, cu fața lui de texan concentrată parcă spre o țintă îndepărtată. Ochii îi erau întredeschiși, vocea părea că-i alunecă înapoi, în gât. Da, un vin celebru.

Se ridică de la masă.

— De altfel, așa a fost toată cina, Kristin.

— M-am străduit, Jordan, m-am străduit.

El îi întinse mâna și ea i-o apucă.

— Aș spune, micuță doamnă, că orice îți reușește.

O ajută să se ridice în picioare. Ochii ei erau aproape la același nivel cu ai lui și parfumul ei dulce și îmbătător îi umplu nările. Aproprierea asta făcu să-i crească pulsul și-i deșteaptă simțurile. Brusc, gândurile îi alunecară înapoi, în timp; când a fost ultima oară când o femeie l-a atras atât de intens și de repede fără măcar să o atingă sau să o sărute? Acum mulți ani. Jordan credea că a lăsat de mult în urmă felul ăsta de dragoste, când mai era în floarea vârstei. Dar iată că aici se afla creatura asta frumoasă și plină de viață, atât de ușor de atins. Își propuse să nu se grăbească, s-o ia încet, ca s-o aducă ușurel până la un punct satisfăcător pentru el.

— Ce drăguț din partea dumneavoastră să spuneți asta, amabile domn, spuse Kristin – și îi făcu o reverență.

— Drăguț e din partea ta că m-ai invitat, spuse el, conducând-o. Frumos apartament.

— J.R. mi-a spus că familia ta nu este în oraș, așa că m-am gândit că ți-ar place să mănânci ceva pregătit în casă, Jordan…

Jordan îi luă mâna:

— La mine acasă mâncarea n-a fost niciodată ca asta.

Ea râse subțire, fragil, lung. El îi sărută dosul palmei, îi duse un deget la buze, ținându-i-l așa. Apoi, foarte încet, i-l luă în gură.

— Oh, spuse ea, oh, dragul meu.

— Să-i mulțumesc lui J.R. pentru seara asta, Kristin, sau ție?

— Oh, lui J.R., bineînțeles.

— Un prinț printre oameni, nu-i așa?

Ea se așeză în mijlocul sofalei, așa încât indiferent unde s-ar fi așezat el, să poată fi aproape, foarte aproape. Kristin își puse un picior peste celălalt și își aranjă fusta, fără grabă. Își aruncă pantofii și se întinse de-a lungul sofalei.

— J.R. s-a comportat fără îndoială minunat cu Sue Ellen și cu mine. Nu mă pot opri să nu-l îndrăgesc…

— Cât de mult să-l îndrăgești, Kristin?

Jordan îi luă din nou mâna. Răspunsul ei fu un zâmbet enigmatic.

— Să fii îndrăgostită de J.R. – se pare că nu prea este un sentiment comun.

El se dădu mai aproape.

— Nu prea multă lume din Dallas îl agreează.

— E adevărat că J.R. le joacă la mulți farse murdare? Asociaților lui de afaceri?

El o cuprinse cu brațul, pe la spate. Ca răspuns, ea se sprijini pe spate, cu părul răspândit pe sofa, ca un cadru întunecat.

— Poate. Dar J.R. știe prea multe ca să mă necăjească, pe mine și pe băieții din cartel. Nimeni nu se pune cu Jordan Lee, dacă vrea să mai stea în Dallas.

Ea își țuguie buzele drept răspuns și Jordan se aplecă deasupra ei, cu gura căutându-i-o pe a ei. Mult timp ea nu avu nicio reacție, apoi buzele i se muiară și se depărtară încet. El îi atinse dinții cu limba, fiind conștient de dorința ce dormita de mult în el. Când se simți mușcat ușor de dinții ei, se împinse și mai mult în ea fiind sigur că era acceptat.

Îi cuprinse pieptul. Pieptul ei era plin, tânăr și tare și palmele lui îi simțiră sfârcurile dure ale sânilor. Simțurile i se deșteptară și pielea îl furnica. O dezmierdă, mângâindu-i fesele pline. Palma lui fără astâmpăr își urmă calea de pe genunchi în sus și Jordan își dădu curând seama că ea nu avea lenjerie sub fustă. Electrizat, își duse mâna mai sus.

— Oh, nu, te rog…

— Ești așa de frumoasă.

— Nu poți să-mi faci asta.

Jordan se retrase și ea încearcă să se ridice. O mână mare, surprinzător de puternică, o așeză la loc.

— Ce joc e ăsta, fato?

— Joc? Nu e niciun joc, Jordan. Nu sunt o femeie ușoară. Îmi place compania ta. Vreau să te cunosc. Cine știe, poate că într-o zi, chiar…

— La naiba!

Jordan se aruncă înapoi peste ea, pipăind-o cu mâinile lui

puternice, țintuind-o înapoi pe sofa. Ea încercă să-l împingă.

— Lasă-mă-n pace! Nu mă atinge!

— Doamnă, vei primi exact ceea ce ai cerut.

— Nu, n-ai înțeles.

Jordan râse aspru și răgușit, de parcă ar fi văzut prin ea. Îi sfâșie bluza.

— Frumos, spuse el, sugându-i când un sân, când celălalt, ignorându-i protestele, ținând-o imobilizată sub el. O linse și o mușcă, iar când ea țipă, o pălmui peste față. O dată fu destul și Kristin începu să plângă. Doar atunci îi dădu drumul și, în momentul acela confuz, Kristin crezu că totul se sfârșise, și că Jordan își luase gândul de la ea. Numai că se înșela.

Îl privi și îl văzu dându-și jos pantalonii și chiloții, încercă să se strecoare pe lângă el, dar o mână puternică o prinse și o trânti cu fața la pământ. Cum încă opunea rezistență, el o lovi cu forță peste fese. Durerea iradie de-a lungul șirei spinării, Kristin gemu și începu să șchioapete.

El îi dădu fusta la o parte și-i porunci să-și desfacă picioarele. În loc de asta, ea își încrucișă gambele. El o mai pălmui de două ori și de data asta, când îi porunci a doua oară, se supuse.

— Dumnezeule, mormăi Jordan, Dumnezeule, Dumnezeule, ce pisicuță dulce. Chiar desertul de care avea poftă Jordan, mititico…

Se întinse peste ea, aspru și plin de dorință. Neatent, provocându-i durere și totodată stimulând-o într-un fel pe care nu-l mai cunoscuse. În ciuda scârbei pe care o resimțea pentru el, carnea ei se încordă și începu să-i răspundă, până când coapsele ei îi înconjurară capul și începu să-l îmboldească iar și iar și iar. El se mișcă și ea se ridică să-l primească. Cu mâinile ca pentru rugăciune, cu gura întredeschisă, ea se ruga s-o lase, se ruga pentru carnea ei și ei se rostogoliră ca un singur trup, ca o încleștare de fiare sălbatice, niciodată potolite, niciodată liniștite, cerșind și cerând, amenințând și insistând, până când se contopiră, trecând dincolo de peretele translucid care-i despărțea.

Zăcură mult timp nemișcați, pe podea. Pasiunea se

cheltuise, furtuna se consumase. Dorința pierise. Nu mângâieri, nu sărutări. Nicio intimitate. Până ce el se ridică, râzând moale, dar triumfal.

— Ce-i amuzant aici? se auzi ea spunând, întrebându-se ce-i venise să pună o asemenea întrebare.

— Gândește-te numai, mititico. Acest J.R. este fără îndoială un prieten adevărat și un prinț printre oameni. Mi-a dat două lucruri bune într-o singură zi. Cea mai minunată iubită pe care o poate avea un bărbat, o dată în viață.

— Și celălalt? întrebă ea fără prea mare interes.

— M-a băgat în cea mai dulce afacere cu petrol din viața mea, asta-i tot.

Kristin simți cum creierul reîncepe să-i funcționeze normal. Toate instinctele îi spuneau să afle totul despre afacerea asta. Poate că asta-i va deschide calea să-l termine chiar pe J.R. Ewing.

— Ai chef să vorbești despre asta, scumpule? gânguri ea.

•

J.R. se întoarse la birou. Cam în același timp în care Jordan Lee și Kristin se sculau de la masă, el se așeza la birou. În același timp în care ea se lăsa pradă sărutărilor lui Jordan, J.R. își rememora activitățile zilei. Realizase mult, își amintea el, chiar mai mult decât în anii precedenți. Era vital ca fiecare mișcare pe care o făcea să-i promoveze interesele, interesele familiei Ewing, ale lui Ewing Oil și Southfork. Se încălzea la gloria anticipată ce urma să-i aparțină când această cea mai recentă afacere a lui va deveni cunoscută. Tatăl său va fi mândru de el, îl va respecta, va înțelege că J.R. era pivotul întregii familii. Odată, simțea asta într-un loc secret din inima lui, J.R. va lua locul lui Jock.

Perspectiva îl făcu să se cutremure. Cu teamă, mai degrabă decât cu anticipație. Să iei locul lui Jock, să încapi în cizmele alea supradimensionate, bărbătești, să fii ceea ce era Jock și fusese întotdeauna. Niciun bărbat n-ar fi putut aspira la mai mult. Niciun succes mai mare n-ar fi putut avea nimeni.

— Te iubesc, tată – spuse J.R. cu voce tare.

Își aminti vremurile în care mergeau împreună să cumpere

tauri. Asta se petrecuse cu mult timp în urmă. O pereche de tauri puternici pentru vitele de la Southfork. J.R. avea 12 ani și era pentru prima oară când Jock îl scoase cu el cu ocazia incursiunilor ocazionale dincolo de gardurile Southfork-ului. Trecură călărind peste Amarillo și ajunseră în mijlocul depresiunii. La nord de Căprioara Albă se întindea un peisaj mohorât.

Tată și fiu, pe o pereche de cai închiriați, mergând spre singura lumină care pâlpâia în întunericul violaceu dinaintea răsăritului de soare. Ajunseră la un grup de cowboy adunați ca niște lupi în jurul unui foc ce sfârâie, în așteptarea dejunului. Se schimbară salutări și ei fură invitați să descalece și să servească ouă cu șuncă, prăjituri calde și cafea. În curând Jock aduse vorba de problema care-l interesa și șeful îi spuse că are o pereche de tauri de vânzare.

Plictisit de discuția seacă despre greutate și preț pe pfund, J.R. se îndreptase spre țarc, unde niște tineri de vârsta lui încercau să încalece un cal.

Îl văzură pe J.R., dar nu spuseră nimic și-și continuară eforturile, fără să se grăbească. Reușiră în final și, în timp ce unul din ei ținea calul care tremura, celălalt îi punea șaua. Apoi se urcă pe cal, numai că acesta, înțepenindu-se, începu să se încovoaie nebunește, aruncându-și capul în jos, cu ochii bulbucați și nările umflate, sforăind și nechezând. În trei secunde totul se terminase. Călărețul era zvârlit la pământ iar calul alerga în plin avânt, sălbatic, de-a lungul țarcului. Cei doi cowboy tineri alergară spre gard. Cocoțați pe vârful gardului, priviră la J.R.

— Vrei să-l încerci?

J.R. își plimbă ochii înapoi după cal. Acesta stătea acum de parcă ar fi prins rădăcini în loc, sforăind ușor și plin de nerăbdare, mai negru decât cei mai negri ochi și privea cu precauție la cei ce-l chinuiseră. J.R. călărea – și călărea bine, dar evitase întotdeauna rigorile dresurii cailor. La Southfork asta o făceau bărbații maturi și ideea de a încăleca un cal care sărea ca un nebun în două picioare îl umplea pe J.R. de teroare.

— Nu, mulțumesc.

Se străduí să vorbească normal și dădu la iveală cel mai binevoitor zâmbet. Cei doi cowboy nu se potoliră, de parcă simțiseră o victimă sigură și nu puteau rezista plăcerii de a-l vedea pe noul venit în inferioritate.

— Ți-e frică? – spuse primul.

— Nu-l învinovăți, zise al doilea. Și mie mi-e frică. Dar am să-l mai încerc pe Buster de 12 ori, oricum.

— Cauți zâzanie, Toby. Băiatul ăsta e un adevărat fricos din cap până-n picioare.

J.R. înlemni.

— Nu mă fă fricos – mârâi el.

Amândoi băieții râseră. J.R. făcu un pas spre el, când simți niște ochi urmărindu-l. Se răsuci în jur, ca să-l vadă pe Jock și pe alți câțiva cowboy la 12 yarzi distanță, așteptând să-l vadă răspunzând. Își îndreptă umerii și-i înfruntă pe cei doi băieți străini.

— O.K. Am să-l călăresc pe blestematul ăsta de cal pentru voi.

Se lăsă să alunece în țarc și se apropie de Buster fără grabă, înconjurându-l pe la spate și vorbindu-i moale. Buster lovi cu copita și J.R. făcu un salt în spate de parcă ar fi fost lovit. Apoi îl apucă de frâu. Buster își aruncă capul în sus și J.R. se retrase iar. Apoi mai avansă odată. Cu frâiele în mâini, își puse piciorul stâng în scara de la șa. Buster, tremurând, își arătă dinții și făcu o mișcare bruscă din coadă. J.R. fu azvârlit și se rostogoli în praf. Buster se sprijini pe spate, cu picioarele din față fremătând în aer și nechezând în semn de iritare. J.R. alergă spre gard, ascunzându-se printre scândurile acestuia ca să fie în siguranță.

Râsul izbucni de peste tot. De la băieții din spatele lui, de la bărbații care erau cu tatăl lui, din față. J.R. se scutură de praf și se ridică, dorind mai degrabă să fi fost mort. Era plin de rușine și amărăciune pentru eșecul lui.

Mai târziu, când era singur cu Jock, J.R. spuse:

— Îmi pare rău, tată. Blestematul de cal m-a speriat de moarte.

Jock îl privi. Fața lui încreștită de soare era neîngăduitoare, vocea bărbătească – inflexibilă, fermă.

— Nimeni nu te-a dus în țarc, tu însuți ai făcut-o.

— Băieții ăia m-au făcut fricos.

Ochii lui Jock se îngustară.

— Și tu le-ai dovedit-o, aș putea să spun.

J.R. simți că oasele i se contractă, pielea i se strânge, prezența sa e redusă la zero.

— Nu sunt un fricos, tată – strigă el. Nu sunt!

— Băiete, spuse Jock cu răceală, trebuie să mi-o dovedești. Hai să uităm amândoi ce s-a întâmplat în țarc.

Jock înaintă cu pași mari, înalt, implacabil, atât de puternic și curajos, atât de neegalat.

— Dar, tată, strigă J.R. după silueta care se retrăgea, eu te iubesc…

•

Ace Bar era o cavernă întunecoasă și zgomotoasă, mirosind a băuturi spirtoase și a tutun stătut. O orchestră din trei oameni zdrăngănea o melodie rock, fără vervă și fără pasiune. O dansatoare de duzină se arunca și se răsucea de-a lungul micii scene din spatele barului, cu un zâmbet de clown întipărit pe fața ei, altfel chinuită. Câțiva bărbați aruncau monezi spre ea când se mișca, râsul lor batjocoritor anunțând că alți firfirici sunt gata să-și atingă ținta.

La mese, câțiva beți singuratici, nu le dădeau nicio atenție. Aproape de ușa din spate, care ducea la o alee, doi tipi viguroși în cizme și cu pălării Stetson izbeau în flipperul de la jocurile mecanice care țăcănea una-două. De o parte a barului, Sue Ellen își termină paharul și ridică un braț molatic ca semn pentru barman să-i aducă altul. Acesta îi umplu din nou paharul și-i luă banii.

Ochii ei mari se ridicară spre dansatoarea de duzină. Un val de simpatie făcu să apară în ochii lui Sue Ellen lacrimi. Femeia de acolo – de mult trecută de prima tinerețe – era o ființă umană cu o adâncă suferință întipărită pe fața înghețată. Ca și dansatoarea, Sue Ellen simți că nu are nimic de pierdut: nici putere, nici curaj, nici dorință reală de a

merge mai departe. Spre deosebire de dansatoare, ea purta veșminte arătoase, care o salvau de cele mai evidente degradări pe care le oferea viața. Ea, Dumnezeu s-o ajute, era o Ewing.

Râse tare, o erupție aspră, auto-batjocoritoare, fără umor sau veselie. Un cowboy, așezat la mijlocul barului, privi în direcția ei și o examină, cu mult interes.

Sue Ellen își dădu peste gât paharul și ceru un altul. Exista o limită până la care putea să îndure o ființă umană. Un capăt al suferințelor și problemelor. Oricine avea dreptul la afecțiune, la sprijin și dragoste. În afara lui Sue Ellen.

Ducă-se la dracu' J.R. și chiar și mai departe! La naiba cu meschinăria și cu înșelătoria lui! La naiba cu el și cu Kristin, propria ei soră dată de la Dumnezeu! La naiba cu ea însăși ca soție, mamă și femeie ratată! La naiba, la naiba, la naiba!

Își vedea de treaba ei, așezată pe scaunul înalt al barului și calculă greșit distanța până la sol. Se împiedică, sau mai degrabă fu îmbrâncită de un trecător și scăpă din mână poșeta ei de umăr din cea mai bună piele Sakewitz – numai Dumnezeu știe cât costa! – care se răsturnă pe podea. Se clătină, fiindu-i greu s-o găsească, ajungând cu mâinile și genunchii pe jos, pipăind derutată după geantă.

— După asta căutați, doamnă?

O pereche de picioare în cizme stăteau aproape de ea. Își ridică ochii și văzu un cowboy înalt și slab, cu geanta ei în mâna lui mare și bătătorită. O ajută să se ridice. Ea îi permise să-i treacă cureaua de la geantă peste umăr.

— Mulțumesc, amabile domn, gânguri ea, ridicându-și ochii spre ai lui. Fața îi era lungă și osoasă, cu buzele subțiri, trase înapoi în ceea ce trecea drept un zâmbet, cu ochii bărbătești aproape albi în întunericul din Ace Bar.

— Dusty? – întrebă ea – Tu ești, Dusty Farlow?

— Contează?

— Păi bineînțeles că da, dar nu grozav de mult. Dacă nu ești Dusty, cine ești?

— Numele meu e Josh, doamnă.

— Nu Dusty.

— Sper că nu v-am dezamăgit.

— Arăți exact ca Dusty.

— Vă invit să beți ceva cu mine, doamnă. E un separeu liber.

O apucă ferm de braț, ajutând-o să se coboare de pe scaun. Doi cowboy ședeau în separeu, bând bere Lone Star.

Josh făcu o mișcare rapidă cu mâna și ei plecară, hlizindu-se în urmă. O chelneriță în costum sumar de dansatoare își făcu apariția.

— Ce vreți să beți? – întrebă Josh.

— Bourbon și apă minerală. Foarte puțină apă, spuse Sue Ellen. Pentru mine, doar atât.

— Și pentru mine o gură.

Sue Ellen îl scrută cu privirea pe bărbatul de lângă ea.

— Ești chiar tu, Dusty?

Josh îi zâmbi și îi luă mâna într-a lui.

— Arăți mai frumoasă ca niciodată, Sue Ellen.

— Mulțumesc, Dusty.

Barmanul aduse băutura, o așeză pe masă și ezită.

— Vă simțiți bine, doamnă?

Cowboy-ul se crispă.

— Ce te interesează, domnule? Ți-ai făcut treaba, acum șterge-o!

— Eram doar îngrijorat, domnule, spuse barmanul retrăgându-se.

Josh își goli paharul pe jumătate.

— Bea.

Ea bău. Apoi scutură capul, mirată, cu un zâmbet vag de încântare pe față.

— Nu pot să cred…

Josh își petrecu brațul pe lângă ea, dându-se mai aproape. Era cea mai frumoasă femeie lângă care stătuse atât de aproape, cea mai frumoasă și mai stilată. Privi la hainele ei, la lănțișorul fin de aur din jurul gâtului ei grațios, la inelul din deget. Stilată și cu bani. De data asta chiar că-și împlinea principiul călăuzitor. Tot ce-i bun e strâns laolaltă în același dulce, mirositor ambalaj. Îi întoarse fața spre el și o sărută

lung și apăsat.

— Vai, Dusty, ești de-a dreptul copleșitor. Dă-mi răgaz să răsuflu. Cei doi cowboy care ocupaseră mai înainte separeul se strecurară pe locul din fața lor, fixând-o înfometați pe Sue Ellen.

— Hei, băiete, cum ne-a fost înțelegerea?

— Cărați-vă, băieți, spuse Josh, cu o remarcabilă lipsă de bună dispoziție. Asta e doar a mea.

— Hai, Josh, vino-ți în fire.

— Destul, băieți, cărați-vă!

— Dusty, murmură ea. Credeam că te-am pierdut pentru totdeauna.

— Cine naiba-i Dusty? întrebă unul din cowboy.

— Eu sunt, spuse Josh. Sunt aici, draga mea, lângă tine.

Își lipi fața de părul ei, alunecând în jos, spre gât, sărutând-o și mușcând-o. Îi puse o mână pe un genunchi, strângându-i-l insistent și tare cu degetele.

— Ah, Dusty, spuse vag Sue Ellen, pierdută în ceața amintirilor, nu se poate… în fața prietenilor tăi… nu se poate…

•

Barmanul intră în mica sală din spate, care servea de birou al Ace Bar-ului. Formă un număr de telefon și așteptă până răspunse cineva.

— Casa Ewing? întrebă el.

Bobby Ewing, care lucra acasă, la Southfork, cu Ray Krebbs, administratorul ranchului, ridică receptorul la primul apel.

— Aici Bobby Ewing, cine e la telefon?

— Sunt proprietarul barului Ace Bar, domnule Ewing. Nu vreau încurcături.

— Încurcături! Ce fel de încurcături?

— E vorba de doamna Ewing…

— Doamna Ewing!

Primul gând al lui Bobby fu la Pam.

— Ce este? Ce s-a întâmplat?

— Vorbesc din Braddock…

— Da, știu unde este Ace Bar. Care-i problema?

— E vorba de doamna Ewing. E aici acum, a băut cam mult și mi se pare că are nevoie de ajutor…

— Care doamnă Ewing?

Dar barmanul pusese receptorul în furcă, fără să mai răspundă.

• Capitolul 6

În același timp în care Sue Ellen bea cu Josh, Pam îi făcea o vizită fratelui ei, Cliff Barnes, în apartamentul acestuia. Acesta nu-și pierdu timpul cu preliminarii, și o luă de cum intră pe ușă.

— Am pentru tine niște noutăți fantastice! exultă el, în loc să o salute. Pentru noi.

— Ai aflat ceva despre mama noastră?

— Ceva mult mai important.

— Oh!

Dezamăgirea ei era evidentă și Pam se lăsă să alunece într-un scaun, pierzându-și interesul.

— Am încercat să te sun în Colorado…

— Am fost foarte ocupați, tot timpul pe drum.

— Dar acum te-ai întors. Crede-mă, Pam, e foarte important. Am semnăturile verificate și e mai mult decât în regulă și legal.

— Certificatul de moarte pentru tata…

Cliff scutură nerăbdător din cap.

— Nu, nimic de felul ăsta. E un contract legal, bona fide, care leagă și în vigoare…

— Contract? Despre ce tot vorbești, Cliff?

— Iată-l. Amintește-ți de timpurile în care tu și cu mine căutam prin bunurile lui Digger. L-am găsit în una din lăzile alea vechi.

— Credeam că m-ai adus aici să-mi vorbești despre mama. Oh, Cliff, de ce îți pierzi timpul cu contractul ăsta vechi, fără niciun folos?

Cliff o privi disprețuitor. Nu înțelesese nimic din ce-i spusese. Bine, o să-i explice, literă cu literă, o s-o facă să înțeleagă.

— Soră dragă, ascultă cu atenție. Ceea ce am în mână – bucata asta de hârtie aparent inocentă – este ceea ce întotdeauna am visat să găsesc. O posibilitate de a ne revanșa față de Ewingi, de J.R. Ewing în mod special și de Jock Ewing, ticălosul ăla bătrân. S-o facem pentru tata și pentru noi.

Ochii lui Pam fulgerară.

— E ceva de care ai uitat, frățioare. Sunt o Ewing. Intenționez să rămân o Ewing. Lovind familia asta, mă lovești pe mine.

— Nu sări așa, Pam. Ascultă-mă.

— Lasă-mă să văd hârtia aia.

— Am să ți-o citesc. „Prin urmare, s-a căzut de acord ca toate veniturile și profiturile zăcământului petrolifer cunoscut sub numele de Ewing 23 să fie împărțite în mod egal între Jock Ewing și Willard Barnes și moștenitorii lor, în ordinea perpetuării.

— Așa că?

— Așa că! Nu înțelegi? Contractul e datat 26 Februarie 1938 și semnat de bătrânul Ewing și de Digger.

— Ce-are asta de-a face cu tine și cu mine, Cliff?

— Asta înseamnă…

Cliff se opri și încercă să-și regleze respirația și să-și încetinească bătăile inimii.

— Asta înseamnă că nu vom mai sta mult la ușa din spate, cu pălăria în mână. Asta înseamnă că noi, Barnes-ii, intrăm prin față, ca parteneri egali cu Ewingii. Cel puțin în ce privește zăcământul ăsta petrolifer. Pentru o jumătate de milion de dolari pe an, poate mai mult. Îți poți imagina ce mutră o să facă J.R. când am să-i arăt asta? Nu mai am răbdare.

Lui Pam îi fu imposibil să-i împărtășească entuziasmul și interesul.

— Dacă contractul ăsta era bun la ceva, de ce a fost atâta timp ascuns în lada aia?

— Cine știe? Îl cunoșteai pe Digger cel puțin la fel de bine ca și mine. Tata era probabil beat când a semnat contractul ăsta și a uitat apoi complet de el. Nu m-ar surprinde să-l fi îmbătat chiar Ewing, în acest scop…

— Oh, Cliff…

— Așa cred.

— Nu și-ar fi reamintit Jock?

— Poate da, poate nu. Oricum, contractul a fost semnat cu mai mult de 40 de ani în urmă. Bobby a redeschis zăcământul ăsta. Luna trecută. Jock n-avea idee de contractul ăsta. De ce să fi avut? Nu și-a amintit de el timp de 40 de ani și acum, când Digger a murit și a fost îngropat, de ce și-ar mai fi amintit? Morții nu cer nimic.

— Dar tu ceri.

— Pentru Digger și pentru noi.

— Și dacă J.R. îți întoarce spatele?

Cliff rânji triumfător.

— Lasă-l să încerce. Vor asculta, fără îndoială, vor trebui să asculte acum. Și vreau să-mi țin promisiunea față de tata. Viața lui nu s-a risipit în zadar. Intenționez să mă ocup de asta, într-un fel sau altul…

•

Zgomotul în Ace Bar era mult mai intens acum. Mai mulți bețivi se adunaseră la bar și cele mai multe mese și separeuri fuseseră ocupate. Orchestra, de parcă ar fi fost inspirată de un public mai larg, cânta mai tare. Dacă nu mai bine. Fata de pe scenă țopăia și sălta, totdeauna cu un pas în urma măsurii muzicii. Nimeni nu părea a fi observat.

Nimeni nu-i observă pe Josh și prietenii lui, conducând-o pe Sue Ellen spre aleea din spatele barului. Părul ei era în dezordine, bluza aproape deschisă. Privea de parcă n-ar fi văzut pe nimeni și râdea strident și aiurea cu atenția sărindu-i de la un loc la altul, de la o persoană la alta. Încă doi cowboy se adăugară grupului, curioși să vadă ce se va mai întâmpla. Dar Josh nu dădea niciun semn că ar avea de gând să procedeze într-un fel sau altul.

— Unde mergem? – vru să știe Sue Ellen, fără să se aștepte

totuși la un răspuns.

— Mergem să ne distrăm – răspunse cineva. Îți plac petrecerile, nu-i așa?

— Chiar aș avea chef de o petrecere. Întotdeauna am avut. Vreți să dansați toți, frumoșilor, cu Sue Ellen? Lui Sue Ellen îi place să danseze.

Grupul se deplasă spre ieșirea din spate, care dădea în alee, îndreptându-se spre o mașină parcată în apropiere. Chiar atunci intrară în Ace Bar Bobby și Ray prin intrarea de la stradă. Barmanul îi văzu și le făcu semn spre ușa din spate. Bobby și Ray își croiră drum prin mulțimea vijelioasă și ieșiră în alee. Fără să-și spună o vorbă, se despărțiră. Bobby se postă în fața celor cinci cowboy și a lui Sue Ellen, Ray se așeză în spatele lor.

Bobby îi opri, împingându-i cu mâna:

— Stați așa, băieți.

— Ce-i asta? spuse Josh, ascunzând-o pe Sue Ellen în spatele lui și luând o mină agresivă, la un yard distanță de Bobby.

— Ce te bagi tu aici, cowboy?

— Doamna e cumnata mea. Vreau să fie clar de la început.

— Bobby! Tu ești, Bobby?

— Vino, Sue Ellen. Mergem acasă.

— Să i-o spui lui mutu' – îi azvârli Josh.

— Sue Ellen, te iau acasă.

Ea scutură din cap.

— Nu, nu pot. De-abia l-am găsit.

Bobby înmărmuri…

— Îl cunoști pe omul ăsta?

— Nu-l recunoști? Dusty Farlow.

— Înțeleg, spuse Bobby.

Își desfăcu larg mâinile:

— Acum, domnule, putem s-o rezolvăm în pace sau cu război. Cum îți place.

— Ai auzit-o pe doamna, spuse Josh. Nu vrea să meargă.

— Să nu mai comentăm…

— Rămâne cu noi.

— Ți-am mai spus, e…

Josh făcu un salt în față, aruncându-și mâna dreaptă înainte cu o surprinzătoare viteză. Dar Bobby era deja în gardă. Îi veni în întâmpinare, cu o lovitură rapidă în coaste, cu mâna dreaptă întinsă, puțin deasupra curelei. Josh se îndoi de durere. Bobby îl mai lovi o dată după ureche și cowboy-ul se prăvăli la pământ, doborât.

Sue Ellen gemu de disperare:

— Uite ce i-ai făcut lui Dusty.

— Ați văzut ce s-a întâmplat, băieți, le spuse Bobby celorlalți. Mai vrea și altcineva?

Ei se înapoiară fără o vorbă, iar Ray se trase la o parte, ca să-i lase să treacă.

Sue Ellen începu să plângă:

— L-ai rănit.

— Se va face bine, spuse Bobby, conducând-o afară. Totul va fi bine acum. Totul.

— Nu trebuia să-l rănești, plângea ea. Nu trebuia.

•

În dimineața următoare, J.R. se sculă primul. Îmbrăcat în halat și papuci se duse în bucătărie și-și turnă cafea într-o cană, apoi se întoarse în casă. Deschise televizorul și privi imaginea de pe ecran care dispăru curând lăsând locul unui crainic care citea știrile de dimineață:

> „*Trei companii au lucrat continuu în timpul nopții și focul a fost stins în sfârșit, la aproximativ cinci dimineața. S-au anunțat deja patru avarii și paguba este estimată la…*”

J.R. ieși din casă, fără să asculte mai departe. Ajuns pe patio, privi pese bazinul de înot, spre câmpiile din jur, ca cineva care avea ceva de gând. În spatele lui, complet îmbrăcat, apăru Bobby.

— Bună dimineața, J.R.

— Bună dimineața, frățioare.

— Cum se simte Sue Ellen în dimineața asta?

— Doarme în pace, ca un bebeluș. Bețivii au un Dumnezeu al lor.

— Fii bun cu ea, J.R. E tristă.

— La naiba, are orice și-ar putea dori de pe lume. La ce să fie nefericită?

— Întreab-o, J.R. Răspunsul te-ar putea surprinde.

— Poate că am s-o fac, poate că nu. Totuși, îți mulțumesc pentru ce ai făcut, Bobby.

— Suntem doar o familie.

J.R. mormăi încet.

— Unde te pregătești să te duci așa devreme?

— Sunt niște garduri doborâte la Two Sticks. Ray vrea să merg să le văd. Par a fi tăiate.

— Iar hoți de vite?

— Încă nu știu. Vom vedea. Ai grijă…

J.R. dădu din cap și-l urmări cu privirea pe Bobby, care se îndrepta spre grajduri. O clipă mai târziu începu să sune telefonul. J.R. se grăbi să răspundă.

— Aici J.R. Ewing.

Era un apel de peste ocean. J.R. îi spuse telefonistei să-l pună imediat în legătură. Își ridică mâna în care ținea ceașca de cafea și văzu că tremura; atât era de îngrijorat, atât de mult dorea ca treaba asta să iasă cum voia el. Atât de mult avea nevoie ca totul să meargă așa cum voia el.

La celălalt capăt, vocea se auzea slab:

— Alo, alo, tu ești, J.R.?

— Bună, Hank. Mă auzi?

Vocea lui Hank deveni acum mai puternică.

— E mai bine, J.R. Încerc să te prind de câteva ore. E o încurcătură aici…

— Ce se întâmplă, amice?

J.R. așeză cana pe masă, cu grijă să nu verse cafeaua. Își frecă palma umedă de halat:

— Hai să auzim noutățile.

— Exact, cum ți-am spus, J.R. Totul s-a dus dracului. E nebunie pe aici. Revoluția e în plin avânt. Împușcături, bombe, foc și furtună peste tot. Nu valorează nici cât o ceapă

degerată că ești american, aici, în clipa asta.

— Dar oamenii tăi?

— I-am expediat pe toți peste granița…

— Și tu?

— Timpul trece. Mai bine era să fiu pe drum. Am vrut doar să știi.

— Da?

— Zăcămintele de petrol au fost naționalizate, J.R. Până la ultimul. Platformele de forare, vapoarele, tot a explodat. S-a dus totul, J.R. Îmi pare rău.

— Acum nu-ți fă sânge rău pentru asta, Hank. Nu-i vina ta că a fost ce a fost. Trebuie să te pui la adăpost. N-aș vrea să fii ucis pentru noi.

— Nici eu n-aș vrea, J.R.

— Atunci ia-o din loc. Și mulțumesc că m-ai sunat. Hank. Ai făcut treabă bună, amice. Ai să primești o gratificație.

— O gratificație? – spuse Hank Thompson surprins și încurcat.

Nu primi răspuns. J.R., zâmbitor și plin de voie bună, puse receptorul în furcă, întrerupând convorbirea. Totul, își spuse el încet, începea să se aranjeze. Perfect.

Se duse să-și mai ia niște cafea fierbinte și intră în casă. Acolo, privind la televizor, era Jock, complet îmbrăcat, fără urmă de culoare pe fața lui furioasă. Crainicul anunța:

> *„… și Secretarul de presă al Casei Albe, Jody Powell, a afirmat că o astfel de reacție ar fi prematură și nu ar prezenta garanții. El a scos în relief dorința Președintelui ca toți cetățenii să rămână calmi. Cea mai afectată de naționalizarea efectuată de rebeli asupra industriilor străine este Compania Independentă Ewing Oil cu investiții în explorare și forare. Pierderea familiei implicate în afacere se poate calcula în miliarde de dolari când se va totaliza și asta reprezintă sfârșitul unora din cele mai mari succese din Dallas. Ewing Oil a luat ființă când…”*

J.R. stinse televizorul și rânji la tatăl său, Jock. Cu gura deschisă, demoralizat, încă palid, cu o sfârșeală în încheieturi, se clătină și aproape căzu. J.R. îl ajută să se așeze pe un scaun.

— E adevărat, J.R.?

— Cu naționalizarea? Da, este, tată. Dar…

— Atunci ne-am curățat.

J.R. fu inundat de incertitudine. Dacă tatăl său nu va putea înțelege ce făcuse el? Dacă acționase cumva prea impulsiv, ca un lup singuratic? Cu toate astea, tot așa începuseră și Jock și crescătorii de vite de demult, de capul lor, fără să țină seama de diferende și obstacole. Bărbați adevărați, fiecare din ei genul de bărbat la care J.R. aspirase dintotdeauna. Și acum. Și acum…

— Totul e-n regulă, tată.

— Cât am pierdut?

J.R. își umezi buzele și-și supse pântecele.

— Păi, tată, după cum mi se pare… Ne-am omorât și noi timpul…

• PARTEA A II-A •

FAMILIA EWING

IERI

• Capitolul 7

Zorile sunt cea mai frumoasă parte a zilei. Soarele își revarsă razele peste prerie și peste deal, căldura face să dispară roua de pe câmpii, alungând întunericul de peste cetățile pământului.

Prin cârciumi, lămpile de neon s-au stins. Tărăboiul s-a terminat. S-a terminat și cu somnul beților. Fetele au plecat, fugind de lumina zilei cu viteza și teroarea pe care poate doar Dracula le-ar mai fi putut avea în fața acestei apocalipse. Turmele se agită, vitele mugesc și cowboy-ii somnoroși scormonesc prin tolbele lor după cafea fierbinte amestecată cu destul whisky ca să-i trezească pe deplin.

La Southfork, Bobby Ewing galopa pe calul său înspre grajduri, balansându-se în șa, căci și animalul avea un mers nesigur.

— Cale bătută, Bobby, îi strigă Ray Krebbs.

— Totul se petrece demult, pe pășunile orientului, Ray. Brahmanii sosesc pe nesimțite, de parcă ar fi de mătase.

— Pariez că sunt, glumi administratorul.

— Nu-i nimic de făcut cu cowboy-ii ăștia, domnule Krebbs. Le trebuie doar puțin creier și mai multă muncă.

— Oh, da, domnule Ewing, da.

Fața slabă a lui Krebbs se lumină de un zâmbet plăcut. Între el și Bobby era o legătură strânsă, un sentiment ce mergea către prietenie, înțelegere, simpatie, un fel de iubire masculină, despre care crescătorii de vite nu prea vorbesc.

— Atunci nu este nevoie de mine, nu-i așa, domnule

Ewing?

— Nu-i nevoie deloc, maestre. Ia-ți dimineața liberă pentru odihnă și relaxare.

— Așa voi face, Bobby, și-i voi spune tatălui tău că tu ai spus așa.

Bobby îi făcu cu mâna și se întoarse acasă. Îi găsi pe tatăl și pe mama lui luându-și cafeaua pe patio și se duse și el la cafea.

— Unde-i restul clanului? Nu ia nimeni micul dejun în dimineața asta?

— Pam e sus – îi spuse maică-sa. Iar J.R. și Sue Ellen au plecat la aeroport să le ia pe mama și pe sora ei.

— Am uitat că trebuiau să vină astăzi.

— Dar tu, Bobby? Nu aveai, programată o întâlnire cu senatorul Mulligan astăzi?

— Peste aproximativ o oră, tată.

— Ia-l tare, fiule. Amintește-i favorurile pe care i le-a făcut Ewing în trecut. Blestematul ăsta de Cliff Barnes…

— Vorbești despre fratele soției mele, tată.

— N-am uitat asta, zise Jock, sec. Îmi place Pam, dar fratele ăsta al ei… Jock rânji. Omul ăsta a făcut destul rău acestei familii.

— Am să văd ce pot face, tată…

Bobby mai înghiți niște cafea, sări în picioare și plecă să-și caute soția.

O găsi pe Pam sus, în dormitorul copilului, sprijinită de pătuț. Se juca cu John Ewing III. Copilașul o privea cu ochii larg deschiși, agitându-și reflex mânuțele și piciorușele prin aer.

— Îl răsfeți prea mult pe copilul ăsta, spuse el din prag.

— Toți copiii trebuiesc răsfățați.

— Dar soții? Bobby intră în cameră. Dar soții?

— Interesantă idee.

Mâinile lui îi alunecară pe piept și Pam se sprijini cu spatele de el.

— Privește-te, murmură el, lângă obrazul ei. Îmbrăcată de lucru și jucându-te cu copilul altei femei. Nu-ți poți permite să

întârzii că iese tărăboi, nu-i așa? Știi doar cât de mult depind Ewingii de salariul tău.

Pam se întoarse cu fața la el.

— Bobby, ce-ai zice dacă ți-aș spune că slujba de la magazin nu mai e așa de importantă pentru mine cum era altădată?

Bobby clipi înainte de a răspunde.

— Ai mai avea sentimentul ăsta… așa de puternic față de copil dacă n-ai crede că fratele tău, Cliff, este tatăl?

Pam se eschivă.

— Nu sunt responsabilă pentru comportamentul fratelui meu. Poate dacă Sue Ellen s-ar îngriji în mod real de copil… dacă l-ar vrea, dacă l-ar iubi… poate că atunci aș accepta asta bucuroasă. Dar ea cu greu găsește timp pentru micuțul John.

— Sue Ellen trece printr-o pasă proastă și își va reveni. Dar asta nu înseamnă că ce s-a petrecut între Sue Ellen și Cliff e treaba ta și că micul John e responsabilitatea ta.

— Știu.

Ea îl privi pe sub sprâncene și Bobby gândi că niciodată nu fusese mai dulce.

— Bobby, poate că ar trebui să începem să ne gândim serios dacă e cazul să avem unul al nostru.

Un zâmbet iute ca argintul viu străbătu fața frumoasă și osoasă a lui Bobby.

— Păi, credeam că am și făcut-o. Cel puțin eu am încercat totul, în caz că nu ai observat asta.

Ea îi atinse buzele cu tandrețe.

— Oh, lasă-mă să-ți spun. Am observat. Oh, da, am observat…

•

Situat în afara orașului, pe autostrada State 114, între Dallas și Fort Worth, monstruosul labirint care este Aeroportul Regional, se pretinde a fi cel mai mare din lume. Cel puțin de către texani. Situat la 17 mile de Dallas, deservește 11 ținuturi și pe cei trei milioane de cetățeni din această zonă și dă călătorilor derutați bătaie de cap când încearcă să treacă de la o linie aeriană la alta.

În sala de așteptare pentru clasa I stătea o parte selectă a populației din Dallas. Cei bogați și cei foarte bogați. Îmbrăcați variat, toți aveau aspectul reconfortant al unor bărbați și femei care știau exact de unde le va veni prânzul următor. Și plata acestui prânz nu era niciodată o problemă. J.R. ședea citind *Dallas Press* și bombănea, până când nu mai putu răbda. Se întoarse spre Sue Ellen și îi arătă prima pagină a ziarului.

— Uită-te aici, Omul Anului. Cliff Barnes numit Omul Anului. E cel mai grozav lucru pe care l-ai auzit vreodată. Îți spun eu, în zilele noastre nu mai sunt niciun fel de valori cetățenești, niciun fel. Cliff Barnes, îți vine să crezi?

Ochii lui Sue Ellen se concentrară și-și întoarse capul spre el.

— Ai spus ceva, J.R.?

El o privi, înăbușindu-și o replică furioasă. O femeie s-a culcat cu un bărbat, a comis un adulter, a devenit însărcinată cu un bărbat care nu e soțul ei și a avut copilul lui; cum putea fi atât de rece, de indiferentă, de distantă, când auzea vorbindu-se de el? Se întreba dacă nu cumva ea îl mai văzuse pe Cliff Barnes pe furiș. De ce nu? Îl înșelase o dată, putea fi destul de nebună să încerce din nou. Își propuse s-o urmărească, să-i pună fiecare mișcare sub urmărire. Isuse Cristoase, cât de scârbă-i era de Cliff Barnes și de întreaga-i familie. Incluzând-o pe blestemata de cumnată-sa, pe nevasta lui Bobby cel pur ca neaua. Ce gașcă nemernică erau, începând cu bătrânul ăla murdar de Digger și terminând cu toți ceilalți. Cu prima ocazie voia să le dea o lecție, o dată pentru totdeauna.

J.R. își confecționă un zâmbet larg. Încercă să se apropie de mâna neveste-si și nu zise nimic când ea se trase la o parte.

— Cred că avionul mamei tale întârzie, iubito.

Ea îi întoarse zâmbetul, la fel de subțire, la fel de rece.

— Abia acum a aterizat, s-a anunțat. Îl urăști, nu-i așa?

— Pe cine să urăsc, dragă?

— Pe Cliff Barnes.

— Nu-mi este unul din cei mai scumpi prieteni, dar nu urăsc niciun bărbat. Și nicio femeie.

— Cine ar putea crede? medită ea. Un omuleț insignifiant precum Cliff, provocându-i atâta bătaie de cap omnipotentului J.R. Ewing.

— Tot atâta câtă i-ar putea provoca o muscă unui cal, Sue Ellen.

— Poți să spui orice, J.R.

— Știi ce-i face un cal unei muște când îl supără? O lovește!

— Da, spuse ea privind în depărtare. Am avut dreptate. Avionul a aterizat.

•

Digger Barnes trecu prin ieșirea pentru turiști și ajunse la ultima clădire, arătând exact ceea ce era de fapt – un bătrân crescător de vite decăzut de mult. Încărunțit și șifonat în costumul acela J.C. Penney, cu batista yankee la gât, pe o parte, și gulerul desfăcut, se mișca cu pașii cuiva care se grăbea, dar nesigur de destinația lui. Se uita brusc în stânga și-n dreapta, scrutând mulțimea, căutând o față familiară.

— Tată, Digger, aici!

Îl localiză pe cel care-l strigase. Fiul lui, Cliff, așa de curat și de ordonat, arătând ca unul care a intrat recent în bani. Se grăbiră unul spre celălalt, se îmbrățișară, până când Digger, încurcat de atâta intimitate, se smulse în lături.

— Tată, arăți bine!

— Și mă simt bine, Cliff. Acum, vrei, te rog, să-mi spui de ce sunt aici? Mă simțeam perfect în California.

— Am o surpriză pentru tine.

— Puteai să-mi scrii, sau să-mi telefonezi.

— Nici vorbă. Voiam să fii aici, ca să-ți pot vedea expresia feței.

— O.K., care-i surpriza?

— Hai să-ți iei bagajele.

Digger îi arătă singurul bagaj pe care-l avea:

— Ăsta-i sacul meu.

Găsiră mașina lui Cliff în parcare și se urcară în ea.

— Asta-i surpriza? întrebă Digger. E o mașină frumoasă. Mașina unui om bogat. Ce faci cu ea?

— Îmi merge bine.

— Ce vasăzică asta?

Cliff își duse mâna la buzunar și scoase niște cecuri.

— Pentru tine, tată.

— Ce-i asta?

— Cecuri pentru drepturile pe Ewing Oil.

— Nu înțeleg.

— Sunt pentru tine, Willard Barnes.

— Și semnate de J.R. Ewing!

— La fiecare două luni, Ewing Oil trebuie să-i achite suma asta lui Digger Barnes. Ce zici de asta?

Digger își privi fiul, bănuitor.

— Cum ai reușit să faci asta, băiete?

— Am ceva putere în Dallas, tată. O.L.M., Biroul de Administrare a Terenurilor, este singurul care decide cine să foreze după petrol, și cine nu, în Statul Texas. Acolo lucrez.

— Sunt impresionat. Dar asta nu explică cecurile astea.

— I-am strâns cu ușa pe Ewingi. Le-am pus sula-n coaste. Singurul zăcământ pe care i-am lăsat să-l foreze a fost în Palo Seco și am aranjat să ai și tu o parte acolo. Nu prea mare, dar e doar un început. Numai un început.

Un zâmbet larg apăru pe fața acoperită cu barbă căruntă a lui Digger.

— Merita să mă întorc în Dallas pentru asta.

— E doar începutul, tată. Am să-i pun pe Ewingi la locul lor. Intenționez să-i termin… Am o adevărată șansă în ceea ce-i privește.

Digger se încruntă:

— Nu ți-am cerut asta niciodată.

— Pot s-o fac. J.R. a încercat toate trucurile murdare pe care le cunoaște ca să mă termine și n-a reușit. Indiferent ce a încercat, am ieșit la suprafață. Nu mai încearcă.

Digger își măsură fiul cu ochii lui apoși, duși în fundul capului. Era în Cliff o voioșie intensă, pe care el nu o aprecia. Dorința de răzbunare putea să ducă prea departe, chiar până la a pune mâna pe arme. Digger știa, trecuse și el prin asta. De multe ori.

— Semeni cu ei, Cliff. Cu Ewingii. N-am vrut niciodată să-i

termin, n-am vrut niciodată să-l văd pe Jock Ewing lefter și neputincios. Tot ce am vrut a fost să-mi iau ce este al meu, ceea ce în mod onest mi se cuvine, și am câștigat.

— O voi face eu mai bine, tată. Îl voi face pe Jock Ewing să plătească pentru felul în care te-a tratat. Ochi pentru ochi, dinte pentru dinte. Doar dreptate, asta-i tot!

Digger se simți deprimat.

— Hai s-o lăsăm baltă, băiete.

— Credeam că ai să fii mândru de mine, tată.

— Întotdeauna am fost mândru de tine, fiule. De tine și de Pam. Nu face nimic ca să-mi schimb gândul. Acum, vreau să mă odihnesc. A fost un zbor lung și sunt foarte obosit.

•

J.R. își conducea Mercedesul în felul său controlat și îngrijit. Lângă el, Sue Ellen se întoarse cu fața la mama și la sora ei, așezate în spate. Patricia Shepard arăta mai tânără decât sugerau hainele de drum, sau decât ar fi arătat acasă, în San Francisco, la New York sau la Paris, în Franța. Puțini ar fi crezut că avea două fete mature. Era suplă, țeapănă, cu ochi vioi, cărora nu le scăpa nimic. O femeie stilată și încă arătoasă, dar lipsindu-i acea căldură esențială care ar fi putut atrage un bărbat de vârsta ei. Dar bărbații erau de interes secundar pentru Patricia Shepard; planurile ei actuale o vizau pe fiica ei, Kristin, încă necăsătorită.

Dacă Sue Ellen avea o frumusețe senină și matură, deși mereu tensionată de emoțiile care-o răscoleau, Kristin era fragilă și nehotărâtă. Cum partea nevăzută a psihicului ei era foarte ușuratică, lipsită de un ax director, dispersată în multe locuri, persoanele care erau atrase de ea, erau la fel de ușuratice. Și ea era atrasă de ele. Niciodată nu privise pe cineva drept în ochi, de parcă ar fi căutat să evite contactul uman direct, să scape de cei care voiau s-o cunoască mai bine.

Avea o siluetă elastică, picioare lungi, pieptul zvelt, trăsături perfect regulate. Niciun compliment, pe care l-a primit vreodată, n-o putuse descrie pe de-a-ntregul. Nicio descriere n-ar fi fost completă. Era condamnată să rămână o frumusețe misterioasă, pentru cei mai mulți de nedescifrat,

dar ușor de citit pentru J.R.

— Trebuie s-o recunosc, Sue Ellen – spuse doamna Shepard – arăți pur și simplu strălucitor. Postura, de mamă îți prieste. Nu-i așa, Kristin?

Zâmbetul lui Kristin fu forțat, era, de fapt, un surâs afectat:

— Am fost așa de tulburate când am auzit de copil. Doamna Shepard, continuă:

— J.R., privește-te. Ești exact idealul de tată mândru.

— Bun venit la Dallas, doamnelor! Suntem încântați să fiți oaspeții noștri!

— Oh, J.R., ești, fără îndoială, un gentleman. Sper că și Kristin va găsi un bărbat ca tine.

— Cu siguranță că va găsi, mamă, spuse Sue Ellen afectată. Îi căutați, nu-i așa?

Înainte ca Patricia să poată răspunde, intrară pe șoseaua care ducea spre Southfork.

— Am ajuns, anunță J.R.

— Oh, ce bine îmi pare să revăd Southfork-ul! Îmi place ranchul ăsta, spuse Kristin.

Jock și Miss Ellie, care-i așteptau, îi salutară cu căldură și efuziune. Servitorii luară bagajele și dispărură la timp. Se serviră băuturi și se schimbară impresii.

— Ce mai e cu școala de arhitectură, Kristin? vru să știe Jock. USC, nu-i așa?…

Kristin îl blagoslovi cu cel mai binevoitor zâmbet. Era un zâmbet la care niciun bărbat nu rezistase prea mult, ea știa asta și voia să-l aibă pe Jock de partea ei indiferent ce s-ar fi întâmplat în viitor.

— Nu pot să dau examenele pe care le voiam, până în trimestrul următor.

— Bine, suntem bucuroși că ați venit la Dallas, tu și cu mama ta. Nu-i așa, J.R.?

— Chiar așa, tată. Suntem la dispoziția ta, Kristin, doar să spui ce dorești!

— Am să spun, J.R.

După un timp, femeile urcară la etaj să-l vadă pe copilul lui Sue Ellen. O singură privire, și Patricia era fu în extaz:

— Uită-te la copilul ăsta! Ce mare e! Mă așteptam la unul mititel de tot, Sue Ellen. Când am auzit că s-a născut prematur am fost foarte îngrijorată.

Miss Ellie o liniști:

— Copilul se dezvoltă foarte bine. Nu-i așa, Sue Ellen?

— Foarte bine, Miss Ellie, veni răspunsul inexpresiv.

Patricia se apropie de copil.

— Mă lași să-l iau în brațe, Sue Ellen?

— Te las, mamă.

Patricia legănă copilul în brațe, balansându-se încet:

— John Ross Ewing al III-lea. Ce adorabil e! Ce băiat frumos ești! Sue Ellen, vrei să-ți ții băiatul?

— Nu, mamă, ține-l tu. Sunt obosită și cred că am să mă întind puțin.

— Seamănă perfect cu J.R., spuse Patricia. Nu ți-am spus, Sue Ellen?

— Spune ce vrei, mamă.

— Bine, du-te și te culcă. Tinerele mame au nevoie de odihnă, să știi. Încă îmi mai amintesc cât de slăbită eram după ce te-ai născut.

Miss Ellie se uită oarecum preocupată după Sue Ellen, care ieșea din camera copilului. Apoi se lumină:

— E timpul ca micul John să-și bea lăpticul. Hai să mergem lângă ușă și de acolo îl vom putea vedea bine, dacă vreți.

— Mi-ar place. Kristin, hai lângă ușă.

Nu veni niciun răspuns și vocea Patriciei căpătă o notă ascuțită:

— Kristin… nu vrei să vezi cum își bea micuțul John laptele?

— Da, mamă, vin.

Dar gândurile ei erau în altă parte, rumegând fel și fel de lucruri despre soțul surorii ei.

•

Se adunară în biroul lui J.R., din clădirea Companiei Ewing: Bobby, Jock și J.R. Când toți se așezară, Jock se întoarse spre Bobby:

— Perfect, fiule, să auzim despre întâlnirea ta cu senatorul

Mulligan. L-ai dat de partea noastră, sau nu?

— Vrea să ne ajute.

— Te cred! izbucni J.R. Ticălosul ăsta de bătrân datorează familiei Ewing mai mult decât i-ar place să recunoască.

Jock îi făcu semn să se liniștească.

— Continuă, Bobby.

— Sunt zvonuri cum că Cliff Barnes s-ar potoli.

— Vrei să spui că acceptă mituirea? întrebă Jock.

— Blestematul! izbucni J.R. Știam că chestia aia era prea perfectă, ca să fie adevărată. Chiar acum o să-i priponim măgarul de ușa grajdului. Ce vrea să facă Mulligan?

— În primul rând vrea să propună Senatului să constituie un comitet de investigație…

— Și cât va dura asta? vru să știe Jock.

Bobby se încruntă.

— Știi că asta se petrece la Austin, departe, tată. Politicienii ăștia nu se mișcă repede.

— Păi hai să-i punem pe roate, spuse Jock.

— Voi face tot ce pot.

J.R. înjură.

— Asta-i pierdere de timp! Înainte ca dinozaurii ăia din Consiliul de Stat să se adune ca să oprească O.L.M.-ul, Ewing Oil se poate transforma într-un monument istoric din Texas. Trebuie să acționăm acum.

— De ce? întrebă Jock. Ce se întâmplă acum?

— O echipă din O.L.M. își bagă nasul în oala noastră. Spun că am forat prea mult.

— Vor să nu ne mai lase să forăm acolo? întrebă Bobby.

— O vor face, dacă așa vrea Barnes, i-o întoarse J.R. Mizerabilul ăsta de cumnatu-tău, Bobby, vrea ca Ewing Oil să apară ca un pericol.

— Poate că nu. Mulligan a promis că va acționa prompt…

— Să acționăm, iată ce trebuie să facem! scrâșni J.R. Eficient!

— Haida-de, J.R. – făcu Bobby, prevenitor.

— Nu te frământa, frățioare. Nimic violent. Nu vreau să dezechilibrez balanța caracterului tău delicat. Hai să privim

lucrurile în față – fiecare om are o slăbiciune și Cliff Barnes nu este o excepție. Nu-i așa, tată?

— Cred că da.

J.R. rânji.

— Tot ce am de făcut este să găsesc punctul critic al lui Barnes și să apăs butoanele corespunzătoare…

•

Înainte de a se duce la apartamentul fiului său, Digger se simți sleit de puteri, cu mâinile și picioarele grele și slăbite și capul învârtindu-i-se. În ultimul timp, deseori se simțise astfel, chiar fără să depună o muncă istovitoare, sau să fie sub povara unei solicitări neașteptate. Dar nu era el omul care să se lase ușor în seama slăbiciunilor fizice. Niciodată nu se plânsese, niciodată nu ceruse sfatul medicului, niciodată nu încetase să-i dea înainte. Asta era felul lui de a fi.

Își amintea cum fusese când era tânăr. Puternic, plin de energie, fără să se teamă de nimic, hotărât să ocupe cu orice preț de un loc important în lume. Cu ajutorul noului său partener, un texan necioplit pe nume Jock Ewing, puse ochii pe niște pământuri din nord-vestul Dallasului și începu operația de forare. A fost o muncă grea, trebuiseră să strângă în grabă destui bani ca să cumpere sculele și echipamentul, să construiască instalația de forare, să facă singuri toată munca asta istovitoare. Iar Digger și Jock îi dădură înainte, până când, într-o zi, în timp ce Digger căra o conductă lungă de 20 de picioare, ceva nu merse. Frânghiile nu mai funcționară și conducta rămase atârnată la 15 picioare deasupra solului, balansându-se în aer. O buturugă intrase în scripete și Jock se repezi spre instalație s-o deblocheze. Încercând și el să deblocheze linia, Digger umbla pe sub conducta care rămăsese atârnată în aer și care, dintr-o dată, începu să alunece într-o parte.

— Fii atent! țipă Jock.

Digger sări într-o parte, pierzându-și echilibrul și făcând un efort disperat să întărească legăturile conductei, ca s-o aducă la loc. Nu reuși mare lucru și observă prea târziu conducta alunecând din frânghii.

— Fugi, Digger! urlă Jock.

Digger dădu drumul conductei și o rupse la fugă, dar se împiedică de o piatră și căzu. Se târî pe brânci, scos din minți, alunecând pe suprafața nisipului. Se făcu colac, chiar în clipa în care conducta atinse pământul. Capătul conductei ricoșă, îl atinse și îl lovi, prinzându-i brațul stâng deasupra cotului și sfărâmându-i-l ca pe o surcea. Digger urlă și își pierdu cunoștința.

Când se trezi, era la spital, cu brațul stâng în ghips până la umăr. Jock Ewing stătea pe marginea patului, privindu-l adânc preocupat. Digger clipi și-și întoarse ochii spre el:

— Ce faci aici, bătrâne? Îți închipui că am terminat cu munca la blestemata aia de instalație? Mai avem mult de forat până să găsim petrol. Se poate scoate un milion de dolari în locul ăsta blestemat.

Gura lui Jock se crispă:

— Cum te grăbești întotdeauna cu criticile, Barnes. Credeam că ești rănit rău, dar văd că ești la fel de meschin și dur. Cred că va trebui să mă întorc la treabă. Unul din noi trebuie să-și umple onest ziua de lucru.

— Am să mă întorc mâine, după micul dejun.

— La dracu' cu tine! Doctorul mi-a spus că ai să stai în ghips patru, poate cinci luni. Brațul nu ți-l vei putea folosi aproape un an. Trebuie să-mi iau un ajutor.

— Cu ce-ai să-l plătești? Niciunul din noi n-are bani. Pe mâine, după micul dejun.

— Ești nebun, Digger.

— Chiar cu un singur braț, sunt mai bărbat ca mulți alții.

— Poate că ești.

— Nimeni n-a spus vreodată că Digger Barnes a lăsat baltă o treabă, nu, niciodată.

•

Dar acum, după ce făcu câțiva pași prin apartamentul fiului său, totul începu să plutească prin ceață și picioarele începură să-i tremure.

— Ce apartament frumos ai, spuse el, ducându-și mâna la tâmplă.

— Mă bucur că-ți place, tată.

— Câți bani primești ca șef al… al cui dracului șef ești?

— Al Biroului de Administrare a Terenurilor. Mă plătesc foarte bine.

— Destul ca să-ți permiți să ții apartamentul ăsta șic? Și mașina aia grozavă?

— Tată, trăiesc pe apucatelea. Am un stil de viață foarte liniștit.

— Nu fă pe modestul. Mi se pare că ai tu o sursă de venit. Nu-i așa, băiete?

Cliff îl privi iute pe taică-său și apoi își ațintì privirea în depărtare. Digger începuse să-și arate vârsta și viața grea pe care o dusese, dar era încă perspicace și isteț și nu-i scăpau prea multe.

— Tată, spuse Cliff cu voce moderată. Dacă aș avea o sursă, ți-aș fi spus și ai fi avut și tu o parte. Tot ce doresc e să nu mai ai niciun necaz…

— Necaz! Eu și necazurile am fost parteneri toată viața, băiete, nu uita. Și încă suntem. Nu umblu eu după ele, dar sunt sigur că dracu' are grijă de asta.

— Atunci vezi-ți de necazurile tale și eu o să-mi văd de ale mele. Ei, acum, tată, vrei să bei sau să mănânci ceva?

— Tot ce vreau să fac este să mă odihnesc puțin. Nu mă simt prea bine.

— Te simți rău? Poate ar fi mai bine să chem un doctor.

— Nu am nevoie decât de câteva minute de odihnă. Unde-i dormitorul?

— Înainte, pe ușa asta, tată. Ce-ai zice de o supă, sau…

— Nimic, fiule…

Digger se târî spre dormitor. Dar nu ajunse până acolo și se prăbuși grămadă în mijlocul sufrageriei. Cliff alergă după el și-l strigă pe nume. Dar Digger nu răspunse. Ochii lui, jumătate închiși priveau dar nu vedeau, respirația îi era superficială. Digger Barnes era într-adevăr un om bătrân și bolnav.

•

Sue Ellen era îmbrăcată foarte șic, într-un costum de casă gen pijama, proaspăt coafată și îngrijit machiată. Era

seducătoare și tânără, cu fața ei slabă complet relaxată. Dar mâinile i se răsuceau în poală de parcă se pregătea să riposteze unui vechi dușman și privirea îi era ațintită înainte, în gol, într-un punct fix din spațiu, fără să vadă nimic, fără să simtă nimic, fără să gândească.

Nu sesizase când sora ei intrase în dormitor.

— Bună, spuse Kristin, nu te deranjez, nu-i așa?

Nu primi răspuns.

— Sue Ellen! Nu te simți bine?

Treptat, Sue Ellen reveni în prezent. Își întoarse capul spre Kristin, ochii goi începură să clipească, iar imaginile, care în mintea ei se băteau cap în cap, se adunară.

— Oh, Kristin, tu erai!

— Au trecut luni de când n-am mai avut ocazia să stăm de vorbă. La urma urmelor suntem surori, spuse Kristin veselă.

— Adevărat.

— Te simți bine, Sue Ellen.

— Foarte bine, mulțumesc.

— Arăți într-adevăr nemaipomenit. Ne-am speriat când am auzit despre accident.

Sue Ellen privi în gol.

— Nu-mi place să-mi amintesc despre asta. Greșeala mea. N-am văzut semaforul și cealaltă mașină a apărut brusc. De obicei șofez foarte atent.

— Dar acum te simți bine?

— Ai vreo îndoială, surioară?

— Oh, nu. Niciuna.

Kristin căzu pe gânduri.

— Colțișorul ăsta trebuie să fie grozav.

Ochii lui Sue Ellen o fixau continuu, forțând-o să-și mute privirea în altă parte.

— Care colțișor, Kristin?

— Păi, grupul sanitar, normal.

Sue Ellen izbucni într-un hohot de râs, aproape pierzându-și controlul. Treptat, hohotul se topi într-un acces de tuse. Kristin dădu fuga în baie și se întoarse cu un pahar cu apă. O sorbitură și tusea dispăru.

— Mulțumesc, spuse Sue Ellen. Apoi puse paharul deoparte.

— Colțișorul ăsta… oh, da. Colțișorul ăsta a fost fără îndoială minunat, continuă ea cu o veselie forțată. Cea mai buna îngrijire, cea mai bună mâncare, totul la superlativ.

— Surioară, de ce bei așa de mult? Miss Ellie i-a spus mamei și mama mi-a spus mie.

— Un fel de discuție în familie, nu-i așa? Cred că am vorbit destul despre mine. Cum îți place California?

Kristin se îndreptă de spate.

— Stăm într-un apartament de hotel, foarte frumos. Multe plante, un bazin de înot, toate accesoriile. Exceptând bărbații.

— Oh, da, bărbații…

— Cei pe care i-am cunoscut erau fie căsătoriți, fie obraznici, fie în terapie. Sau toate la un loc.

— Biata Kristin. Tot timpul în căutare. Nu știi că cea mai bună cale de a găsi un bărbat este să nu-l cauți cu atâta ardoare? Acela care trebuie, te va găsi el. Și în zilele noastre, pentru o femeie nu este chiar așa de rău să trăiască singură.

— Ți-ar place să fii singură?

— Sunt clipe în care cred că este singurul mod de a trăi fără complicații.

— Nu înțeleg.

— Bucură-te de singurătate cât poți, soră dragă. Gândește-te la asta ca la vremurile în care poți să încerci orice, să faci greșeli, fără să răspunzi în fața nimănui pentru asta.

— Oh, nu știu. Dacă aș fi măritată cu J.R. Ewing, aș mai renunța la puțină libertate pentru poziția și puterea pe care mi-ar oferi-o.

— Ești foarte tânără din multe puncte de vedere, Kristin. Dar mama te-a dădăcit bine. Acum, m-a cuprins oboseala…

— Înțeleg. Kristin porni spre ușă. Miss Ellie ne-a invitat deseară la cină. Vrei să cobori și tu mai târziu?

— Ce grijulie ești, Kristin. Ai plănuit să-mi ocupi scaunul?

O sclipire rea apăru în ochii lui Kristin. Buzele i se subțiară:

— Dacă n-ai să ți-l tragi tu singură de sub tine, o va face cu siguranță altcineva.

•

Biroul lui Paul Holliston se afla în noua clădire pentru terapie, în raza de vedere a lui Reunion Tower. Sala de așteptare era lambrisată, capitonată, iar prin aer se auzea o melodie care îmbia la somn. Totul era destinat să potolească spaimele, să calmeze anxietățile și să pregătească pacientul pentru știri proaste; plus pentru punga nesătulă a doctorului. Săracii nu trecuseră niciodată pe ușa camerei de așteptare. Săracii nu-l întâlniseră niciodată pe doctorul Holliston. Pentru el, săracii nici nu existau cu adevărat.

Cliff și Pam stăteau fără să vorbească pe o sofa moale acoperită cu piele fină de culoare cafeniu-roșiatică, cu picioarele adâncite într-un covor mătăsos. O soră tânără și frumoasă apăru în sala de așteptare îndreptându-se spre ei, și adresându-li-se cu o voce joasă, cultivată, care inspira siguranță:

— Domnul doctor vă așteaptă.

Paul Holliston era chipeș și calm, felul de om care ar fi fost oriunde binevenit, un om care trecea ușor prin viață; fără să lase urme. Arăta, se gândi Cliff, exact ca și sala lui de așteptare: luxos, rafinat și lipsit de căldură.

— Cum se simte tata? întrebă Pam.

— Se îmbracă. Vine imediat.

— Are ceva grav?

— Nu trebuie decât să stea la pat și să se lase de băut.

— Mulțumesc lui Dumnezeu, răsuflă Pam ușurată.

Digger își făcu apariția, încă omorându-se să-și vâre cămașa în pantaloni.

— În sfârșit, v-ați hotărât să-l vizitați pe bătrânu', îi spuse el lui Pam. La timp. Îi întinse obrazul să-l sărute. Arată fain aici, nu-i așa doctore?

Holliston clătină din cap.

— Ia-mă de aici, Cliff! Vracii ăștia, de când am venit n-au făcut altceva decât să mă dădăcească să mă las de băutură. N-am petrecut mai rău de când am terminat-o cu o misiune a Metodiștilor din Houston, acum douăzeci de ani.

— Tată, spuse Pam. Poate ar trebui să-i asculți.

— Mi-am supus carnea și mintea la destule umilințe până azi. Hai acasă.

— Domnule Barnes, spuse Holliston, cu o voce rece, profesională. Aveți un virus și asta v-a dat gata…

— O.K., spuse Digger. O să treacă.

— Da, dar asta nu e totul. Ficatul dumneavoastră e afectat rău. Încă un rând de băutură ar putea fi și ultimul. Și, la vârsta dumneavoastră, indiferent ce ați făcut la zăcămintele de petrol din California până acum, e o muncă prea grea, domnule Barnes.

— Omul trebuie să-și câștige pâinea, doctore.

— E-n regulă, spuse Cliff. Dacă nu mai bea, totul va fi bine.

— Duceți-vă dracului, băieți!

— Mă tem că asta nu e totul, spuse doctorul.

Trei perechi de ochi se îndreptară spre el. Toți așteptau.

— Voiam să vorbesc cu voi toți, pentru că vă afectează pe toți. Ceea ce m-a derutat inițial, este că nu am detectat asta și la tine, Cliff, când ai venit pentru controlul anual.

— Ce să detectezi?

Holliston i se adresă lui Digger.

— Domnule Barnes, nu v-a spus vreodată un doctor că aveți o dezordine genetică, numită neurofibromatoză?

Digger îi aruncă cu dispreț:

— Ultima dată când m-a văzut un doctor a fost, probabil, acum patruzeci de ani, dacă nu mai mult. Mi-a pus la loc un braț rupt. Omul ăla n-ar fi putut niciodată pronunța cuvântul pe care l-ați spus dumneavoastră și nici eu n-aș putea.

— Neurofibromatoză…

— De asta i s-a făcut rău? întrebă Pam.

— Nu. Când l-am examinat pe tatăl vostru, am descoperit șase sau șapte puncte de culoarea cafelei cu lapte. Decolorarea pigmentului pielii. I-am făcut un control auditiv. Tatăl vostru mi-a spus că aude tot mai prost…

Digger izbucni cu năduf:

— La vârsta mea, la ce vă așteptați?

Holliston continuă fără să se oprească:

— Un examen neurologic, și razele X, mi-au confirmat

diagnosticul.

Cliff sări de pe scaun:

— Cum ai spus exact, doctore?

— Neurofibromatoza este o boală genetică care se moștenește și de obicei se caracterizează prin tumori care cresc de-a lungul anumitor părți ale sistemului nervos.

— Care se moștenește?! exclamă Cliff.

— Asta înseamnă că o avem și eu și Cliff? întrebă Pam nervoasă.

— Da, spuse doctorul deschis. Chiar dacă nu aveți simptome. Fiecare din voi e un purtător.

Pam îi privi pe cei doi și apoi își întoarse ochii spre doctor.

— Dar până acum nu ni s-a întâmplat nimic, nici lui tata, nici lui Cliff, nici mie. Sunt motive de îngrijorare?

— Domnule Barnes, aveți și alți copii?

— Da, spuse Digger încet. Dumnezeu să-i odihnească.

Cliff explică:

— Am avut un frate mai mare. Tyler a murit când avea șase luni. Apoi a fost o fetiță, o păpușică, pe nume Catherine. A murit înainte de a împlini un an. N-am știut niciodată de ce.

Doctorul Holliston își țuguie buzele frumoase.

— Mi-era teamă de asta. Cliff, doamnă Ewing, amândoi ați fost norocoși. Ați supraviețuit. Asta e o boală care se transmite de la părinți la copii și tot așa, de-a lungul generațiilor. Doamnă Ewing, aveți copii?

Pam fu incapabilă să răspundă. Scutură din cap.

— Și tu, Cliff? Ai devenit cumva tată de când te-am văzut ultima oară?

Cliff ezită.

— Și dacă aș fi devenit?

— Atunci va fi necesară o imediată examinare a copilului pentru a determina dacă are tumori detectabile. Deseori tumorile astea dau în cancer la copii. Trebuie să vorbesc deschis – povestea acestei familii e cu necaz.

— Vrei să spui că dacă aș avea un copil ar putea să moară… la fel ca fratele și surioara mea?

— După numai șase luni sau un an? spuse Pam, tot mai

îngrozită.

— Ca să fiu sincer, spuse doctorul Holliston, da.

•

Se întoarseră la apartamentul lui Cliff în liniște. Odată ajuns înăuntru, Digger se îndreptă direct spre pat și peste câteva minute adormi buștean. Pam făcu cafea, umplu două căni și se așeză lângă Cliff, la masa din bucătărie. Fratele ei nu scosese niciun cuvânt de când părăsiseră biroul doctorului și încă părea adâncit în gânduri, fără să-i observe prezența. Brusc se îndreptă spre bar și-și umplu un pahar de apă, până la jumătate, cu Scotch, dându-l pe gât fără să ezite.

— Vrei unul?

Pam scutură din cap.

— Știu cum te simți, dar asta nu ajută, Cliff.

— Nu știi cum mă simt, cum ai putea ști? Micul John e fiul meu și poate să moară.

— Nu putem fi siguri.

— Trebuie s-o găsesc pe Sue Ellen, să-i spun despre micuțul John. Despre mine…

— Nu, Cliff…

— Nu înțelegi!

— Înțeleg. Bobby și cu mine ne dorim copii mai mult decât orice altceva. Vorbim des despre asta și acum – ei bine, acum, totul s-a terminat pentru noi. Pentru mine. Știu ceea ce simt eu din pricina asta.

— Sue Ellen trebuie să fie pregătită.

— Sue Ellen e destul de zdruncinată. Un șoc ca ăsta ar putea-o da gata.

— Are dreptul să știe.

— Cliff, deja se simte așa de vinovată, apropo de micul John…

— Vrei să spui, apropo de mine?

— Nu se simte bine, Cliff. E deprimată. Bea prea mult. Dacă află că copilașul ei poate să moară, nu știu ce se poate întâmpla.

— Nu pot să stau deoparte și să aștept.

— Ia-o ușor. Mă voi ocupa eu de asta.

— O ții pe-a ta. Vrei să previi un scandal în familia Ewing, mârâi el. Sper că n-ai uitat că și numele tău a fost odată Barnes.

— Nu fi tâmpit, Cliff. Încerc să te ajut, pe tine și pe Sue Ellen. Și mai presus de tot, pe copil.

— Perfect, spuse Cliff, rușinându-se. Dar vreau să știu exact ce se întâmplă cu fiul meu.

— Sunt sora ta, Cliff. Poți să ai încredere în mine.

•

— E nevasta mea, cea la care te hlizești, J.R.

J.R., cu o Bloody Mary în mână, se răsuci în jur, și-și regăsi repede prezența de spirit.

— Bună dimineața, Bobby. Pam e tânără și fermecătoare. Ești un bărbat foarte norocos. Mă întrebam dacă nu i-ar place și lui Sue Ellen un costum de baie ca cel pe care-l poartă Pam.

— Oh, spuse Bobby, cu un ușor sarcasm. La asta te gândeai? Apoi se întoarse în casă, cu J.R. după el, să se întâlnească cu părinții în sufragerie. Jock își termina cafeaua.

— Am întârziat, Miss Ellie.

— Oh, Jock, după atâția ani, întotdeauna întârzii, după ceasul tău, dar întotdeauna am ajuns unde a trebuit să mergem. Bună dimineața, Bobby. Bună dimineața, J.R.

— De ce vă certați, mamă? întrebă J.R. fără prea mare interes.

— Tatăl tău vrea să mă ducă la un mic dejun D.O.A. N-am lipsit de la nicio întrunire până ce nu a apărut micul John. Și, ca să spun adevărul, le simt lipsa.

— Le-ai aranjat bine pe Patricia și pe Kristin în oraș, J.R.? întreabă Jock.

— Da, tată.

— J.R., spuse Jock, ieșind din cameră. Hai să vorbim la birou mai târziu. Despre avocatul ăla tânăr pe care l-ai angajat, cum îl cheamă?

— Alan Beam, tată.

— Ți-a adus ceva ce am putea folosi împotriva lui Cliff Barnes? Știi, nu ne-a mai rămas mult timp.

— O să o rezolv, tată.

— Bine, dacă ai nevoie de ajutor, cere-i-l lui Bobby. Va face tot ce poate.

— Mă pot descurca singur, tată.

Apăru Pam, cu o rochie peste costumul de baie, uscându-și părul cu un prosop.

— Nu servești ceva, dragă? întrebă Miss Ellie.

— Doar niște cafea, te rog. Trebuie să fiu în formă.

— Serviciul ala de la magazin te ține ocupată?

— Îmi iau o zi liberă. Îl duc pe Micul John la pediatrul lui pentru un control.

— De ce nu-l duce Sue Ellen? întreabă Bobby.

— Era ocupată, spuse Pam cu indiferență. M-am oferit eu.

Fără un cuvânt, J.R. ieși din cameră și urcă scările. O găsi pe Sue Ellen făcându-și ochii. Avea pe ea doar un sutien minuscul și chiloții. O clipă lungă i se păru că vede o femeie pe care n-o mai văzuse niciodată, pe care n-o cunoscuse nicicum. Corpul îi era surprinzător de subțire, deși plin la șolduri și la piept. Coapsele îi erau rotunde și tari, vizibile în perfecțiunea lor prin țesătura delicată. J.R. fu conștient de ceea ce simțea, de răspunsul corpului său. Merse până în spatele ei. Ea îl scrută cu privirea, în oglinda de la toaletă:

— Nu-mi spune, J.R. N-ai putea să stai așa, lăsându-ți treburile de la birou, numai ca să arunci o privire adoratoare soției tale.

— Crezi ori nu, ăsta e adevărul, Sue Ellen.

J.R. îi atinse umărul, ce avea pielea caldă și netedă. Ea se cutremură când el îi desenă cu degetul un cerc pe spate.

— Nu, murmură ea.

— Ești mai frumoasă ca niciodată, Sue Ellen.

— Nu te recunosc, J.R.

— E absurd. Sunt același de care te-ai îndrăgostit, același bărbat cu care te-ai măritat. Oh, știu că lucrurile n-au fost întotdeauna clare cu noi.

Îi ajunse cu mâinile la piept, frământându-i carnea cu degetele. Dar o simți rigidă și o trase înapoi, spre el. Ea nu reușise să evite apropierea, dar nici să reziste.

— Am încercat să mă schimb, Sue Ellen, știi asta. Am

încercat să fiu un soț iubitor și atent, de când te-ai întors acasă, după accident.

Mâna lui îi alunecase pe coapse și îi șopti prin păr:

— Trebuie să recunosc, Sue Ellen, ești încă cea mai frumoasă femeie de la nord de Rio Grande…

— Nu cred că ar trebui să mă atingi.

— Sunt soțul tău.

— Mă simt de parcă aș fi meritată cu un străin.

Așezat în spatele ei, îi cuprinse pieptul cu mâinile și ea suspină, făcând un efort slab să se elibereze.

— De asta ai nevoie, de un alt străin? întrebă el.

— Ți-am promis…

— Nu ți-am amintit niciodată de Cliff Barnes, da. Niciodată nu ți-am amintit de iubitul tău.

— Am făcut o greșeală.

— Micul John e produsul final al acestei greșeli, e nevoie să-ți amintesc de asta?

Mâna lui ajunsese sub sutien.

— Dumnezeule, murmură el, împingându-se cu putere în spatele ei. Cred că ești mai bine ca oricând, draga mea și într-o formă mai bună. Maternitatea îți prieșt.

— Lasă-mă!

— Ne-am iubit, Sue Elen. Eu… încă… te iubesc…

Ea se eliberă, smuncindu-se ca să-l înfrunte. O fracțiune de secundă, fața îi licări de mânie, apoi, orice emoție pieri.

— Nu te-am chemat, J.R., ca să-ți faci datoria de soț. De, pe partea mea poți să nu te străduiești. Tatăl tău nu e aici, să te vadă.

— Asta ai vrut întotdeauna. Mai multă dragoste, mai multă afecțiune, mai multă atenție.

— Mă surprinde că te-ai aprins așa, J.R. Cu atâtea prietene, mi-am închipuit că ești la fel de uscat ca o fântână în timpul verii.

J.R. făcu un pas înapoi și-și aranjă hainele.

— Greșeala mea.

— Adevărat.

— Dar vreau să vorbim despre un lucru.

Ea aşteptă.

— Am înţeles că Pamela îl duce pe micul John la doctor. Mi se pare mai normal ca o mamă să se intereseze de sănătatea fiului ei. Nu-ţi pasă de copil?

— Copilul e greşeala mea, crucea pe care o am de purtat. O amintire că m-am lăsat folosită de doi bărbaţi cruzi şi indiferenţi, că mi-am permis să-mi las emoţiile s-o apuce pe calea care mi se părea normală.

— *Eu* am acceptat copilul, tu de ce nu poţi?

— Asta, J.R., e pedeapsa ta. Insuficientă pentru crimele tale. Acum, scuză-mă, aş vrea să mă îmbrac. Fără spectatori, te rog.

•

El Rancho Chili se afla în nordul oraşului, vis-a-vis de un parc de maşini, înghesuit între magazine şi un cinematograf porno. Pe o parte erau împrăştiate o duzină de mese, în aer liber, sub umbrele albe şi roşii. Alan Beam, zvelt, încrezut şi dârz, stătea la una din ele, bând bere dintr-o sticlă. Nu se ridică, când îl văzu pe J.R. venind spre el, o scăpare pe care acesta din urmă o observă în tăcere şi-şi propuse s-o reţină.

— La naiba, Alan. Ţi-am spus să ne întâlnim într-un loc discret. Vrei să ciuguleşti gunoiul ăsta? Mi-e foame şi aici nu găseşti nimic care să se poată mânca. O picoliţă care n-avea ce face, într-o fustă scurtă, cizme, şi o pălărie enormă, apăru cu o notă de plată în mână. Privea la J.R. ca un membru din juriu la un concurs de frumuseţe: iată de ce se omorau să locuiască în Dallas toate femeile astea tinere şi frumoase.

— Hei, voi, le strigă ea. Ce doriţi?

— O stacană de vin roşu, texan, pentru mine şi încă o tărie cu gheaţă, scumpo. La fel şi pentru tine, J.R.?

J.R. o privi pe fată hotărât. Ea aşteapta, răbdătoare; lucra la El Rancho de mult timp.

— Uite ce-i, dragă, n-aveţi nişte pui cu sos alb de smântână?

— Nu beţi nimic?

— Ceai rece, dacă aveţi.

— Avem, domnule.

O privire amândoi cum se îndepărta, cu mișcări de felină.

— A dracului căldură! spuse Alan. Cum să te bucuri de toate astea…

— E ceva cu care te deprinzi, spuse J.R. serios.

— Poate nu-ți place mâncarea, dar trebuie să admiți că e aici un oarecare simbolism.

— Scutește-mă cu filosofia.

— Nu e filosofie. Te-am studiat nițel, J.R., în împrejurări speciale, și asta-i tot ce-ți va mai rămâne, dacă nu-l oprești pe Cliff Barnes. Și repede.

— Nu-i ceva amuzant.

— Nici n-am vrut să fie.

Chelnerița se întoarse cu mâncarea. Tăcură până când ea îi servi și plecă. Alan fluieră admirativ după ea.

— Pur și simplu unul din cele mai faine produse texane.

— Hai la treabă. Te-am angajat pentru că am nevoie de un avocat tânăr și ager la minte. Un om ambițios și activ…

Alan se aranjă comod și începu să-și soarbă băutura.

— Din câte am aflat despre Cliff Barnes, despre tine și mișculațiile tale, J.R., ceea ce vrei tu în realitate nu e un avocat, ci un cuțitar. O pușcă de închiriat.

J.R. gustă friptura și se strâmbă. Împinse farfuria în lături și înghiți jumătate din ceai. Era călduț și n-avea niciun gust. Alan râse de nemulțumirea lui.

— Îți admir gustul pentru cuvinte, dacă pe cel pentru restaurante nu ți-l pot admira, Alan. Cred că te poți achita de sarcină.

— Depinde.

— De ce?

— De interesul meu în asta.

— Nimeni nu pleacă sărac dacă a lucrat la J.R. Ewing.

— Asta înseamnă că vrei să-i părăsesc pe Smithfield și Bennett?

— De ce-ți închipui asta? O firmă de avocat e o acoperire bună. Vreau să-mi raportezi doar unele probleme. Vei păstra discreție totală asupra activităților noastre, asupra implicării mele aici, nu vei lăsa să răsufle nimic din ceea ce vei afla sau

auzi. Alte probleme?

— Bănuiesc că vorbim despre Cliff Barnes.

— Bănuiești bine. Vei lucra discret, cu acoperire.

— Cliff Barnes a făcut gălăgie, ca un ecologist înflăcărat. Nu mai vrea ca petroliștii miliardari să continue să desfigureze peisajul iubitului lor Texas. Nu va fi greu pentru mine să-mi croiesc drum în mișcarea asta a lor.

— Ticălosul ăsta nu dă o ceapă degerată pe Texas sau pe ecologie. Pur și simplu are o ură teribilă pe noi, Ewingii. E singurul lui motiv.

— Nu poți crede asta!

— Lucrezi pentru mine, Alan. Nu-mi spune ce să cred.

— N-aș putea să presupun…

J.R. îl întrerupse, scuturând din cap, ușor supărat:

— Vorbește deschis, băiete. Nu juca teatru cu mine. Parc-ai fi un câine alergând în jurul cozii.

— Dacă aș vorbi direct, spuse Alan, întâlnindu-i privirea, n-ai fi avut nicio nevoie de mine. Sunt un om subtil, J.R. Ca și tine. M-am născut subtil, mobil, tot timpul în mișcare. Tu a trebuit să te lupți pentru locul tău în familie, pentru putere. Eu a trebuit să mă lupt ca să pot ieși din spatele curților din Chicago. Și nu intenționez să mă întorc acolo. Nu trebuie să te lupți doar cu pumnii. Cei care pierd procedează așa și eu nu sunt unul din ăia. Trebuie să te lupți cu capul, cu gura, cu șiretenia. Dacă nu-ți poți învinge altfel dușmanul, trebuie să-l duci cu vorba, să-l învârtești ca pe un titirez, să-l îneci într-un pahar de bere! continuă Alan, și trase o dușcă din pahar.

J.R. îl măsură.

— Îți închipui că poți să-l îneci pe Cliff Barnes?

— Recunosc că da.

— Ce te face așa de sigur?

— Tu crezi că Barnes e împins doar de dorința de răzbunare. Poate că și el crede asta. Dar eu știu mai bine.

— Te gândești la bani?

— Toți vor bani, dar cine vrea numai bani, obține numai bani. Cliff Barnes se zbate pentru putere. O putere adevărată, care să-l facă un om mare. Și cei care doresc atât de mult

puterea, nu mai văd nimic în jur.

J.R. se lăsă pe speteaza scaunului, cu degetele mari vârâte în curea.

— S-ar putea să fie așa, Alan, și asta să ne folosească, mie și ție.

— Va fi un privilegiu să lucrez cu tine.

— Nu mai e nevoie să-ți spun că-ți vei primi banii neimpozabili, în numerar.

Alan îi întinse mâna. J.R. i-o strânse scurt.

— Atunci ne-am înțeles.

— De acum înainte lucrăm împreună.

Fața lui J.R. se înăspri.

— Să-ți fie clar de la început, băiete. Tu lucrezi pentru mine și așa va rămâne, auzi?

Alan se simți de parcă moartea i-ar fi trecut degetul rece pe șira spinării.

— Cum spui tu, J.R.

— Și când ne întâlnim data viitoare, eu voi alege restaurantul.

•

Pam aștepta în capela de la Thanksgiving Square. În locul acela liniștit, putea să privească în ea însăși cu onestitate și compasiune, pentru prima dată după mult timp. Atâtea întrebări apăruseră: atât de puține răspunsuri putuseră să fie date. Îi venea să plângă, dar autocompasiunea nu promitea vremuri mai bune. Pentru ea era acum vital să-și ia frâiele vieții în mâini și să se îndrepte cu compasiune spre o soluționare umană a dificultăților. Își dădu seama că cineva stătea alături de ea și reacționă cu resentiment la această intruziune, de parcă timpul și locul acesta i-ar fi aparținut doar ei. Privi și îl văzu pe Cliff, cu o expresie dezaprobatoare și tensionată pe față.

— Nu trebuia să duci copilul înapoi la Southfork așa de repede, ieri. Voiam să-l văd.

Pam se muie.

— Felul în care mi-ai vorbit la telefon când am sunat… să-ți spun drept, Cliff, nu știam ce-aș fi putut să fac.

— De ce faci pe gardianul cu mine? Micul John e fiul meu.

— Ai dreptate nu-s gardianul tău. Dar în clipa asta nu te poți gândi decât la durerea ta. Apreciez asta, dar nu este lucrul cel mai important acum.

— Și care este, după tine?

— Ascultă-mă, Cliff. În cea mai bună dintre lumile posibile, fiul tău ar fi fost cu tine. În lumea asta, așa ceva e imposibil. Sunt îngrijorată de Sue Ellen…

— Crezi că eu nu?

— … *Și* de Jock *și* de Miss Ellie. Știi ce s-ar putea întâmpla dacă ar auzi asta. Nu mai sunt tineri.

Cliff își goli plămânii de aer și se ridică.

— Putem ieși de aici?

O conduse la lumina zilei. Aerul era stătut și greu, mai fierbinte decât trebuia să fie în acest timp al anului. Cliff se simți cuprins de oboseală și deodată voi să lase totul baltă, supărări, probleme, zbuciumul ăsta fără sfârșit ca să-și atingă scopurile. Dacă greșea? Dacă răzbunarea față de Ewingi nu i-ar aduce nicio satisfacție, iar lui Digger niciun bine? Dacă, în final, asta i-ar dărâma pe toți, mai mult decât l-a dărâmat Jock Ewing pe tatăl lui?

— Spune-mi exact ce a spus doctorul la Fort Worth.

— Doamna doctor Grovner, spuse Pam, adunându-se. A fost foarte drăguță. A spus că micul John este sănătos, pe moment.

— Pe moment.

— A efectuat o serie de teste neurologice foarte serioase. N-a găsit tumori și nici așa numitele pete de culoarea cafelei cu lapte pe corpul lui.

— Atunci nu are neurofibromatoză. Asta-i fantastic!

— Nu, Cliff. O are. Amintește-ți, Cliff, asta-i o boală genetică care trece de la părinte la copil. Dacă tata o are și tu și eu o avem. Dacă o ai tu, o are și micul John.

— Dar dacă nu sunt simptome înseamnă că merge spre bine.

Cliff se opri din mers și se întoarse cu fața la Pam, cu trăsăturile concentrate, cu vocea pătrunzătoare și insistentă:

— Nu-i așa?

— Nu știm. Doctorul a spus că pentru un adult șansele ca boala să devină fatală sunt minime. La un copil, ei bine, se pare că tumorile pot apărea oricând. Doamna doctor Grovner spunea că ele se pot transforma frecvent în neuroblastomie.

— Ce-i asta?

— Ceva malign. Rata de supraviețuire la copii nu-i prea grozavă, Cliff.

Un geamăt străbătu buzele lui Cliff și acesta se smulse din loc, frânt de durere. Pam îl prinse.

— Controale frecvente, spuse ea. Asta-i tot ce putem face pentru el.

Merseră un timp, după care Cliff vorbi iar:

— I-ai spus lui Bobby?

— Nu încă.

— Cât timp crezi că vei putea ține lucrul ăsta secret?

— Atâta cât va trebui.

— Mi-ai spus că Bobby vrea să aibă copii.

— Foarte mult.

— Atunci trebuie să-i spui.

— Că nu-i pot da ce-și dorește cel mai mult pe lume, o familie a lui? Cum să-i spun soțului meu că nu pot avea un copil…?

•

În după-amiaza aceea, la biroul lui, Cliff se întâlni cu Alan Beam. Fusese impresionat de tânărul avocat de când îl întâlnise prima oară la mitingul pentru Salvarea Peisajului. Alan era strălucitor, ambițios, și muncea din greu. Și, ceea ce era mai important, părea că vrea în mod sincer să facă ceva pentru a preveni raptul continuu al pământului de către industria din Texas, în special de afacerile cu petrol. Era exact genul de persoană pe care Cliff o voia în echipa sa.

— Alan, începu el, vreau să-ți spun cât sunt de mulțumit că te am aici. Nu puțină lume e de acord cu scopurile noastre, dar puțini sunt cei care pot să facă ceva.

Alan râse:

— Știi ce se spune despre Dallas: că e orașul celor care pot. Ei bine, eu sunt omul care poate.

— Perfect. Vor fi multe pe care să le poți face. Ceea ce am de gând este să organizez o mare cruciadă contra forărilor arbitrare efectuate de companiile petrolifere. Mirosul petrolului și banii pe care-i aduce trebuiesc cântărite. Trebuie să curățim peisajul, să curățim aerul, să curățim politica texană de influența petrolului.

— Fac orice vrei, Cliff, de asta sunt aici.

— Dă-mi câteva zile să mă gândesc la asta și te vom pune efectiv la treabă.

— De fapt, Cliff, m-am gândit foarte mult la asta. Am apreciat din ce în ce mai mult ce ai realizat, atât ca șef al O.L.M.-ului cât și ca individ. Dar e timpul ca lucrurile să treacă pe alt plan.

— Ce vrei să spui, Alan?

— Statul, națiunea, au nevoie de luptători decenți, inteligenți, să urmărească dacă legile sunt respectate, dacă guvernul servește în mod real interesele oamenilor, dacă marile afaceri nu ucid găina care face ouă de aur. Guvernul are nevoie de oameni ca Cliff Barnes.

Cliff își strânse degetele și privi dincolo de celălalt bărbat. Își cântări cu grijă răspunsul.

— Aș fi un mincinos dacă aș pretinde că nu m-am gândit să particip la alegeri.

— Atunci am dreptate, se entuziasmă Alan.

— Nu sunt sigur dacă să alergi după o funcție publică ar fi cel mai bun lucru de făcut.

— Este cu siguranță. Cum altfel ți-ai putea exercita talentele și posibilitățile în folosul oamenilor? Nu numai că eu cred că trebuie să alergi, cred că ești obligat să o faci.

— Sunt încă tânăr, cu o experiență relativ redusă.

— Faci parte din Camera Reprezentanților. Acum. Ai să ajungi până în D.C., ca o bijuterie printre pietre necioplite. Cliff, binele pe care-l poți face la O.L.M. e strict limitat. La Washington, ei bine, acolo trebuie să fie un început, o trambulină spre lucruri mai mari și mai bune. Amintește-ți, LBJ era doar un învățător la o școală sătească când a fost ales în Congres. A sfârșit la Casa Albă!

Cliff nu voia să ia în considerație aceste vise de glorie finală. Și totuși. Și totuși…

— Să fii ales, să ajungi în Congres, asta reclamă o organizație…

— Grupul ecologist ar putea fi inima ei. Lasă-mi mână liberă și voi aduna cele mai bune minți tinere din Dallas, pe cei mai muncitori, cei mai devotați simpatizanți pe care i-ar putea avea un candidat…

— Poate că ai dreptate, Alan.

— Sunt sigur că am.

— Un lucru mă necăjește. Banii. O campanie eficientă costă o avere în zilele astea. Eu n-am bani și n-am de unde lua.

— Mă ocup eu de asta. Știu cum să strângem fonduri. Știu cum ne-am putea apropia de contribuabili serioși.

— Chiar crezi că oamenii mă vor?

— Cred asta! Sunt convins! Cliff, ai fi un candidat teribil de atrăgător. Calificat, angajat, carismatic. Ai tot ce se cere, și votanții vor trebui să reacționeze. Dă-mi numai mână liberă și voi face ca mingea să înceapă să se rostogolească.

Un cuvânt, se gândi Cliff. Un cuvânt și calea lui ar fi deschisă spre culmi. Tot ce-și dorise: faimă, bogăție, putere. Deschise gura să vorbească și cuvântul ieși clar și tare:

— Pornește, spuse el. Fă-o, Alan. Fă-o pentru mine și nu vei regreta niciodată.

Zâmbind larg, Alan îi întinse mâna. Cliff era exact așa cum prevăzuse. Un om, foarte sigur pe sine, deschis manipulării, condamnat la înfrângere.

•

La câteva seri după aceasta, familia Ewing se afla la Teatrul Central din Dallas, urmărind o piesă. A fost o seară încântătoare – cu cina servită mai înainte sub șase tone de sculptură în metal în Camera Piramidei din hotelul Fairmont. Icre negre de Beluga, langustă, biftec à la Wellington, două excelente vinuri franțuzești, desert și cafea.

Numai Sue Ellen nu părea să fie în apele ei. Ciugulind fără poftă din mâncare, răspundea doar la întrebările care-i erau presate direct, cu răspunsuri monosilabice. Și în timpul

primului act al piesei, șezu lângă soțul ei, cu mâinile încleștate în poală, cu genunchii strânși. În pauză, Miss Ellie o luă deoparte.

— Te simți bine, Sue Ellen?

— Am iar una din stările mele de amețeală, Miss Ellie.

— Asta-i rău. Să-ți aduc niște apă.

— Cred că mai bine m-aș duce acasă.

— Desigur. O să te ducă J.R.

Și o duse. Șofă iute și profesionist pe cele câteva mile până la Southfork. Kristin insistă să vină și ea, ca să aibă grijă de sora ei, pe locul din spate. Tot drumul de întoarcere spre ranch, niciunul din ei nu scoase o vorbă.

Sue Ellen coborî prima din mașină. Puterea părea să-i fi revenit ca și culoarea în obraji. Zâmbi dulce la sora ei:

— Kristin, nu era niciun motiv să nu rămâi să vezi piesa, și să revii acasă cu toți ceilalți.

— Credeam că te pot ajuta. Mai ești ametită?

— Îmi este mult mai bine, mulțumesc. Era atât de cald și atâta lipsă de aer la teatru.

— Credeam că aerul condiționat era suficient, spuse ferm J.R.

— Mă duc să mă culc acum, spuse Sue Ellen. J.R., de ce nu te duci, tu și Kristin, înapoi în oraș? Mai este încă timp să vedeți ultimul act.

— Vin cu tine să te ajut, spuse Kristin.

— Nu-i nevoie!

— Așa e, Kristin, spuse J.R. Am să am eu grijă de Sue Ellen.

— Ce drăguț ești cu mine. De-a dreptul copleșitor.

J.R. se duse după ea pe scări, până la dormitorul lor.

Ea începu imediat să se dezbrace. El o privea pe furiș, stimulat iarăși de goliciunea ei care i se dezvăluia treptat.

— Ce ai de gând să faci? spuse el în sfârșit, amintindu-și de comportamentul ei din această seară, care îl umpluse de nervi.

— Să mă culc, soțiorul meu drag.

— Am ajuns la capătul răbdării cu felul tău plângăreț de a fi. Și cu obiceiurile tale de a distruge orice. Ce urmărești? Poți să-mi spui?

Ea se așeză cu spatele la el și-și scoase sutienul, apoi își scoase și chiloții. Privind-o, lui J.R. i se opri respirația. De fiecare dată când o vedea așa, memoria i se rostogolea înapoi, la timpurile în care erau încă îndrăgostiți, la felul în care fusese începutul. Cum fusese trupul ăsta cald, plin de viață, chemările ei tăcute, plăcerea pe care o oferea. Totuși, ceva nu fusese destul pentru el și interesul lui descrescu, pasiunea păli, ba chiar pieri. Văzu crescând în ea mânia, confuzia și frica. Și dacă, pentru foarte scurte intervale, fusese iar atent, repede înlăturase aceste semne de slăbiciune. Sue Ellen își puse o cămașă de noapte și el fu șocat de dispariția femeii goale de care se bucurase, privind-o. Schimbarea îl aduse brusc în prezent.

— Răspunde-mi, la naiba! Ce vrei?

Ea se întoarse grațios cu fața la el:

— Să mă culc, desigur. Singură.

— Ești o stricată. Urmărești ceva și vreau să știu ce.

Râsul ei fu ascuțit, lipsit de voioșie și îndreptat spre el ca o lamă de oțel. El se cutremură, incapabil să continue ce începuse, incapabil să se schimbe, nedorind să se schimbe.

— J.R., primul lucru care putea să intre în mintea ta îngustă și dezgustătoare este că umblu după ceva.

El știu că ea spunea adevărul. Nu putea să tolereze asta. *Toată lumea, toată lumea*, trebuia să umble după ceva.

— Oh, nu-mi vinde mie gogoși, Sue Ellen. Îți pierzi timpul aici, în pat, prefăcându-te bolnavă. Cu ochii ăștia de nevastă tristă pe care ți-i rotești peste familie. Cu felul în care te joci cu simpatia mamei și a tatei. Te citesc ca pe o carte. Uite, cu scena asta de la teatru, de astă-seară – „Am una din stările mele de amețeală, Miss Ellie”. Nu ești bolnavă, scumpo. Nu s-a întâmplat nimic rău cu tine, exceptând faptul că te simți supărată pe tine însăți. Exceptând faptul că ești o bețivă damnată și fără de folos.

— Vai, mulțumesc, J.R. Ce drăguț ești cu mine.

— Toată tevatura asta e un act dintr-o piesă, urlă el cu toată puterea vocii. *Nu ești bolnavă*!

— Văd că practici medicina, J.R.! Ce pricepere pe tine. Încă

unul din secretele tale? Atât de multe secrete, atât de multe crime…

— Nu-mi vorbi tu mie despre crime, doamnă. Întâlnirea ta cu Cliff Barnes…

— Întâlnirea cu Cliff Barnes?… Sue Ellen stătu un timp să-și amintească.

— Așa e, cea de la Gardens Restaurant.

— Uitasem cu totul de ea.

— Bineînțeles că uitaseși. Să nu-mi spui că a fost o întâmplare.

— Cu siguranță că a fost, cel puțin din partea mea. Eram cu mama și cu sora mea. Nu-ți închipui că am aranjat o întâlnire în astfel de condiții? Oricum, îl disprețuiesc pe Cliff Barnes cel puțin la fel de mult ca și pe tine, J.R. Asta e. Te face să te simți mai bine?

— De ce aș crede ce-mi spui despre Barnes? Trecutul fiecăruia din voi nu lasă loc pentru încredere.

— Acum e rândul meu. Ce vrei, J.R.? Ești gelos fiindcă îți închipui că eu și Cliff ne vedem iar unul cu altul? De ce te-ar deranja asta? La urma urmelor asta ar trebui să te elibereze de odioasele alea de datorii de soț pe care le găsești atât de greu de îndeplinit.

— Nu-s gelos.

— Ori te interesez numai pentru că te gândești că alt bărbat mă vrea? Asta-i vânătoarea care te-a preocupat întotdeauna. Îți pierzi repede interesul față de orice lucru sau ființă pe care le ai.

— Ești încă îndrăgostită ca o școlărița de cerșetorul ăla oportunist.

Ea se băgă în pat, trăgându-și pătura până la piept.

— Deoarece, despre emoțiile și acțiunile mele am discutat, J.R, hai să trecem la ale tale. Ai putea să încetezi să interpretezi rolul domnului Nice Guy față de mama și de tatăl tău. Pentru că, J.R., nu te mai blestem. Ce vrei și ce gândești nu mă interesează. Nici ce faci nu mă interesează. Acum ieși afară din dormitorul meu și lasă-mă singură.

Un răstimp lung și apăsător J.R. stătuse în suspensie, de

parcă ar fi vrut să pornească la un atac violent, până ce corpul i se destinse. Se răsuci brusc și se retrase cu pași mari, trântind ușa după el.

Ea își aruncă fața în pernă, cu ochii închiși, și începu să plângă.

J.R. ieși ca o furtună din casă, căutându-și mașina. Aerul rece al nopții nu-i diminuă cu nimic furia. Nu avea ochi pentru cerul pe care licăreau fulgere, așa cum mergea, cu ochii țintă înainte, cu gâtul încovoiat și pumnii strânși. Își jură să se răzbune pe Sue Ellen, pe oricare din dușmanii lui, pe oricine i s-ar opune. Jura.

— J.R…

O voce feminină, moale, îl ajunse. Kristin era în spatele lui, în întuneric.

— Da, spuse el, fără să se întoarcă. Ce este?

— Sue Ellen se simte bine?

— Da, spuse el tăios. E bine.

— Eram îngrijorată.

El se întoarse încet, cu bărbia în jos aproape până în piept, fixând-o pe Kristin. Strecurându-se în noapte, într-un halat negru, scurt, larg la piept, părea o fantomă a nopții, palidă, fermecătoare și care inspira o imensă dorință.

— Ești o soră bună pentru Sue Ellen.

— Îmi pare rău de oameni.

— De toți oamenii?

Ea își dădu capul pe spate și râse moale.

— De toți pe care-i cunosc și pe care-i iubesc. De toți de care mă simt aproape.

— Sunt și eu inclus printre ei?

Ea se undui înainte, fără grabă, ca să ajungă unde voia.

— Am o considerație adâncă și constantă pentru tine, J.R. Sue Ellen nu înțelege pe deplin ce bărbat frumos și unic ești.

— Dar tu, da?

— Așa cred.

Kristin stătea la o depărtare de mai puțin de o lungime de braț de el și parfumul ei trimitea efluvii vagi de pasiune spre

el. J.R. voi s-o atingă, să o sărute apăsat pe gură, să-i pipăie fiecare parte a corpului, să se joace cu carnea ei. Zâmbi:

— Voiam să fac o plimbare cu mașina.

— Ce idee bună.

— Vrei să vii?

— Nu vreau să deranjez.

— Plăcerea mea, Kristin dragă.

— În cazul ăsta mi-ar place să vin.

— Ești sigură că n-ai vrea mai degrabă să te culci?

— Oh, nu, e prea devreme pentru somn.

Merseră drept înainte, cam zece minute, fără să vorbească. Cu o mișcare bruscă a volanului, J.R. coti pe un drum de țară, murdar, care ducea printre pini până la poalele dealului.

— Și asta e o parte din Southfork? întrebă ea.

— Tot ce vezi, și chiar mai mult.

J.R. dădu drumul radioului și se auzi o voce dreasă cu whisky care cânta „Dulci amintiri”.

Lumea mea e ca un râu,
pe cât de întunecoasă, pe atât de adâncă…

— Willie Nelson, spuse J.R.

— Iubești într-adevăr ranchul ăsta, nu-i așa, J.R.?

— Toți Ewingii iubim locul ăsta, Kristin. Ăsta-i cel mai frumos timp – când se adună vitele. Toată cireada e adunată de pe pășunile îndepărtate și mânată spre țarcuri.

— Faci într-adevăr pe cowboy-ul, J.R.?

Naivitatea ei îl făcu să râdă.

— Ăsta-i ținutul pe care-l iubesc, Kristin.

O bătu ușor cu mâna pe pulpă, strângând-o gentil, fără grabă, apoi își îndreptă iar atenția la șofat.

— Nu sunt cowboy, n-am fost niciodată. Soarele și nisipul, șoimii planând pe cer, canioanele, mirosul hergheliilor; nu, Kristin scumpo, nu-i ăsta stilul meu. Îmi plac lucrurile noi și strălucitoare. Birourile curate și aerul condiționat. Afacerile mari, victoriile mari, banii mulți.

— Știi, J.R., am avut întotdeauna o admirație secretă

pentru cei care pun lumea asta în mișcare, pentru cei care fac să se întâmple ceea ce se întâmplă. Și tu ești sigur unul dintre ei. J.R. își trase Mercedesul lângă un grup de pini înalți, apoi se întoarse, trecându-și un braț pe la spatele ei.

— Ești o fată foarte frumoasă, Kristin.

— În caz că n-ai observat, sunt o femeie.

— Am început să observ.

El îi mângâie părul și ea își apăsă capul în palma lui.

— E atât de bine!

Degetele lui coborâră pe gâtul ei, căutându-i mușchii, sub pielea catifelată.

— Ah, e așa de bine, mă face să uit de toate.

— Bănuiesc că ai auzit tot, Kristin. Ce s-a întâmplat între mine și Sue Ellen.

— Toți îndrăgostiții se ceartă.

— Eu și sora ta n-am mai fost îndrăgostiți de foarte multă vreme.

— Bietul J.R.

— Nu vreau să crezi că sunt un fel de înger, pentru că nu sunt.

— N-am crezut niciodată așa ceva, J.R. – nici măcar un minut. Dar admir felul în care te comporți.

El își ținea mâna pe spatele ei gol, susținând-o, făcând-o să se apropie mai mult. Ea nu opuse rezistență. Își puse cealaltă mână pe pântecul ei, ușor rotunjit.

— Îmi place mult felul în care arăți… spuse el.

— Și o simți?

Răspunsul lui fu să-și strecoare mâna pe unul din sâni, plin, greu și senzual, sub țesătura neagră. Ea gemu și-și dădu capul pe spate. El se aplecă peste ea, căutându-i cu gura pielea delicată de sub ureche, pipăind-o cu mâna sub rochie.

— Ești cea mai dulce bucățică pe care și-a odihnit J.R. ochii după atâta timp.

— Mă bucur că-ți plac.

— Ești sigură că știi ce ești pe cale să faci, Kristin?

— S-a întâmplat ceva care să te facă să te răzgândești?

Drept răspuns, el îi dădu jos bretelele înguste de pe umăr,

trăgând de rochie.

— Ușor, spuse ea precaut. Doar nu vrei să-mi rupi rochia asta nouă și frumoasă.

— O să-ți cumpăr o duzină. Îi desfăcu cureaua. Și o mulțime de alte lucruri frumoase.

— Nu trebuie să-mi promiți nimic, J.R.

Cumva, cu mișcări sigure și rapide, izbuti să-și scoată rochia. Nu mai avea nimic pe dedesubt. El respira convulsiv și se lupta cu pantalonii.

— Aici, murmură ea. Lasă-mă să te ajut.

Kristin se lăsă în jos și îl sărută ușor de îndată ce apăru la vedere.

— Ah, J.R., ce bărbat adevărat ești!

— Vreau să știi, se răsti el, că nu intenționez să te las să pleci din Dallas. Am să-ți fixez o gratificație…

Buzele ei îl sărutau peste tot, calde, umede, insistente.

— Cum vrei tu, iubitule.

— … Un apartament.

— Dacă așa vrei tu…

— Vreau… vreau să rămâi aici și să te pot atinge.

— Numai să spui un cuvânt, iubitule.

Ea se răsuci ca să-i vină lui mai ușor și el o pătrunse pe la spate. Ea trase aer în piept, gemu și spuse că nu era sigură dacă putea să facă față unui bărbat așa de mare și puternic. Drept răspuns, el o pătrunse mai tare și ea țipă de plăcere și de durere, în timp ce el o trăgea mai aproape, cu degetele înfipte în sânii ei catifelați.

— Voi fi ca o fiară pentru tine, J.R.

— Voiam altceva…?

— Altceva…

— Spune-mi ce vrei tu.

Ea se răsuci și îl somă, încălecându-l cu vigoare tinerească:

— Pe tine, iubitule. Și încă ceva.

— Ce… anume?

— O slujbă la Ewing Oil.

— Nu știu.

— Așa voi putea fi întotdeauna cu tine, dragul meu. Părea o

idee foarte bună. Își închipui după-amiezile cu Kristin în apartamentul ei, apoi serile, în biroul lui. Când călătorea putea s-o ia cu el. La naiba, dacă un bărbat nu putea obține ce voia acasă, cel puțin să rămână în familie.

— Tot ce vrei, murmură el și se prăvăli peste ea. Acum, dă-mi ce vreau eu…

Și ea îi dădu cu îndemânare și pasiune, cum se temuse să o facă mai înainte.

•

La Southfork era pace. Ceilalți membri ai familiei se culcaseră. Grajdurile erau liniștite, țarcurile goale. Greierii cântau și undeva, departe, în prerie, mugea o vacă. Totul era așa cum trebuia să fie.

Pe patio, Bobby și Pam se bucurau de aerul curat al nopții înainte de culcare. Bobby își privi soția. În fiecare seară observa la Pam o jenă, o schimbare subită de stil și atitudine, care îl tulbura. Nu se mai putu reține.

— Ești sigură că mi-ai povestit totul despre Digger?

Ea îi răspunse fără să-l privească:

— Da, de ce?

— Piesa de aseară a fost de fapt o comedie. Și una bună, după mine. N-ai schițat măcar un zâmbet.

— Cred că mă gândeam la altceva.

El ezită.

— Vrei să-mi spui la ce?

Un frison o făcu să tremure.

— Bobby, ia-mă în brațe.

— Este o idee excelentă, doamna mea!

Pam își sprijini obrazul de pieptul lui. Era atât de puternic, de solid, de demn de încredere. Dragostea lui era un suport tangibil, singurul lucru sigur pe care-l găsise în viața ei, singurul lucru de care avea nevoie mai mult decât de oricare altul. Să-l piardă pe Bobby ar fi însemnat să piardă sensul vieții.

— Tremuri, spuse el.

— Vreau să-ți spun ceva.

— Despre Digger?

— Despre noi.

O simți crispată, făcând un efort conștient să se relaxeze.

— Ce vrei să-mi spui despre noi?

— Bobby, m-am hotărât. Nu pot să-mi asum sarcina să am un copil.

El își lăsă brațele să-i cadă, de parcă i-ar fi fost smulse. Făcu un pas înapoi cu o expresie chinuită și consternată pe fața lui frumoasă. Mânia îl făcu să devină purpuriu.

— Nu înțeleg…

— Te rog, nu-mi cere să-ți explic.

— Ieri te bucurai la gândul ăsta. Ce s-a întâmplat după ce te-ai întors de la magazin? Ce te-a făcut să te răzgândești?

— Bobby, nu pot suporta să fii supărat pe mine. Te iubesc așa de mult.

— Cred că am dreptate să fiu supărat. Vrei să încetezi odată cu crizele astea de identitate? Asta este? Dumnezeule, Pam. Să ai un copil nu înseamnă să-ți pierzi câtuși de puțin personalitatea. Nu mai puțin decât ți-o pierzi agățând etichetele pe rochii la magazin. Ce zici de asta? Știi cât de mult îmi doresc să fim o familie, să avem copii, să trăim normal, niște vieți sănătoase.

— Înțeleg. Numai ce vrei tu contează. Doar nevoile tale. Dar eu și nevoile mele?

— Și tu vrei copii. Știu că vrei.

— Se pare că s-a rezolvat problema. Acum vorbești pentru mine.

— Greșesc?

— Las-o baltă, Bobby, spuse ea cu voce joasă, pur și simplu las-o baltă!

El o privi cum dispărea în întuneric, știind că el n-ar fi vrut niciodată să renunțe la ea. Nici ea n-ar fi vrut să renunțe la el. Niciunul din ei n-ar fi putut.

• PARTEA A III-A •

FAMILIA EWING

ASTĂZI

• Capitolul 8

Bobby auzi știrile referitoare la naționalizare într-o dimineață, în timp ce se bărbierea. Ewing Oil, singurul subiect al informațiilor despre zăcămintele din Asia. Pierderile se ridicau la sute de milioane, poate miliarde. Nicio șansă să salvezi ceva.

— Asta înseamnă, continuă, crainicul, sfârșitul dramatic al uneia dintre cele mai mari și mai active companii independente de petrol din Statele Unite. Jock Ewing, o legendă pe întinsul Texasului și al Louisianei, a început acum patruzeci de ani în calitate de crescător de vite și…

Bobby închise radioul, cu mintea alergându-i sălbatic de la fapte la concluzii și la posibilități. Buletinul fusese devastator și, dacă era exact, trebuia să creeze un dezastru în afacerile cu petrol. Interblocarea intereselor financiare ar fi dărâmat întreaga structură Ewing, fiecare afacere, fiecare proprietate și diferitele investiții. Și Southfork! Ranchul era inima, mândria și bucuria fiecărui Ewing, baza solidă care făcea posibil ca ei să facă orice. Își trase o pereche de blugi decolorați peste cizmele uzate, își aruncă pe el o cămașă veche și se grăbi să coboare.

Sufrageria era goală, dar o găsi pe Miss Ellie luându-și cafeaua pe patio. O sărută pe maică-sa și-și umplu o ceașcă.

— Unde sunt ceilalți?

— Stai jos, Bobby, mănâncă ceva.

— Mai bine m-aș duce în oraș, mamă.

Ea își ridică ochii spre el:

— Am auzit buletinul, Bobby. Știu ce s-a întâmplat. Ce înseamnă asta, fiule, pentru noi, Ewingii?

El dădu din cap, mirat. Toată viața ei, indiferent de problemă, indiferent de cât de mari și dureroase erau dificultățile, Miss Ellie rămase puternică, solidă, susținându-i pe ceilalți. Jock era tipul ciurului, vânătorul care-și urmărește prada și aduce carnea în casă. Dar când era nevoie de o forță adevărată, Miss Ellie era întotdeauna la ea acasă: hotărâtă, cu mintea limpede, ajungând cu câteva cuvinte în miezul problemei. Maică-sa, știa asta, era o femeie deosebită.

— Dacă știrile sunt adevărate, spuse el, respectând-o prea mult pentru a se preface, vom termina-o pierzând totul…

— Southfork?

— Mi-e teamă că da, mamă.

Ea își ridică ceașca, dar nu bău. Mâna ei, observă Bobby, tremura.

— Nu trebuia să ne băgăm în afacerea din Asia. Trebuia să-l lăsăm pe J.R. să și-o păstreze pentru el.

— Asta miroase a J.R. Întotdeauna după potul cel mare. Tatăl tău era așa când era tânăr…

— Dar tata era de unul singur. Își putea permite să riște. Acum Ewing Oil e o afacere de familie. Anumite riscuri sunt de neacceptat.

Și Bobby privi în jur.

— Unde-i J.R.? Unde-i tata?

— La birou, au plecat fără să mai ia micul dejun.

— La fel trebuie să fac și eu mamă.

— Stăpânește-te, fiule, nu-i momentul să-ți pierzi controlul.

— Vreau să vorbesc cu J.R., să știu exact…

— Bobby!

Vocea ei aspră îl șocă.

— J.R. e fratele tău și asta e o problemă de familie. Las-o baltă. Fă numai ce e nevoie. Redu la minimum acuzațiile.

— Voi face tot ce pot, mamă.

Ea îl sărută în vârful capului.

— Nu te necăji atâta.

Miss Ellie zâmbi când Bobby se retrase:

— Ce altceva aș fi putut să fac?

•

O mulțime de reporteri se îngrămădeau în sala de primire a companiei Ewing Oil când sosi Bobby. Acesta își făcu drum înăuntru, la una din secretare.

— De unde-au apărut toți ăștia?

Secretara se strâmbă.

— I-am găsit așteptând aici când am venit să deschid. Mulțumesc lui Dumnezeu că tatăl tău și J.R. au venit devreme azi. Nu aș fi vrut să am niciodată de-a face cu haita asta de lupi.

— Unde sunt?

— În biroul lui J.R., discută și așteaptă disperați să găsească soluții.

Bobby își croi drum până la intrarea în biroul lui J.R. Fratele și tatăl său stăteau în picioare, la birou, încercând să facă față atacurilor presei. Blițurile se aprindeau și se stingeau și o duzină de camere TV inundau încăperea cu luminile lor strălucitoare.

— Acum, băieți, spunea Jock, mi se pare că ați obținut ce ați vrut. De ce nu plecați și nu ne lăsați să lucrăm?

— Încă o întrebare, domnule, spuse un reporter. Ceea ce nu-mi este clar este dacă Ewing Oil și-a investit tot capitalul în concesiunile acelea de petrol și dacă această naționalizare înseamnă sfârșitul imperiului Ewing, așa cum s-a anunțat? În viitor…

J.R. ridică o mână și zâmbi:

— Sunt două întrebări importante, domnule Carleton, dar să le lăsăm. Vă voi spune că investițiile Ewing sunt diversificate pentru a ne proteja interesele față de astfel de întorsături dramatice de felul celor care am văzut că s-au petrecut azi în Asia…

— Dar, referitor la afirmația că pierderile Ewing au fost totale, ajungând până la miliarde, ce părere aveți?

— Mult exagerată. Sunt unele pierderi, normal. În afacerea asta…

— Ne-ați putea spune în ce mai aveți investit la ora asta?

— Nu. Nu vă pot spune asta. Nici nu trebuie.

— Nu-i așa că nu-i adevărat că Ewing a fost singura companie care s-a implicat complet cu investiții totale în zăcămintele din Asia? Nu-i așa…

Fața lui J.R. arătă obosită.

— Același răspuns ca și mai înainte. Asta este o afacere și noi căutăm să facem investiții prudente, bazate pe o suficientă cunoaștere a situației. Poziția noastră e întotdeauna fluidă și flexibilă. Mișcările noastre depind de diferiți factori ai pieței, și nimic, doamnelor și domnilor, ca și în alte domenii ale vieții, nu este dat o dată pentru totdeauna. Următoarea întrebare.

— Ne puteți spune dacă ați suferit vreo pierdere?

Tonul lui J.R. era liniștit.

— Da, normal. Am fost înfrânți, ca oricare altul într-o asemenea situație. Dar suntem încă în picioare. Ewing Oil a supraviețuit și va continua să supraviețuiască…

— Domnule Ewing…?

— Cred că ajunge pentru azi, spuse J.R. Tata și cu mine v-am răspuns la toate întrebările, cum am putut mai bine. Nu mai e nimic de spus. Dacă în viitor apare ceva, vă vom informa. Mulțumesc că ați venit, tuturor.

Bobby stătea în picioare deoparte, și-i urmărea pe membrii presei defilând spre ieșire. Când ultimul dispăru, închise ușa biroului și se așeză cu spatele la intrare, de parcă ar fi vrut să pună o barieră față de restul lumii.

— Cât e de grav? întrebă el.

Jock își trecu brațul pe după umerii lui J.R.

— Ewing Oil trăiește și e bine, mulțumită lui J.R. Asta e!

— Nu înțeleg…

— Spune-i, zise Jock.

— Suntem în formă, frățioare.

— Pierderile alea…?

J.R. zâmbi larg și ochii îi luciră. Pentru asta trăia, pentru momentele acestea de dulce triumf în fața tatălui său, care erau doar ale lui. N-avea de ce să le împartă cu Bobby sau cu oricine altcineva. Stând în picioare lângă Jock, simțea cum se

umple de mândrie și încântare, urmărind privirea nesigură de pe fața fratelui său.

— Am vândut concesiunile alea acum câteva zile, frățioare. 75% din proprietățile noastre din Asia.

— Le-ai vândut…?

— Pentru zece milioane acțiunea!

J.R. era de-a dreptul radios.

— Cineva de sus ne veghează, spuse Jock, bătându-și fiul mai mare pe spate. Asta-i sigur.

— Să fiu al naibii dacă nu, adăugă J.R.

Lui Bobby îi era greu să înțeleagă ce auzise.

— Spuneți că Ewing Oil are noroc…?

— Ai putea să spui și așa. Aș spune că am făcut o serie de mișcări foarte bune. Am avut șansa să cumpăr zăcămintele acelea pe Coasta de Est. Tata și cu mine am vorbit despre asta acum mai bine de un an. Dar aveam nevoie de mulți bani în numerar, chiar mai înainte de a mi se propune să le vând.

— Cine a cumpărat concesiunile?

— N-o să crezi, Vaughn Leland a cumpărat unele din ele, pe de o parte. În sfârșit, ticălosul ăsta bătrân o să vadă ce-o să pățească.

Jock se plimba încoace și încolo prin birou cu fața lui veștedă și zbârcită.

— J.R., când ai să înveți că nenorocirea unui om nu e ceva de care să te amuzi?

— Îmi pare rău, tată.

— Cine mai este implicat? vru Bobby să știe.

— Unii dintre băieți m-au cicălit de la început să-i bag în afacere, să știi!

— Băieții? Asta înseamnă cartelul?

— Andy Bradley, Jordan Lee, Seth Stone…

Bobby dădu din cap, dezaprobator.

— Prietenii noștri… terminați.

Jock, care se ridicase să plece, veni lângă ei:

— Afacerile sunt o loterie, fiule. Ei știu asta.

— Știai de asta tată?

— Nu pot să spun că știam, zise Jock și se întoarse la birou.

Bobby se repezi la J.R.:

— De ce nu ne-ai spus? Trebuia să clarificăm lucrurile între noi înainte de a întreprinde ceva.

— N-am avut timp.

Disprețul lui J.R. era evident. N-avea chef să-i explice fratelui său, n-avea chef să-i asculte părerea.

— Tu și tata erați plecați undeva. Mi se pare că în Colorado…

— Există telefoane. Sau ai uitat?

— Trebuia să acționez repede și după întorsătura pe care au luat-o lucrurile, am făcut o treabă bună.

Bobby nu putea să creadă nimic. În ciuda faptului că J.R. părea sincer și conciliant, era o notă de duplicitate în vocea lui. Dar la urma urmelor, remarcă Bobby, duplicitatea era sora geamănă a lui J.R.

— Accepți versiunea asta, tată?

J.R. se făcu stacojiu.

— Mă faci mincinos, frățioare?

O amintire fulgeră prin creierul lui Bobby, o imagine din trecut care părea înmormântată, dar care învia acum. Edificatoare. Încărcată de animozitate și ură. Și după răceala din ochii lui J.R., își dădu seama că fratele său își amintea același moment din viețile lor. Același incident, aceleași emoții grozave. Acum, totul trecuse. Bobby deschisese gura să vorbească, dar înainte de a scoate un cuvânt, ușa biroului se deschise brusc și Jordan Lee se aruncă la J.R. Fața îi era lividă, ochii umflați și la colțurile gurii avea spume.

— J.R., escrocule, pui de lele…

— Oprește-te, Jordan, spuse Jock.

Jordan continua, cu pumnii încleștați, într-o poziție care sugera avânt și furie. Jock, cu toate instinctele lui îmbătrânite, în alertă, sări de la birou și se îndreptă spre intrus. J.R. se trase înapoi, hotărât să se retragă. Bobby ieși în calea lui Jordan, luându-l din scurt:

— Calmează-te, Jordan, spuse el politicos, ținându-și mâinile desfăcute la nivelul umerilor, ca o ofertă de pace.

— Să mă calmez! Trebuie să fii foarte mândru de tine, J.R.

Trebuie să fii în culmea fericirii.

— Toți avem parte și de bine și de rău, bătrâne, spuse J.R.

— Bastardule, îi strigă Jordan, avântându-se încă o dată înainte. Bobby, așezat ferm între el și J.R., se mișcă o dată cu el.

— Hai, abține-te, Jordan, spuse Jock. J.R. nu știa ce urma să se întâmple când a vândut băieților concesiunile. Nu putea să știe de naționalizare. Pur și simplu norocul a fost de partea noastră și chior cu voi…

— Să i-o spui lu' mutu'!

Respirația lui Jordan era greoaie și neuniformă.

— Cu luni în urmă l-am rugat din suflet să ne ia părtași în afacerea asta, știai asta, Jock. N-a vrut să discute, nu ne-a dat răspuns. Și dintr-o dată a vrut să vândă. Dar repede. Al naibii de repede, Jock. Imediat…

— Ți-am spus, Jordan, aveam nevoie de bani în numerar pentru alte treburi.

Jordan îl fixă cu o privire rea.

— Știai că se va întâmpla ceva foarte rău. Știai de revoluție, de naționalizare. E totul foarte clar, J.R. Ți-ai fraierit prietenii, vânzându-le concesiunile.

J.R. vorbi repede, mai mult pentru taică-său decât pentru Jordan.

— Mai avem încă 25% din concesiunile alea. Asta înseamnă că ne-am păcălit cu două sute cincizeci de milioane de dolari, plus toate impozitele pentru partea ta. La naiba, omule, aș fi făcut asta dacă aș fi știut ce se va întâmpla?

— După cum știu că procedezi, da.

— De ce? spuse Jock.

— Ca să pară curat. Cea mai mare parte din pierderea asta se poate acoperi prin diminuarea taxelor impuse pe profituri, ceea ce înseamnă că vei ieși de aici cu un profit frumușel. Ne-ai jupuit, de data asta, J.R.

— Haida-de, spuse Jock. Afacerile sunt o loterie. Întotdeauna au fost. Dai cu zarul, poți să câștigi sau să pierzi.

— Desigur și asta-i corect. Numai că J.R. a jucat cu un zar măsluit.

Jock tună furios:

— Ai jucat și ai pierdut. Astea-s afacerile. Poartă-te ca un bărbat. Ai făcut o groază de bani cu noi mai înainte, vei face iar. Întotdeauna avem grijă de prietenii noștri.

Jordan se întoarse, devenind deodată supus. Părea mult mai bătrân decât atunci când apăruse prima oară. Palid și dezorientat, cu falca de jos tremurându-i de parcă nu era prinsă în balamale.

— Sunt foarte fericit să aud asta, Jock. Într-adevăr fericit. Și am să-i transmit informația asta lui Marilee Stone. Sunt sigur că va aprecia bunele tale intenții.

— Ce naiba vrei să spui cu asta? i-o întoarse Jock.

— Vreau să spun, spuse Jordan înainte de a pleca, că Seth Stone s-a sinucis acum o oră.

• Capitolul 9

Jock, Bobby și J.R. stăteau în biroul acestuia din urmă, bând cafea și vorbind doar când și când. Bobby era mai retras, mai ponderat și mai concentrat decât ceilalți. J.R. era fratele lui și legăturile familiale erau foarte puternice, dar Bobby îl înțelegea într-un fel în care tatăl lui nu era capabil. Impulsurile întunecoase care acționau în J.R. trecuseră de la tată la fiu, dar fiului îi lipsea judecata și etica care să-i înmoaie și să-i controleze obsesiva lui nevoie de a învinge. Și lui Bobby îi plăcea să câștige, dar nu avea o imperioasă nevoie de asta, așa cum avea J.R.

— Trebuie să facem ceva să-i ajutăm, spuse Bobby.

— Ce! se alarmă J.R., șocându-i pe amândoi. Ce vrei să spui? Afacerile sunt afaceri. Nu-i nimic rău să te lansezi într-o afacere bună, să obții profit. Asta-i stilul american.

— E o diferență între întreprinderea liberă și libertatea de a fura.

J.R. se ridicase în picioare.

— Vrei să spui că i-am jecmănit pe băieții ăștia?

— Spun că nu-mi place nimic din treaba asta. Seth Stone s-

a sinucis și ăsta nu-i un mod bun de a face afaceri.

— Întotdeauna a fost un om slab, spuse J.R.

— Nu vorbi rău despre morți, intonă Jock, de parcă ar fi venit dintr-un trecut îndepărtat.

— Bine, n-am chef să suport…

Bobby i-o reteză:

— Dacă aș fi în locul tău mi-ar părea rău de Jordan Lee. Omul ăsta a fost adânc rănit și suferă. N-a fost niciodată unul care să lase lucrurile așa cum sunt. Ține ochii deschiși.

— N-am nevoie de tine să mă protejezi, Bobby.

Din nou vechi imagini fulgerară pe ecranul minții lui Bobby, uscate, neplăcute vederii. Se sili să le alunge. Sună interfonul, o întrerupere binevenită.

— J.R. se auzi vocea Louellei. Marilee Stone pe fir, vrea să vorbească cu tine.

J.R. păli.

— Ce să fac, tată? Nu pot să vorbesc cu femeia aceea, nu acum.

Bobby, în picioare, porni spre ieșire:

— Liniștește-te, J.R., voi face eu asta pentru tine. Ochii lui J.R. se îndreptară iute într-o parte, urmărind reacția lui Jock.

— N-am nevoie de tine ca să…

Chiar atunci se deschise ușa și Vaughn Leland se năpusti înăuntru. Îi puse lui Bobby o mână în piept, îl înlătură din cale și traversă încăperea, îndreptându-se spre biroul lui J.R.

Împunse cu un deget drept, puternic, în direcția lui J.R.:

— Mai bine spune repede…

— Ce e de spus? Vrei să-ți spun că-mi pare rău? Bine, îmi pare. Asta te satisface?

— Că-ți pare rău, nu-i destul, J.R. Vreau o explicație, o scuză, o compensație…

— Compensație! Las-o baltă.

Jock își târși picioarele și-și frecă bărbia.

— Niciun cent, Leland. A fost o afacere corectă, făcută corect. Ai jucat, ai pierdut. Asta-i tot despre povestea asta.

— Și-a băgat coada necuratul! J.R. știa că trebuia să vină naționalizarea.

— Nu poți dovedi asta.

— Nu trebuie s-o dovedesc. Așa cred și asta e destul pentru mine, Jock. Fiul tău ne-a mințit, ne-a escrocat…

Vocea lui Jock deveni mai dură:

— Dacă aș fi în locul tău, aș fi mai atent cu cuvinte ca escroc și mincinos. Nu-și au locul aici, Leland.

Leland i se adresă lui Bobby:

— Ce zici de asta?

Privirea lui Bobby era normală și nu spunea nimic.

— Știi bine, nu-i nevoie să întrebi. Sunt un membru al acestei familii. Sunt un Ewing.

— Înțeleg.

Leland privi înapoi, la Jock.

— Vreau banii înapoi. Am împrumutat 20 de milioane de dolari ca să plătesc pentru concesiunile acelea și prin urmare sunt terminat. Totul s-a dus, totul. Nicio posibilitate să plătesc împrumutul.

J.R. dădu din umeri.

— Jock, spuse Leland, ne cunoaștem de mult timp, am bătut drumuri aspre și lungi împreună. 20 de milioane de dolari. Trebuie să mă ajuți.

Jock i-o întoarse:

— Mi se pare că am venit la tine, nu demult, când era aproape să pierd Southfork-ul, poate-ți amintești, Leland. Am cerut o prelungire a împrumutului. Mi-ai spus că o afacere e o afacere. Am crezut asta atunci, o cred și acuma.

Leland își trecu privirile de la o față la alta, de parcă ar fi căutat un sprijin. Se opri la Bobby.

— A fost o escrocherie, știi asta. J.R., o vei regreta, ți-o promit.

J.R. urlă:

— Mă amenințI?

— Să te amenințI! Nu, era o promisiune. Într-un fel sau altul. Am de gând să ți-o plătesc pentru asta, să te jupoi de pielea ta mârșavă.

Se întoarse brusc la Jock, cu fața congestionată și desfigurată, cu degetele îndoindu-i-se.

— El e fiul tău, o aşchie din trunchi. Se pare că o apucă pe calea ta şi nimeni nu ştie asta mai bine decât tine, Jock. Puii vin întotdeauna acasă la culcare.

Jock spuse forţat:

— Mai bine du-te la ale tale mai înainte să apuc să fac ceva de care ne-ar părea la toţi rău.

Fără o vorbă, Leland ieşi, trântind uşa. Prezenţa lui furioasă stărui în urmă. Bobby fu cel care sparse liniştea ameninţătoare:

— J.R., ştiai că Leland a împrumutat toţi banii ăştia?

— Cum aş fi putut şti? Afacerea a mers repede. I-am dat 24 de ore să vină cu banii.

— De ce graba asta?

— Ţi-am spus. Aveam…

— Nu-mi place. Afacerile de o asemenea amploare, de regulă, iau timp.

— Nu te pot face să crezi adevărul.

— Adevărul! J.R., tu nu cunoşti înţelesul acestui cuvânt.

— Ascultă aici, n-am nevoie să-l aflu de la tine. M-ai disecat cam mult timp astăzi. Încetează, frăţioare, sau…

Bobby se apropie cu iuţeală de birou:

— Sau ce?

— Terminaţi! răcni Jock. La naiba, e afacerea familiei. Să vă amintiţi toţi de asta.

— Tată, spuse Bobby, cred că Leland are dreptate. J.R. ştia de naţionalizare şi a lăsat concesiunile în spatele prietenilor noştri. Vezi toată viteza asta să încheie afacerea; nu timp pentru întrebări, nu timp pentru cercetare. Intri sau pleci. Chiar stilul tău, J.R.

— Aici lucrează imaginaţia ta bogată, Bobby.

Bobby făcu un pas agresiv înainte.

Jock se băgă între ei.

— Vreau să te întreb ceva, J.R. Am vrut să te mai întreb odată şi tu erai pe cale să-mi răspunzi. Răspunde-mi acum şi niciodată nu vom mai discuta despre asta.

— Da, tată?

— Ştiai că bunurile urmau să fie naţionalizate?

— Tată, jur! Nu am avut informații din timp. Știi că n-aș fi făcut nimic deliberat ca să-mi rănesc prietenii. Niciodată.

•

Să meargă pe jos nu era stilul lui Jock Ewing. Era ori la el acasă, ori la volanul unei mașini iuți, care înghițea milele fără de sfârșit ale Texasului. Sau în șaua unui cal puternic. Aproape niciodată nu mergea pe jos. Și să hoinărească pe străzile Dallasului în cizme, mai potrivite pentru scara de la șa decât pentru cimentul trotuarului, era lipsit de sens pentru mintea lui disciplinată. Cu toate astea, acum hoinărea. Singur, fără să se grăbească, fără să dea atenție la ce era în jur. Încercând să facă ordine în haosul prezent, o perspectivă asupra a ceea ce auzise, ce aflase și în special ce simțise.

Avusese o viață dură, făcuse munci dure, printre oameni. Lupta cu pumnii și cu cizmele era un eveniment cotidian în zilele tinereții sale. Să ucizi, cu cuțitul sau arma de foc, nu era ceva neobișnuit. Și cu toate că timpul domesticise Texasul și pe texani, tendința către violență acționa adânc și real. Greu să cunoști pe cineva care să nu posede trei sau patru arme de foc; pistoale, carabine și puști de vânătoare. Rar să cunoști pe cineva care nu și-ar folosi armele dacă împrejurările ar cere-o. Nu trebuia decât motivul corespunzător.

Pierderea a 250 milioane de dolari era un motiv al dracului de bun.

Sinuciderea unui prieten era altul.

Distrugerea muncii lui de o viață era al treilea.

Mânie. Insultă. Răzbunare.

Jock văzuse oameni împușcați pentru motive mai puțin importante. Și pentru unele mai importante. Fusese în mulțime în Elm Street în ziua în care Președintele Statelor Unite trecea pe acolo cu tânăra sa soție și guvernatorul Connally. Auzise focurile de armă de la Depozitul de Manuale Școlare din Texas, văzuse capul tânărului președinte căzând brusc înainte, când era aproape mort.

Și acum, în locul acela se vindeau amintiri despre acest eveniment. Pe cărțile poștale figurau schițe care marcau locul crimei. Monede de nichel de 10 cenți întipăriseră memoria

acelui eveniment în Dallas.

Jock dusese și el o viață omenească, dar niciodată senină și niciodată fără regrete. Dallasul va fi întotdeauna amintit ca locul în care fusese asasinat John F. Kennedy, deși nu Dallasul îl ucisese. Nu mai mult ca Los Angeles sau Detroit sau Boston. Dar stigmatul va rămâne pe veci…

Omul trebuie să fie atent la dușmanii pe care și-i face. J.R. își crease o listă inimaginabilă cu dușmani, oameni cărora într-un fel sau altul le făcuse rău, oameni care se simțeau escrocați, deposedați, decepționați. Oameni care ardeau de dorința să i-o întoarcă, să-l rănească în orice fel posibil. J.R. avea nevoie de protecție, de ceva sau de cineva care să-i fie scut în fața pericolului. Ce îi spusese lui Bobby, atunci, în birou? Cuvintele se întoarseră în salturi, sfârâindu-i în memorie:

„Nu am nevoie să mă aperi tu, Bobby”.

O lentilă luminoasă se deschise în mintea lui Jock și îi dirijă gândurile prin tunelul memoriei la perioada când J.R. era încă băiat, mare pentru vârsta lui, dar întotdeauna în conflict cu lumea pe motive neloiale, încercând să pretindă ceva ce nu fusese niciodată al lui.

„Nu-i nevoie să mă aperi tu, Bobby.”

Asistase la meciul de vineri după-amiază al echipei de fotbal a liceului unde învățau Bobby și J.R. J.R., deși era mai bine legat și mai în vârstă, nu făcu mai nimic în acest meci. Dar Bobby, deși era doar în anul al doilea de liceu, era un membru valoros al echipei. Solid, iute de picioare, făcea față la orice joc. Jocul se terminase și mulțimea plecase din jurul terenului când începu scandalul.

Prea multă bere băută, prea multe dezamăgiri: pentru fiecare câștigător era unul care pierdea. Se auziră câteva observații, o insultă sau două, o amenințare, un brânci, o mișcare bruscă prin care cineva ajungea să se rostogolească ca o minge cu sângele curgându-i. Jock încercă să-l scoată pe J.R. din încăierare. Nu era lupta lui, nici problema lor. Dintr-o dată, doi băieți de la țară, numai oase și mușchi, îi provocară, bătându-și joc de J.R., spunându-i ce credeau ei despre

victoria școlii lui. J.R nu se putu abține să răspundă. Se schimbară cuvinte grele și înainte ca Jock să poată reacționa se dădură pumni. J.R. căzu la pământ iar cei doi băieți îi cărau la pumn cu nemiluita. Jock încercă să-i separe, dar primi o lovitură puternică în falcă, care-l făcu să se răstoarne pe spate, amețit și incapabil să se miște.

De undeva din exterior, Bobby, cu echipamentul pe el, intră brusc în scenă. Pumnii lui erau scurți, iuți și nu greșeau ținta. În câteva secunde cei doi băieți fugiră ca din pușcă și se pierdură în mulțime. Bobby îl ajută pe Jock să se ridice în picioare. După ce se asigură că eră întreg, se întoarse spre J.R.

— Lasă-mă să te ajut, spuse Bobby.

J.R. își trase mâna la o parte.

— Pleacă de aici, mârâi el. N-am nevoie să mă aperi tu, Bobby.

Jock se gândi că băiatul lui mai mare era mai degrabă inteligent decât puternic, mai degrabă dârz decât curajos, încercând întotdeauna să dovedească ceva. Pentru J.R. nu era niciodată destul să învingă; mai trebuia și ca ceilalți să nu reușească. Jock se întreba cum de și-a putut scăpa așa fiul din mâini, și ce-ar putea face ca s-o dreagă. Un lucru era foarte clar: J.R. avea nevoie de cineva care să-l apere.

• Capitolul 10

Bobby își petrecu singur restul zilei, gândindu-se la ce avea de făcut. Împărțit între loialitatea față de familia lui și de nevoia de a acționa corect, părăsi în sfârșit biroul, fără să spună nimănui unde se duce. Se învârti prin împrejurimi cam o oră până să se întoarcă la Southfork, nerăbdător să-i împărtășească lui Pam dilema în care se afla, să-i asculte părerea. La fel ca și el, Pam era zilnic împărțită între obligații și datorii morale. Măritată cu un Ewing, nu putuse niciodată să uite că se născuse o Barnes și că tatăl ei și Jock fuseseră dușmani.

Bobby ajunse acasă și intră. O găsi pe maică-sa citind și o

sărută pe obraz.

— Te-ai întors devreme, fiule.

— Vreau să discut ceva cu Pam.

— Oh, dragul meu. Nu-i aici. Pam a încercat să-ți telefoneze, dar plecaseși de la birou. Probabil că erai în drum spre casă.

— Pam e bine?

— Bine. S-a hotărât în final să ia avionul până la Corpus.

— Mi-era frică de asta.

— Nu-ți fă griji, va fi în regulă. Pam e o fată bună, poate să aibă singură grijă de ea.

— E vorba de problema pe care o are referitor la mama ei. A plecat așa de repede…

— Pot să-i înțeleg nevoia de a afla ceva despre maică-sa. Nimeni dintre noi n-a cunoscut-o pe Rebecca foarte bine. Sunt legături invizibile, Bobby, între fiică și mamă. Legături puternice.

— Știu, dar o acaparează întru totul. Devine obsedată, e o căutare profundă.

— Într-un fel, așa e.

— Nu-mi place asta. Este încă șocată de moartea lui Digger.

— Intenționezi să încerci s-o oprești?

— Nu cred să pot.

— Dacă faci asta, îi faci mai mult rău decât bine.

— În condițiile astea nu pot să fac prea mult, acum.

— Așa e. Nu trebuie să te omori.

— O să meargă de la sine, spuse el zâmbind. Mă duc sus să mă răcoresc. Ne vedem curând, mamă.

Miss Ellie se întoarse la cartea ei.

Când urca scările, Bobby o întâlni pe Sue Ellen coborând. O așteptă să coboare. O sărută pe obraz și o apucă de umeri, privindu-i fața chinuită. Toată prospețimea tinereții fusese erodată de vreme și necazuri, ochii mari, de un albastru deschis nu mai erau limpezi și plini de veselie. Când zâmbi, nu fu decât un exercițiu al mușchilor ei faciali, fără plăcere sau bucurie.

Asta îl puse pe gânduri. În familia lor ceva întunecos,

amenințător, plana deasupra și-i îndepărta pe bărbați de soțiile lor. Crea o alianță între morți și vii acolo unde altădată fusese armonie. Ce îi făcea să treacă de la dragoste și înțelegere la conflict și durere și la eroziunea celor mai umane aspecte ale lor?

Văzând-o pe Sue Ellen stând în fața lui, cu durerea întipărită în fiecare cută a chipului ei frumos, pătrunsă de sensul inadaptării și înfrângerii pe care o suferise, gândul îi fugi la Gary, tatăl lui Lucy. Incapabil să-și continue căsnicia cu frumoasa și perfecta Valene. Incapabil să fie un tată ca lumea pentru Lucy. Incapabil să rămână acasă, cu familia lui, incapabil să rămână în Dallas sau chiar în cel mai îndepărtat colț al Texasului. Incapabil să suporte chinul zilnic de-a avea de-a face cu J.R. și Jock. Poate chiar și cu sine însuși, gândi Bobby, trist. Ce fel de familie deveniseră? Numai dușmani peste tot. Doar legături de sânge, prin căsătorie sau asociere liberă. Doar parteneri de afaceri și angajați, prieteni și iubite. Nu amabilitate, nu compasiune, nimeni care să întindă o mână de ajutor.

Se datorau toate astea lui J.R.? Bobby nu putea accepta una ca asta. Sau niște semințe rele trecuseră de la cei mai îndepărtați strămoși ai lui, prin Jock și Miss Ellie? Sau la J.R. se produsese doar un salt calitativ de la foamea aceea a strămoșilor, de pământ, de la graba texanilor de a construi ferme mari, ranchuri mai mari, de a fura pământuri pentru bogățiile îngropate în ele, un salt de la lipsa de considerație și respect față de cei care nu erau la fel ca ei în toate celea? Dallasul se mândrea cu clădirile înalte de sticlă și oțel, cu șoselele lungi care făceau legătura între state, traversând preriile. Houston, El Paso, Fort Worth, odinioară niște orășele dărăpănate, sunt acum centre – centre a ce? – ale jupuirii și afacerilor pentru profit. Ceva s-a câștigat, dar mai mult s-a pierdut. Dar câștigătorii sunt oare cei mai buni?

Nu. Logica se opunea. Nu în practică. Un noroc care a dat peste o generație sau două dinainte, a transformat niște huligani în multimilionari, conducându-i la o estimare exagerată a propriei lor importanțe. A transformat pofta

nestăvilită de bogăție în echivalentul american al unei cruciade pe motive de morală. Le-a transformat fiii și fiicele în creaturi desfrânate, în risipitori care-și cumpărau Rolls Royce-urile și bazinele de înot ca pe niște cizme de cowboy.

Cowboy-ul aparținea trecutului. Nu era ca John Wayne. Nici ca Gary Cooper. Mai degrabă un necăjit ca Gabby Hyes, obișnuit cu munca grea, cu situațiile dificile și prost plătit. Oameni care au răzbit doar cu corpul și curajul lor, oameni care nu știu să facă altceva, oameni destinați să-și ducă viețile în aer liber, cu nările pătrunse de duhoarea vitelor.

Și nevestele lor. Măcinate de sărăcie, dispreț și prea mulți copii înainte de a împlini treizeci de ani. Durerea își lăsase urma pe fețele lor, transformându-le într-o specie aparte. Nu găseai printre ele fetele cu jambiere ale Texasului. Nici dintre cele plinuțe și joviale, sărind și țopăind pentru publicul TV. Nici modele afectate, dând târcoale pe Fifth Avenue, îmbrăcate la ultima modă. Toate acestea erau un mit, o legendă a Texasului. Și expresia de suferință din ochii cumnatei sale îl întoarse cu gândurile la el acasă, cu iuțeală, de parcă ar fi văzut pe un ecran panoramic toată durerea omenească.

— Arăți bine, spuse el, cu mai multă sinceritate decât simțea.

— Nu mă simt așa de bine. Afacerea aceea de la Ace Bar – îți datorez o explicație…

— Nu-mi datorezi nimic, Sue Ellen.

Ea își scutură capul, de parcă ar fi vrut să alunge rănile vechi, amintirile de altă dată.

— Credeam că cowboy-ul ăla era Dusty Farlow.

— Știu. Ai pronunțat numele lui Dusty.

— Bobby.

Sue Ellen își adună toate forțele, de parcă ar fi trebuit să înainteze într-un cuib de vipere, înspăimântată de ce era în față, dar și mai înspăimântată de ce o aștepta dacă nu ar fi reușit să înainteze.

— Bobby, l-am iubit pe Dusty Farlow.

— Nu trebuie să-mi spui mie astfel de lucruri.

— Trebuie. Trebuie să-i spun cuiva în cele din urmă. Dusty m-a iubit. Într-un fel, niciodată n-am știut că un bărbat poate iubi o femeie. Tandru. Cu afecțiune. Pasional, fără să fie dur. Orele pe care le-am petrecut cu el – uneori stând doar unul lângă altul, fără să vorbim prea mult, fără să facem ceva deosebit, fără să ne atingem – m-au făcut să mă simt foarte, foarte bine, Bobby. Poate că nu ar fi trebuit să las să se întâmple asta. Sunt o femeie măritată și gata. Dar aveam nevoie de cineva în viața mea, de cineva care să se intereseze doar de mine. Nu de mine, ca soție a lui J.R. Nu de mine ca de Ewing cea bogată. Doar de doamna cea tristă și singură, doar de Sue Ellen.

— Te înțeleg, zise Bobby.

— Nu e ușor să fii soția lui J.R.!

Bobby zâmbi:

— Nu e ușor să-i fii nimic lui J.R., în caz că n-ai observat până acum.

Sue Ellen zâmbi și ea:

— Când eu și Dusty ne-am îndrăgostit a fost ceva cu totul deosebit și foarte drăguț, Bobby. El *mă aprecia*. *Mă voia* și voia să fiu mulțumită, împlinită satisfăcută în toate felurile posibile. Și am fost. Am fost. L-am iubit foarte mult.

— Îmi pare rău.

— Te referi la accidentul de avion?

Ea își ridică capul și-l privi pieziș:

— Nu e mort, știu asta.

Bobby ezită:

— Avionul a fost găsit, Sue Ellen.

— Asta nu înseamnă că el e mort.

— Sue Ellen. Dacă te referi la Dusty, eu cred că da.

— Se va întoarce la mine, Bobby. Știu asta. M-a iubit prea mult ca să mă părăsească așa, să renunțe la mine, să mă condamne la o viață cu J.R. pentru atâția ani de acum înainte.

— Sue Ellen…

— Nu-s nebună, Bobby. Îl cunosc pe Dusty. Tot ce a dorit vreodată a fost să fim împreună pentru totdeauna. Amândoi. Era cea mai fierbinte dorință a lui. Mi-a jurat că o să mă ia de

aici într-o zi. Că o să mă smulgă din bădărănia și josnicia lui J.R. O să mă ia de aici, într-un fel sau altul. Voia să-l înfrunte pe J.R. Să-l pedepsească. Dusty era un om nobil și blând, dar nu era moale. Nu-i era frică de J.R. Era puternic și iute și sunt convinsă că toate acestea – dispariția avionului, oamenii care cred că s-a prăbușit – toate sunt o parte a planului lui Dusty. El este undeva urmărindu-și șansa, șansa noastră. Când se va întâmpla, se va întâmpla repede. Poate nici nu voi avea timp să-mi iau la revedere, Bobby. Dusty va apare și mă va lua de aici. Dar mai întâi…

— Mai întâi?

— Mai întâi îl va pedepsi pe J.R.

— Cum să-l pedepsească?

— Într-un fel sau altul, murmură ea. Într-un fel sau altul.

Își scutură iar capul, de data asta de parcă ar fi vrut să revină la realitate. Urma unui zâmbet copilăros îi apăru pe buze:

— Oricum, voiam să-ți mulțumesc…

— Ei, suntem o familie.

— E ceva aici care nu arată a fi așa, Bobby.

— E ceva, dar e mai puțin dureros ca multe altele. Cu timpul, lucrurile se vor schimba.

— Niciodată înspre mai bine. Oricum, apreciez ce-ai făcut și vreau să știi asta.

— Știu asta fără s-o spui.

Ea își ridică capul, de parcă ar fi încercat să privească pe deasupra ochilor lui calzi și negri:

— Te cred, Bobby. Cred că trebuie să fii un bărbat cu totul deosebit.

— Sunt doar un Ewing normal, râse Bobby.

Sue Ellen nu râse:

— Experiența mea îmi spune altceva.

Bobby nu vru să mai continue subiectul ăsta de conversație.

— Nu vrei niște cafea, e încă devreme azi?

— A spus J.R. ceva?

— Despre ce s-a întâmplat, vrei să spui? Nici un cuvânt.

— Sunt sigură că s-a gândit profund la asta. Simt că i-am

furnizat scumpului meu soț exact muniția de care are nevoie ca să scape de mine.

— Te înșeli.

— Ești fratele lui J.R. Eu sunt soția lui. Crede-mă, am văzut părți ale lui despre care tu poți să nu știi că există. Nimic nu i-ar place mai mult decât să scape de mine o dată pentru totdeauna…

— Nu o va face… Nu poate…

— Uite ce l-a determinat pe Stone să facă. J.R. poate întotdeauna orice.

— Atunci trebuie să te ferești să-i dai motive. Trebuie să te lași de băut, să nu mai umbli prin locuri ca Ace…

— Aș vrea în mod real s-o fac. Ceva m-a hotărât. Am suferit un șoc când am văzut că nu mă mai pot controla. Ți-o jur, Bobby. Nu voi mai pune gura pe băutură cât voi trăi.

— Când ai să mai vrei să stai de vorbă cu cineva, voi fi prin preajmă.

— Știu.

— Acum du-te și bea o cafea. Vorbește cu mama. I-ar face plăcere, sunt sigur.

— Nu după ce m-am făcut de râs așa.

— Odată și odată tot ai să dai ochii cu ea. Fă-o acum.

Ea ezită, îi zâmbi, apoi își ridică bărbia și se îndreptă spre sufragerie.

•

Cam în același timp, Alan Beam își făcu apariția în apartamentul lui Kristin. Ea îl primi îmbrăcată într-un capot de casă, lung până în pământ, dintr-o țesătură subțire, făcută să provoace și să ascundă în același timp.

— Vrei să bei ceva, Alan?

El o onoră cu cea mai fermecătoare privire de care era capabil.

— Lângă o doamnă frumoasă ca tine, Kristin, trebuie să-mi păstrez mintea limpede.

— Nu mă flata! Intră, așază-te, spune-mi de ce-ai sunat.

El îi înmână un exemplar din ziarul de după-amiază, și ochii îi căzură pe următorul titlu:

CĂDEREA IMPERIULUI EWING
Zăcămintele de petrol naționalizate

Îi dădu ziarul înapoi fără o vorbă.

— Înțelegi, nu?

Un fior de neliniște îl străbătu. Se aștepta să găsească o femeie teribil de îngrijorată de viitorul ei. Kristin era calmă și controlată, nepărând afectată de dezastrul care-i cuprinsese pe Ewingi.

— Nu poate fi adevărat.

— Ce vrei să spui?

El ridică ziarul de parcă era o evanghelie, un argument de necontestat.

— Scrie aici…

— Ewingii n-au fost deloc afectați.

Alan venise să-i ofere ajutorul: dintr-o dată înțelese că ea n-avea nevoie de ajutorul lui.

— Aș vrea să beau ceva acum, dacă nu te deranjează.

O privi cum se îndrepta spre bar, cu mișcări mlădioase și feline, îi privi formele delicate ale trupului care se întrezăreau prin capot. J.R. era un om norocos în multe privințe. Alan se întrebă cum trebuia să fie să faci dragoste cu o femeie de o astfel de dramatică frumusețe, și de o astfel de aparentă senzualitate. Se întrebă cum ar reacționa ea dacă el i-ar face curte.

Kristin se întoarse cu un pahar pentru ea și unul pentru el. Se lăsă pe sofa, alături de el, ridică, paharul, într-un toast fără cuvinte și bău. Un zâmbet răutăcios făcu să se ridice colțurile gurii ei voluptoase.

— Oamenii ca tine, Alan, întotdeauna se înșală referitor la cei ca J.R. Ewing.

El își dădu seama unde bate și recunoscu că avea dreptate.

— Din ce punct de vedere?

— J.R. știe întotdeauna să-și apere interesele. Indiferent de ce altceva mai este, este una din cele mai monumentale javre din lume; e perspicace și nemilos și mult mai isteț decât

oricine altcineva.

— Asta înseamnă că?

— Asta înseamnă că J.R. a vândut concesiunile.

Alan arătă spre ziar.

— Nu-i adevărat ce scrie?

— Deloc.

— Când s-a întâmplat?

Ea își ridică umerii perfecți și apoi îi lăsă să cadă la loc. Ochii lui Alan luciră în direcția sânilor ei – fără sutien – care se întrezăreau prin țesătura subțire, spre sfârcurile tari și ascuțite. Ea se lăsă privită în tăcere, până când, încurcat că fusese descoperit, el își ridică ochii. Ea zâmbi de încurcătura lui. Kristin era o femeie căreia-i plăcea să fie admirată de bărbați, îi plăcea ca ei s-o dorească, îi plăcea că este dorită și spera să tragă și un eventual profit din asta. Alan era tânăr, chipeș și ambițios, o combinație pe care ea o prețuia la un bărbat. Totuși, în clipa de față era un avocățel fără o importanță deosebită, dar niciodată nu se știe cum vor evolua lucrurile.

— Acum câteva zile, răspunse ea.

Alan goni panica care-i cuprinsese mintea, încercând să înțeleagă ceea ce auzise. Presupusese că informația din presă era exactă, o presupunere ce părea naivă. Era gata să facă noi alianțe, să-și croiască un nou drum spre Succes și Glorie. Asta părea acum prematur. Ceea ce trebuia să facă acum era să-și întărească forțele de care dispunea; intrase în joc, dar miza era mare și avea nevoie de ajutor ca să câștige. În jocul ăsta, în care avea nevoie de un careu de ași, Kristin, își zise el, era cartea învingătorului.

— Dar revoluția a avut loc acum patruzeci și opt de ore. Naționalizarea s-a anunțat doar seara trecută…

Ea se îndreptă spre biblioteca de perete și luă un minicasetofon.

— Am avut musafiri, spuse ea calm. Celor mai mulți bărbați le place să vorbească unei femei tinere și frumoase, în special celor mai bătrâni și plini de succes.

— Și ai înregistrat ce-au spus. Ah, Kristin, ești o fată pe

placul inimii mele.

— Am înregistrat conversația asta particulară. Bineînțeles, nu te interesează, nu vrei să auzi ce s-a spus.

Alan zâmbi maliţios și vesel.

— Dă drumul la drăcia aia.

Începuse să se simtă ca acasă, reconfortat de compania unui spirit asemănător.

Kristin apăsă butonul de redare și un moment mai târziu se auzi o voce de bărbat, cam în surdină și de la depărtare, dar fiecare cuvânt era distinct.

„Am făcut-o, în sfârșit, scumpo. L-am făcut pe J.R. să ne bage în afacerile alea cu petrol din Asia”.

— Ăsta-i Andy Bradley, spuse Kristin repede. Unul din membrii cartelului.

Pe casetofon se auzi vocea ei:

„— E bine asta, Andy?

— Bine! Drace, e teribil! Zăcămintele de acolo sunt bogate, destul petrol ca să inundăm piața… Îți spun, indiferent de preț, pentru noi a fost un chilipir. Încep să cred că J.R. Ewing e doar pe jumătate atât de deștept pe cât se crede.

— Cum de v-a introdus pe voi în afacerea asta?

— Avea nevoie de bani cash. E și ăsta un fel de a lucra. Indiferent cât s-ar fi pregătit, nu putea face față singur la zăcămintele alea. Acum, Kristin, scumpo, vino aicea, lângă mine…”

Kristin opri casetofonul și se întoarse la locul ei, pe sofa.

Alan îi atinse obrazul.

— Cred că-ți sunt îndatorat, Kristin.

Ea își alese cu grijă cuvintele:

— Lucrăm amândoi pentru J.R., nu-i așa?

— Oare?

Alan îi luă fața în mâini și o sărută. Timp de o secundă îi fu frică că făcuse altă greșeală, până ce buzele ei se despărțiră și îi acceptară limba. Kristin își trecu mâna pe pieptul lui, de-a lungul pântecelui plat și tare, cu degetele pipăindu-l sub curea. Alan îi atinse sânii.

Respirând din greu, ea se trase înapoi, privindu-l drept în

față:

— Cred că putem să ne simțim foarte bine împreună.

— Sunt sigur.

Kristin se dădu mai aproape de el, ținându-l totodată la distanță.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic. Dar mi se pare că avem foarte multe de vorbit.

Avea dreptate și Alan știa asta. Mai la obiect, ea nu-și pierdu-se controlul, indiferent de ce se întâmplase. El, pe de altă parte, acționase de parcă mintea i-ar fi fost în pantaloni, riscând totul pentru ceea ce părea a fi un început ușor.

— Voiam doar să știi ce simt.

— Sentimentele tale mai pot aștepta. Mai întâi, înapoi la J.R. Și la afacerea cu Asia. Totul e cusut cu ață albă. J.R. s-a scăpat de proprietățile lui și apoi a izbucnit revoluția. Imediat, naționalizarea.

— O coincidență?

— Nu atâta timp cât e vorba de atâtea milioane de dolari. J.R. și Ewing Oil ies învingători și restul membrilor din cartel pierd totul.

— Crezi că aici a fost un fel de conspirație?

— Sunt convinsă că J.R. a avut informații anterioare. Știa ce urma să se întâmple și a scăpat pe spinarea prietenilor.

— Dar cum?

— Hank Johnson este cheia.

— Cine este Hank Johnson?

— Omul lui J.R. din Extremul Orient. Un specialist în petrol de prima mână, capabil să miroase ce întorsătură pot lua lucrurile. Hank trebuie că știa că se pregătea o revoluție și dacă el știa, se poate paria că aflase ce intenționau rebelii, ce voiau să facă.

— În afara lui Bradley, cine a mai cumpărat concesiuni?

— Ți-am mai spus. Cei mai apropiați prieteni ai lui J.R. și asociați de afaceri, cartelul.

— Dacă așa este, n-ar trebui să afle și ei despre ce e vorba? propuse Alan.

— Unii din băieții ăștia l-ar spânzura pe J.R. La propriu.

Circulă zvonurile că unul din ei se tot învârte pe acolo cu un pistol sub haină și, din câte am auzit, toți și-au folosit armele în trecut. Pac, pac.

— Vestul Sălbatic.

— Băieții ăștia sunt niște exemplare veritabile ale Vestului.

Alan simți un fior de teamă.

— N-aș vrea să am de-a face cu niciun fost pistolar.

— Dar ar plăti din plin ca să știe adevărul.

— N-avem nicio dovadă. Oricum, J.R. ar plăti din plin pentru ca ei să nu afle.

Kristin căzu pe gânduri.

— J.R. e isteț, prea isteț ca să lase vreo urmă în jur.

— Poate.

Alan se simți nevoit să continue, văzând în problema asta cheia de la ușa spre viitorul lui.

— Dacă vorbi cu Hank Johnson? Dacă el are o dovadă referitoare la ce s-a întâmplat? Înregistrări, apeluri telefonice, bilete de avion; ceva care ar putea dovedi că era în strânse legături cu J.R. chiar înainte de a izbucni Revoluția?

— Felul de înregistrări pe care trebuie să le păstreze un om în ce privește decontarea cheltuielilor?

— Exact.

Kristin se ridică încet, mlădiindu-se în fața lui.

— Cred, spuse ea cu o voce joasă, pătrunzătoare, că glumești, Alan.

El o încercui cu brațele, și-și ascunse fața între coapsele ei. Mirosul specific de femeie i se urcă la cap, amețindu-l.

— Nu încă, iubitule, nu încă. Mai întâi trebuie să dăm un telefon.

Ea se desprinse și formă un număr, cerând o convorbire peste ocean. Așteptă.

— Cu Hank Johnson, vă rog. Tu ești, Hank? Kristin Shepard la telefon. J.R. e O.K., s-a descurcat de minune. Da, ăsta e J.R., îl știi. Ascultă Hank, J.R. a vrut să-ți telefonez ca să-ți spun să ne trimiți toată evidența cu biletele de avion, apelurile telefonice, recipisele de la hotel, tot ce dovedește unde ai fost până la evenimente. Un fel de securitate subterană, s-ar putea

spune. Nu, Hank, trimite-le printr-un curier special. La mine, așa vrea J.R. Nu e el omul care să nu-și schimbe felul de a gândi, nu-i așa? Da, vrea să distrugă chiar el dovada. O.K. Fă-o imediat, Hank. Am să-i spun lui J.R. ce operativ ai fost. La revedere, Hank.

Kristin puse receptorul în furcă și așeză telefonul jos. Alan se ridică și se îndreptă spre ea.

— Ești grozavă, Kristin.

Brațele lui îi încolăciră gâtul.

— Nu chiar așa de grozavă, cred.

— Totuși destul! spuse el chiar înainte de a o săruta.

Dar, se gândi Alan, hotărât că nu e chiar așa de grozavă.

Și nici chiar foarte frumoasă.

• Capitolul 11

— Doctore Ellby, mi-e frică.

Doctorul emana o atmosferă de liniște și calm, de parcă poseda puterea să facă orice. Indiferent de problemă. Mobilele și decorațiunile din biroul lui întăreau această impresie. Scaunele cu încrustații de lemn, acoperite cu piele moale, de culoare închisă te invitau la relaxare. Iar din fotoliul plușat, care te îmbia să te așezi, nu-ți mai venea să te ridici. Pereții acoperiți de cărți sugerau cunoștințele vaste din creierul activ al doctorului.

— Frica însoțește inevitabil animalul din om, draga mea. Numai cei care n-au cunoscut-o nu se tem.

Sue Ellen dădu grav din cap. Instinctiv protesta împotriva acestor ședințe, împotriva revelării vieții ei intime, a secretelor ei. Totuși, doctorul Ellby părea să fie singura ei legătură cu echilibrul și libertatea. Trebuia să continue să-l viziteze de patru ori pe săptămână, fiindcă altfel, J.R. ar fi internat-o iar, cu siguranță. Și n-ar fi putut îndura asta. Să stai închisă în coliviile alea, ca o alienată, ca o făptură sălbatică de care trebuie să te ferești și căreia nu-i poți permite să stea în libertate. Un spasm puternic, rece, o țintui o clipă lungă; în

cele din urmă trecu.

— Dacă Bobby n-ar fi trecut pe acolo…

— Pe la Ace Bar, vrei să spui?

Ea dădu din cap.

— Abia îmi amintesc locul, incidentul. Știu însă că s-a petrecut. Doamne, cu un străin, cu mai mulți bărbați. Dumnezeule, dar dacă?… Mi-e atât de rușine, sunt atât de plină de scârbă. De dezgust.

— Ah. Ne apropiem de punctul critic.

Deși născut și crescut în Texas, doctorul Ellby avea un ușor accent vienez. De parcă niciun psihiatru de talia lui nu era posibil să se fi născut în Dallas.

— Atunci, vrei să-mi spui care ar fi fost cel mai rău lucru care s-ar fi putut întâmpla?

Ea nu fu capabilă să-i suporte privirea.

— Dar știi. Eram beată.

— Motivul de bază al problemei, nu?

— Mintea mea era goală.

— Dacă mai bei, alcoolul o să-ți distrugă multe din funcțiile corpului Echilibrul, vederea, memoria. Lapsusurile nu sunt neobișnuite.

— Nu mai beau, spuse ea. Nu mai beau, nu mai beau. Totul va fi perfect. N-o să mai beau niciun pahar, niciodată, Bobby o să mă ajute. N-o să-l mai lase pe J.R. să mă chinuiască. N-o să-l mai lase pe J.R. să mă trimită înapoi, în locul acela.

— La Fletcher's Sanitarium. Ah, da. Toți internații tind să devină depresivi. Dar instituțiile există ca să exercite o funcție. O femeie bețivă e o povară pentru oricine, inclusiv pentru ea însăși.

— Soțul meu vrea să scape de mine, o dată pentru totdeauna.

— Soțul tău te iubește, doamnă Ewing. Așa mi-a spus. Nu ți-a spus asta?

— De mai multe ori. Dar soțul meu este unul din campionii minciunilor tuturor timpurilor. Oricum, nu contează ce spune. Mă tratează ca pe un gunoi.

— Așa că i-ai cerut cumnatului tău ajutorul, nu-i așa?

— Ce-i rău în asta?

— Îi încredințezi controlul vieții tale unei alte ființe umane. Îți pui fericirea în mâinile altcuiva.

— Am încredere în Bobby.

— Mai mult decât în tine însuți?

— Și dacă ar fi așa?

•

J.R. stătea la birou, când secretara sună să-i spună că Hank Johnson era la telefon. J.R. ridică imediat receptorul.

— Hank! Tu ești, băiete? De unde suni? E ceva rău? Ceva despre care trebuie să știu?

În vocea petrolistului era o notă de mânie.

— Am sunat doar să-ți spun că m-ai dezamăgit, J.R. Când un om nu mai are încredere în mine, nu mai vreau să lucrez pentru el.

— Hank, ce naiba spui? Cine ți-a băgat în cap că nu am încredere în tine?

Hank începu să se enerveze și vocea îi căpătă o notă ascuțită:

— O.K., J.R. Îți trimit materialul. Dar sunt furios foc.

— Furios? Ascultă, Hank, cineva ți-a strecurat o muscă sub șea. Dar nu eu. Eu…

Hank izbucni:

— Vrei toate dovezile distruse, n-ai încredere să mă lași să fac eu asta, după atâția ani. Dar fie cum vrei tu. Și încă ceva, de ce-i spui totul lui Kristin? La naiba, J.R. Problema asta era a ta și a mea și cred că așa trebuia să rămână.

— Hoo! Ia-o încet, băiete. Aci e ceva necurat. Kristin nu-și petrece toată ziua cu bătrânul J.R. Ea lucrează doar pentru mine. Atâta tot. Acum, ce material e ăla de care tot vorbești? Hank, despre ce naiba-i vorba?

— Dovezile, J.R. Ai pus-o pe Kristin să-mi telefoneze să le trimit pentru ca să le distrugi tu însuți. N-ai făcut așa, J.R.?

— La naiba, nu! Trebuia să mă cunoști mai bine. Când am ceva de spus, spun eu! Vorbești despre dovezile care arată că tu și cu mine am fost în legătură în timpul…

— Nu numai, J.R. Tot soiul de dovezi care arată că am

comunicat permanent mai înainte, în timpul și imediat după ce rebelii și-au început puciul. La naiba, mi-ar fi plăcut să mi-o spui tu, că fiecare blestemată de conversație înregistrată…

— Ai trimis aici materialul ăsta?

— Kristin m-a sunat. Mi-a spus că vrei să faci totul cu mâna ta, J.R. Mi-a spus să trimit *totul* la ea, prin curier special, așa a spus.

Linia păcăni îngrozitor.

— J.R., mai ești pe fir?

— Sunt aici, Hank. Acum ascultă, amice. A fost o greșeală. Nu i-am spus lui Kristin nimic despre înregistrările alea. Nimic.

— Vrei să spui că a acționat de capul ei? Pe toți dracii! E o tâmpită!

— Așa e. Hank, du-te undeva, într-un loc secret și arde toate înregistrările, benzile, totul. Scapă, de ele acum. Și rămâi acolo unde ești până te sun eu. Îți convine așa, amice?

— Îmi sună aproape perfect, J.R.

— O gratificație substanțială e în drum spre tine, Hank. Ai procedat într-adevăr bine.

— Dar Kristin, J.R.?

— Târfa asta mai bine ar îngenunchea și și-ar oferi sufletul pentru cauza Domnului, ca să-și spele rușinea pe care i-a făcut-o lui J.R. Ewing al Doilea…

•

Pam Ewing era aplecată deasupra unui registru voluminos, la o masă masivă din stejar la registratura de la Corpus Christi. Studiase ore întregi cartea aceea și altele asemănătoare, citind listele fără de sfârșit cu numele morților. Acum paginile tipărite începeau să se aburească și ochii să o ardă. Închise ochii. Unde era funcționarul de serviciu? se întrebă ea. Și oare ce-i spusese? Oh, da. „Dacă mama dumneavoastră ar fi murit la Corpus Christi, ar fi fost înregistrată în aceste file”. În întuneric, înapoia pleoapelor, Pam își lăsă mintea să-i alunece înapoi, în camera aceea de spital unde Digger, tatăl ei, stătea să moară. În cele din urmă, corpul lui de care abuzase n-o va mai duce mult. Fuseseră

acolo Miss Ellie și Bobby și Cliff și mătușa lor, Maggie. Digger, atât de slab și de palid, stingându-se repede, părea mult mai mic decât era în realitate, o rămășiță a omului care fusese odată, murind din cauza vârstei și a alcoolului, care-i pătrunsese trupul și spiritul.

— Ellie, șopti el răstit, mă bucur că ai venit.

— Digger, întotdeauna am avut sentimente pentru tine.

— Știu asta.

Ochii lui îl căutau pe Cliff.

— Fiule, vreau să vorbesc cu tine. Vreau să știi tot ce s-a întâmplat într-adevăr.

— Tată, mai bine te-ai odihni.

— De ce? spuse el cu o surprinzătoare forță și mânie.

Căzu la loc, răsuflând cu greu.

— Nu vreau ca măgarul ăsta turbat, vagabondul ăsta, să plece în altă parte. Ascultă mărturia unui muribund, asta e ceva legal și care obligă.

— Tată, spuse Pam, incapabilă să-și mai țină lacrimile.

— Ellie, vreau să lămuresc lucrurile. Voiam să-i dau o ultimă lovitură lui Jock pentru ce mi-a făcut, pentru că te-a ținut departe de mine atât de mult, Ellie. Întotdeauna te-am iubit, Ellie.

— În felul meu și eu te-am iubit.

— Nu în felul ăsta voiam eu, dar nu mai are importanță. Vreau să pun lucrurile la punct, asta-i tot. Cadavrul pe care l-au găsit înmormântat la Southfork, acel Hutch McKinney…

Ellie deveni încordată.

— Au crezut că Jock l-a împușcat, că el e criminalul.

— Tată, spuse Cliff repede, mai bine ai încerca să dormi.

— O să vină atâta timp de somn. Ah, la naiba, încă te mai iubesc, Ellie! Întotdeauna te-am iubit. Dar tot timpul ăsta ai fost a lui Jock, chiar de la început. Nu pot să-l las pe Cliff sau pe oricine altcineva să te rănească, rănindu-l pe Jock.

— Ce este, Digger?

— Știi, de mult, în 1952, eram în plină vigoare. Beam un ocean de lichior, fără să am nimic. Locuiam atunci la Braddock. Poate la o milă de Southfork, nu mai mult. Mă

întorceam acasă la mama voastră, Cliff, Pam, nici mai devreme, nici mai târziu ca alte dăți. Numai că de data asta a fost altfel. Rebecca era o femeie frumoasă, te asigur. Și, la fel ca și tine, Ellie, o iubeam în felul meu. Doar că se pare că n-o tratasem niciodată într-adevăr bine. În seara aceea se pregătea să plece…

— Așa, însărcinată, exclamă Pam.

— Adevărat, însărcinată cu tine, Pam. Nu era singură atunci. Șarpele de Hutch McKinney era acolo cu nevastă-mea. L-am întrebat ce făcuse în casa mea și nu s-a ostenit să-mi răspundă. Atunci, Rebecca a spus:

„Digger, a spus ea pe șleau, Jock a tras în Hutch și Hutch părăsește Dallasul. Vreau să plec cu el. Îl luăm și pe Cliff cu noi.”

N-am înțeles la început nimic. Până când mama ta mi-a spus că s-a iubit cu Hutch McKinney. Am spus ca nu vreau s-o las să plece, că era soția mea, că era însărcinată cu copilul meu. Atunci a vorbit McKinney:

„Nu cu copilul tău, Digger, ci cu al meu!”

„Digger, Hutch e tatăl”, mi-a spus mama ta.

Târfă! Târfă! Târfă! urlase Digger, întins pe patul lui de spital, fără să se mai stăpânească.

— Taci, Digger, spuse Miss Ellie, încercând să-l calmeze. Nimic din astea nu mai contează.

— Am pocnit-o și Hutch a sărit la mine și eu l-am bătut, l-am bătut rău, până ce l-am umplut de sânge și aproape nu mai mișca. L-am cărat afară și el s-a dus să-și ia pușca. Mai târziu am aflat că era pușca lui Jock, pe care i-o furase Hutch. I-am smuls pușca din mână și l-am împușcat pe bastardul ăla împuțit exact între ochi… L-am cărat afară și l-am îngropat în primul loc pe care l-am găsit. Era pe domeniul Southfork. Câteva zile după aceea i-am luat pe Rebecca și pe Cliff și ne-am mutat la Corpus, și când Rebecca a murit, ne-am întors la Dallas să stăm cu mătușa Maggie…

— Și eu m-am bucurat să vă am, spuse Maggie.

— Tată, spuse Pam, încercând să nu geamă în camera de spital. Tată, dar copilul?

— Copilul? murmură Digger.

— Copilul era al lui Hutch McKinney, puse Bobby punctul pe *i*. Ochii lui Digger se agitau, închiși, respirația îi devenise aspră și chinuită.

Pam se sprijini de el.

— Eu eram copilul, tată? A fost Hutch McKinney tatăl meu real?

— Întotdeauna te-am iubit, Pam. Ca și cum ai fi fost a mea, murmurase Digger, chiar înainte de a muri.

•

Amintindu-și, ochii lui Pam se umplură de lacrimi, închise ultimul registru și-l duse înapoi, la biroul de verificări. Funcționarul întrebă:

— Ați găsit ce căutați?

— Din păcate, nu.

— Atunci, mama dumneavoastră n-a murit la Corpus.

Era o voce autoritară, ca un ultimatum. Minți*se* Digger? Din ce motiv? Nu se putu gândi la niciunul și asta o făcu să zâmbească, pentru că dacă Rebecca Barnes nu murise de fapt la Corpus Christi, putea foarte bine să fie în viață și să-și ducă veacul pe undeva, așteptând ca fiica ei, Pam, să-i descopere urma.

— Asta-i cea mai bună informație pe care o primesc după atâta vreme, îi spuse ea funcționarului și plecă, gândindu-se la următoarea mișcare.

• Capitolul 12

— A fost frumos, spuse Lucy Ewing în aceeași dimineață.

Stătea întinsă în pat, cu aerul condiționat răcorindu-i corpul gol și privea în tavan. Își imagina un grup de bărbați și femei, toți vicioși și lubrici, care urmăreau prin niște camere de luat vederi ascunse, sau oglinzi duble, ce făcea ea și Greg Forrester în dormitor. Își imagina comentariile lor critice despre felul în care arăta ea, despre defectele corpului și ale feței ei, despre mișcările ei; defectul obișnuit al unei femei

care nu se bucură de afecțiunea cuiva, sau de o atenție continuă. Cât timp trecuse de când Greg se săturase de ea și-i ceruse să plece?

Își pusese mâna pe coapsa ei, strângând-o, de parcă ar fi încercat să-i spună ceva. Absența cuvintelor o derută și o făcu să creadă încă o dată că nu. Se ridicase la pretențiile unui bărbat.

— Vrei să plec? întrebă ea, ridicându-se.

Ochii lui se strânseră:

— Nu fi proastă.

— Spui asta doar de politețe.

— Hei, frumușico, începi să te aprinzi.

Ea se așeză peste el, examinându-i fața, căutând să surprindă vreo urmă de duplicitate, dezamăgire, un semn din care să ghicească minciunile pe care le spun cu atâta ușurință bărbații.

— Crezi că sunt o fraieră, nu-i așa?

El râse cu o reală plăcere. Gol, arăta chiar mai subțire, cu corpul lui osos și ascuțit, deși viguros. Pântecele îi era plat, coapsele surprinzător de puternice și de musculoase. Era, așa cum îi spusese, un schior experimentat.

— Niciunul din noi nu va continua mult timp.

— Bărbatul, de regulă, nu poate.

— Unde scrie asta? Sunt doar femeile protectoarele virtuții, păstrătoarele liniei morale? Cred că nu. Nu. Să-ți spun de ce am cedat atât de repede propunerilor tale lubrice și indecente, domnișoară Ewing?

— Fiindcă sunt bogată.

Lucy încerca să păstreze un ton normal, dar o notă de nesiguranță se strecură în vocea ei.

— Pentru că ești drăguță și elegantă și ai un corp aproape perfect. M-ai atras și am cedat, în ciuda convingerilor mele cerebrale. În special din cauza faptului că pusesem ochii pe tine încă de când te-ai înscris la cursul meu de la universitate.

— O.K. Asta e ceva mai bine. Chiar dacă nu-i adevărat.

— Oh, e adevărat, chiar așa e. Dar nu-mi dau seama de ce ești aici, de ce cu mine?

Lucy îi sărută sfârcul sânului stâng și el se cutremură, îi sărută și sfârcul drept și-și sprijini obrazul de pieptul lui lat. De ce cu el? De ce nu cu el? De ce nu cu orice bărbat care se nimerea la îndemână? De atâta timp proceda așa. Dragostea părea să fie o pasiune mai de durată, mai lungă decât cele de o noapte. Și câte iubiri de o noapte fuseseră? Prea multe, la vârsta ei. Un fior intern o demoraliză.

— De ce? întrebă din nou Greg. Am de două ori vârsta ta. Un profesor de colegiu șifonat, care are de două ori vârsta ta. Un propovăduitor de cunoștințe inutile în fața unor tineri dezinteresați, care mai degrabă ar juca basketball sau ar vâna pitpalaci, sau s-ar șicana unul pe altul. Da, de ce eu, Lucy?

— Niciodată nu m-am culcat cu unul din profesorii mei până acum.

— O cuceritoare!

— E un fel de a spune. Sunt prima studentă cu care te culci?

— Ah, nevoia de a ști. Caută și vei găsi, draga mea, studentele mișună peste tot pe aici, de parcă ar fi Grand Central Station din New York City. Abia pot să răsuflu de ele.

— Porcule!

— Absolut corect.

— Și le recompensezi, onorându-le cu cursul tău.

— Le ofer ceea ce merită, nu mai mult decât oferă și ele. O recompensă senzuală, temporară, care se șterge iute din memorie, deoarece a avut loc fără sens sau speranță. Un ac găsit în carul cu fân n-a dus pe nimeni în cerul academic, Lucy Ewing.

— Asta înseamnă că trebuie s-o șterg?

Lucy alunecă din pat.

— Nu pentru mult timp. N-aș vrea să te rețin de la următoarea întâlnire…

Lucy își găsi, în sfârșit, chiloții pe jos. El o apucă de braț trăgând-o iute înapoi în pat.

— N-am terminat încă cu tine.

Ea își desfăcu picioarele:

— O.K. Fă-o, termină odată și lasă-mă să-mi văd de treaba

mea.

— Sunt convins că tu crezi într-adevăr ce spui și asta este foarte rău. Pentru că într-adevăr te plac, Lucy, și-mi place să fiu cu tine. Da, vreau să fac iar dragoste cu tine, dar vreau să și vorbesc cu tine, să te cunosc ca pe o ființă umană, nu ca pe o studentă. Cât despre sex, uite ce zic eu: să-l lăsăm pe ziua de azi. Un fel de pedeapsă pentru că ne-am jignit unul pe altul. Hai să facem cunoștință. Sunt Greg Forrester, profesor, visător, fantazând o duzină de romane care nu vor fi scrise niciodată. Cu alte cuvinte, felul meu tipic intelectual de a fi, denotă singurătate și tristețe. Asta-i. Acum, care-i trista ta poveste?

— Trebuie să am una?

— Toți oamenii de felul nostru au câte una.

Ea imaginează o poveste care să-l satisfacă, s-o facă să pară mai încântătoare, mai excitantă, o femeie de lume. Dar când să vorbească, simți că-i dau lacrimile și avea nevoie de sprijin și consolare.

— Mă… simt așa de… singură.

— Ești cu mine.

Era un ton de sinceră preocupare în vocea lui cultivată.

— Abia te cunosc. Întotdeauna se întâmplă așa, fac dragoste cu bărbați pe care nu-i cunosc, cu bărbați pe care nu vreau apoi să-i mai văd.

— Nu-ți place asta. Atunci de ce o faci?

Ea ridică din umeri și-și șterse ochii. Un zâmbet rău îi schimonosi gura frumoasă.

— M-am lăsat de droguri. Nu pot suferi gustul băuturii. Atunci ce mai rămâne? Sexul.

Se aștepta ca el să râdă, dar Greg nu o făcu, ci dădu solemn din cap.

— Și întotdeauna i-ai ales pe cei mai răi.

— Fatal.

— Cum adică?

— Oh, așa mi-am închipuit. Sunt tradiționala fetiță bogată și necăjită. Am tot ce vreau. Nu am nimic. Nu mamă, nu tată, nimic.

— Părinții tăi au murit?

— Mama e o vagaboandă care a plecat și m-a părăsit, spuse ea cu amar. Tata la fel. E un bețiv.

— Dar Ewingii, ceilalți?

Lucy izbucni:

— E o grădină zoologică, acolo, la Southfork, unde fiecare îl murdărește pe celălalt. Fiecare din ei are necazuri reale, fiecare suferă. Orice problemă de-a mea e întotdeauna minimalizată, lăsată de-o parte.

— Te simți nedorită?

— La naiba, e sigur că nimeni nu mă iubește.

— Așa că îi accepți prea ușor pe bărbați. Cunoști diferența dintre un sentiment fals și unul adevărat?

— Nu știu. Cred că nu. Poate Alan…

— Alan?

— Alan Beam. A umblat după mine…

— Am crezut…

— Nu după sex, prostule. I-am oferit mai mult decât putea suporta, după cât se pare. Ținea să mă mărit cu el. Acum spune că nu se mai culcă cu mine până când nu ne căsătorim.

— Vrei să te măriți cu el?

— Nu știu.

— De ce nu?

Ea căută răspunsul după care umbla de atâta timp.

— Eu… cred că nu-l iubesc!

Începu să plângă.

El o ținu în brațe până ce plânsul încetă și ea se întinse liniștită în brațele lui.

— Îmi pare rău, murmură, revenind în prezent.

— Pentru ce?

— Fiindcă ți-am stricat buna dispoziție.

— Nu fi neroadă. Nu ai idee ce reconfortant e să întâlnești un sentiment adevărat, o durere autentică, o dorință autentică. O parte atât de mare din viața mea e plină de impostură, de măști, o mascaradă fără de sfârșit, și fără sens.

Ea căscă:

— Îmi pare rău.

— Știi ce înseamnă când o fată cască în pat?

— Ce?

— Că vrea să-și folosească sexul, sau să zgârie.

Ea medită.

— Nu vreau, spuse, să mă bat.

Și nu o făcură.

•

Întârziată de la slujbă, Kristin îl expedie pe Alan Beam din apartament, făcu repede un duș și se îmbrăcă în grabă. Chiar înainte de a pleca, auzi soneria la ușă. Nu aștepta pe nimeni. Deschise ușa și îl văzu pe J.R., în picioare, amenințător cu Stetsonul său alb, cu sprâncenele strânse și o privire încruntată.

— Nu vreau să vorbesc cu tine, J.R. Și încercă să închidă ușa.

El se opuse, trecând pe lângă ea în apartament.

— N-ai dreptul să intri aici lovind și îmbrâncind așa. Nu ești proprietarul meu, J.R.

— Trebuie să-ți amintesc, scumpo, că sunt *proprietarul* acestui apartament.

Avea dreptate și ea uitase. Îi acceptă prezența neavând încotro. Se hotărî să-l ducă cu vorba: toată viața ei, Kristin făcuse cu bărbații și cu băieții tot ce voise. Un zâmbet, o încruntare, un pic de atenție și erau la ordinele ei. Știa ce-i plăcea cel mai mult lui J.R., știa cum să-l ia.

— J.R., ești supărat că n-am venit azi-dimineață? Îmi pare rău, scumpule. Am dormit mai mult, asta-i tot. În clipa asta porneam și o să lucrez peste program dacă zici așa.

— Hai să începem cu tine și Alan Beam.

— Alan! cred că greșești. Nu-i nimic de spus.

— Mă iei de prost. A fost aici, și nu pentru o conversație, dacă te cunosc bine.

— Vai, J.R.! Cred că ești gelos.

— Ești o proastă. Nu-mi pasă de ce faci sau cu cine o faci, atâta timp cât știu pentru ce plătesc. Și te plătesc pentru loialitate și puțină istețime, doamnă. N-ai fost loială și te-ai arătat a fi și proastă.

Un spasm de frică o străbătu. Dacă aflase așa de repede despre ea și Alan, atunci trebuia să știe mult mai multe despre acțiunile ei. Asta era ceva de temut. Făcu un pas spre el, atingându-l cu o mână. El o dădu în lături.

— Cred că ai ceva să-mi spui, declară el brutal.

— Despre Alan, bineînțeles. Am fost o proastă. Nu se va mai întâmpla. Eram singură, supărată pe tine, J.R. La urma urmei, practic m-ai ignorat în ultimul timp și…

— Nu înțelegi că Alan Beam îmi aparține trup și suflet și tu la fel, scumpo? Cumpăr și vând Alanii din toată lumea și, crede-mă, sunt ieftini. Acum vorbește.

Frica îi crescu. Ce știa el? Ce voia de la ea?

— Despre ce, J.R.?

— Vorbește-mi despre Hank Johnson.

Extremitățile îi înghețară, devenind ca de plumb. Revăzu rapid totul în mintea, care începuse să-i funcționeze normal după un moment de panică. Își scoase jacheta, știind că numai în fustă și bluză apărea mai atrăgătoare. Aștepta ca ochii lui J.R. să se oprească asupra ei, știind exact la ce se gândea el. Ce-și amintea.

— J.R., e așa de bine că ești aici. Nu putem vorbi mai târziu? Mult mai târziu.

— Vorbește, târfă!

— Bastard împuțit ce ești! Se aruncă înainte, zgâriindu-i fața.

El o îmbrânci, aruncând-o la pământ. Se așeză peste ea, își puse cizma pe gâtul ei și o făcu să simtă toată greutatea corpului lui voluminos.

— Ce puteai să ai în minte? Credeai că poți să mă înfrângi într-un fel? Credeai că J.R. Ewing e așa de opac și inocent ca să se încreadă în cineva de teapa ta? Ce intenționai, Kristin? Răspunde.

Ea gemu, încercând cu stângăcie să-i înlăture cizma cu mâinile:

— J.R., mă omori.

— Ce idee bună. Mai bine ai începe să mărturisești.

— Alan, gâfâi ea. Alan m-a determinat s-o fac.

— Alan? Cum te-ar fi putut obliga să faci ceva?

— A spus că-i va povesti lui Jock despre noi, despre dragostea noastră. M-am culcat cu el ca să te apăr.

— M-ai dat gata! spuse el admirativ. Ce bună ești.

— E adevărat. M-a pus să-l sun pe Hank. Voia să te aibă cumva la mână. Înțelegi…

— Oh, da, înțeleg. Înțeleg că Alan Beam nu te-ar fi putut face nici să ieși din cameră, dacă totul ar fi fost în flăcări. E slab, înfometat, ambițios, dar nu-i capabil să facă rău nici unui vițel pe moarte, așa lipsit de creier și curaj cum e. Nu mă mai minți, Kristin. Asta doar mă înfurie. Acum să-ți spun eu. Tu ai fost creierul. Ideea a fost simplă: să pui mâinile pe înregistrările alea. Să le folosești împotriva mea, împreună cu băieții din cartel. Să mă faci să apar rău, chiar foarte rău. Poate chiar să mă escrochezi, ca să nu las să cadă înregistrările astea în mâinile cui nu trebuie. Lasă-mă să-ți spun, iubito, spuse el, pășind înapoi, ajutând-o să se ridice. Nu mai faceți parte din echipa mea, tu și Alan. Ar trebui să fii supărată că ai plănuit toate astea și încă și mai supărată că ai încercat să le pui în aplicare. Niște trădători amândoi, care nu-s în stare să se acopere nici pe ei înșiși.

Ea stătea la picioarele lui, masându-și gâtul de durere. Se ridică și se duse direct în bucătărie, întorcându-se imediat cu un cuțit de 10 inch în mână.

— Încearcă să mă atingi, J.R. Am să te omor.

— Nu tu, scumpo. N-ai tu inima asta.

— Nu fi așa de sigur. Nu mi-e frică de tine.

— Trebuie să ai creier ca să-ți fie. Mai e ceva ce trebuie să auzi. Am să-ți arăt, Kristin. *Acum* e timpul să te înspăimânți.

Își băgă mâna în buzunar și scotoci adânc, cu ochii mari. Rânji. Când scoase mâna din buzunar, ținea în ea un teanc gros de bancnote.

— Se spune, zise el, numărând sutele, că Rio e frumos în anotimpul ăsta. Te vei duce acolo. Drept pe plaja de la Copacabana, în unul din bikinii aceia ai tăi, șic. Dă din fund pe acolo, mișcă-ți pulpele tale delicate și n-o să rămâi singură mult timp. Dă-ți silința și ai să fii bună, cel puțin un an,

pentru vreun om de afaceri brazilian bogat și însurat.

Ea agită cuțitul, amenințător.

— Trebuia să te ucid.

El îi aruncă banii pe măsuța de cafea:

— Ia-i și pleacă din Dallas. Cât mai poți, Kristin.

— Odată, cineva te va opri, J.R.

— Nu tu, scumpo.

— Întotdeauna mi-ai spus că niciodată nu trebuie să-ți subestimezi dușmanii. Eu sunt dușmanul tău, J.R. Acum și pe vecie.

— Ia banii și pleacă. Mâine, la ora asta să nu mai fii pe aici. Dacă nu, o să trebuiască să trimit o gorilă să vadă de tine. Poate două-trei. O să se distreze bine cu tine Kristin, o să-ți folosească fiecare gaură din corpul ăsta magnific, înainte de a-ți zdrobi rotulele.

— Nu m-ai speriat! urlă ea, când el se îndreptă spre ieșire. Nu voi pleca!

Gura lui J.R. se încreți pe când ieșea, lăsând ușa deschisă după el. Oricine l-ar fi văzut s-ar fi îngrozit de expresia feței lui și ar fi fost teribil de înspăimântat.

•

Pam se întorcea de la registratura de la Corpus Christi, trecând printr-un cartier muncitoresc al orașului. Examina casele dărăpănate cu o oarecare afecțiune, de parcă ar fi locuit acolo mai înainte, de parcă era de acolo și era copleșită de amintiri duioase ale acestui loc. O casă îi atrase în mod special atenția și fu oarecum neplăcut surprinsă când concentrarea ei fu întreruptă de apariția unei femei care stătea în fața ușii.

Era o femeie de vreo șaptezeci de ani care abia mergea, gârbovită, prin fața casei. O dată ajunsă pe trotuar privi și o zări pe Pam traversând strada, ca pentru a-i veni în întâmpinare. Se întoarse într-o parte, apoi în alta, de parcă încerca să scape fără să știe încotro s-o ia. Pe fața ei zbârcită era întipărită confuzie și consternare. Avea aspectul unei femei care prefera să fie singură decât în compania străinilor. Se întoarse cu spatele la Pam și merse târșâit de-a lungul străzii. Pam alergă după ea.

— Oh, vă rog, doamnă. Aș vrea să vă vorbesc un minut.

Bătrâna se opri, cu capul în jos.

— Ce vreți?

— Locuiți de mult aici?

— De mult! Așa cred, de mult. Cea mai mare parte din viața mea, și asta înseamnă mult.

Pam se simți ușurată. Poate că dăduse de noroc.

— Numele meu este Pamela Ewing. Încerc să găsesc pe cineva care a locuit demult aici, în casa de lângă a dumneavoastră. Poate v-o amintiți: Rebecca Barnes.

Bătrâna se întoarse cu fața la Pam, privind-o pieziș.

— Numele meu e Odette. Odette Billings. Odată eram tânără și frumoasă. Poate mai frumoasă ca tine.

Pam zâmbi.

— Sunt sigură că ați fost foarte frumoasă.

— Nu poți înțelege cum s-a întâmplat. Cum arătam, vreau să spun. Am îmbătrânit și m-am zbârcit. Am avut odată un bărbat, dar a murit. Înainte de el am avut o mulțime de prieteni. O mulțime. Dar asta a fost cu mult timp în urmă. Ce vreau să știu este cum de am îmbătrânit așa de repede? Nu pot să înțeleg…

Ochii ei umezi o fixau pe Pam.

— Ce nume ai spus?

— Rebecca Barnes.

— Memoria mea nu mai este așa de bună. Mama ta, ai spus?

— Da.

— Da, cred că a fost, îi semeni.

Pam simți că inima începe să-i bată sălbatic și palmele i se umezesc.

— Ați cunoscut-o?

— Avea un băiețel, îmi amintesc. De vreo cinci ani, poate șase.

— Fratele meu, Cliff.

— Dacă zici tu. Totuși nu-mi pot aminti de nicio fată.

— Trebuie să fi fost însărcinată cu mine, atunci.

Odette Billings încercă să pătrundă vălul care acoperea

trecutul.

— Da. Stai o clipă, da, era însărcinată. Avea burta mare. Era rotunjită toată, până la piept din cauza copilului, cotcodăci ea fericită.

— Da, da, mă purta pe mine, spuse Pam.

Dând ușor din cap, Odette își reluă mersul. Pam începu să păşească alături de ea.

— Te rog, mai poți să-ți amintești de ceva? De nimic?

— Îmi pare rău. A fost așa demult. Așteaptă…

— Da?

— Era de Crăciun. Am fost să-mi vizitez fratele, pe Phil. Locuia la Galveston, atunci. Lucra în port, la reparații, făcea bani grei. Era o muncă foarte grea și în final, Phil s-a ruinat ca bărbat, înțelegi ce vreau să spun, și asta l-a făcut să plece de acolo pentru totdeauna.

— Îl vizitai pe Phil de Crăciunul acela?

— Ce? Ah, da. Am fost să-l văd pe bătrânul Phil. A murit acum și el. Toți s-au dus, toată familia mea, toți prietenii mei, doar eu singură am rămas.

— Dar Rebecca Barnes?

— Ce? Păi, am stat câteva săptămâni cu Phil și apoi m-am întors. Plecase, Rebecca plecase.

— Doar mama?

— Nu, toată familia. Plecaseră.

— Unde? Știi unde au plecat?

— Nimeni nu știe. N-au lăsat nicio vorbă, nicio adresă, nimic. Au luat-o din loc fără să spună la revedere.

Bătrâna făcu o pauză.

— Trebuie să merg, acum.

— Mulțumesc foarte mult.

Odette începu să coboare strada.

— Frumoasă femeie, această Rebecca, murmură ea. Frumoasă. Frumoasă ca tine, doamnă. Doar că trebuia să spună la revedere, știi. Ar fi trebuit…

•

În seara aceea, după cină, Sue Ellen se scuză și se duse drept în camera ei. O cuprinsese o exaltare subită, de parcă

realizase ceva important, ceva ce nu mai făcuse decât rar mai înainte. Tocmai se îmbrăca de culcare când sosi J.R. Acesta își scoase haina, cămașa și cravata și-și trase iute o cămașă proaspăt spălată. Încheindu-se, o privea pe Sue Ellen.

— M-ai surprins astă-seară, spuse el.

— Cum de-a fost posibil, soțioare? Trăiam cu impresia că mă citești atât de clar și de adânc încât nimic din ce-aș putea face sau spune nu te-ar putea surprinde.

El își băgă cămașa în pantaloni, și începu să-și înnoade cravata.

— Ai fost capabilă să dai dovadă de ceva bun-simț la cină, de la început până la sfârșit.

— Îmi pare rău că te-am dezamăgit.

— Am fost încântat.

— Adevărat? Te așteptai să fac pe nebuna în fața familiei, să mă simt încurcată după ceea ce mi s-a întâmplat, să-mi fie rușine. Dar n-a fost așa, este? Am fost o doamnă perfectă: fermecătoare, spirituală și sobră.

El se privi în oglindă, cu colțurile gurii lăsate în jos, cu ochii liniștiți și de gheață. Nodul cravatei era perfect, exact cum îl voise.

— Sue Ellen, credeam că înaintezi spre o cădere nervoasă cu 90 de mile pe oră. Voiam să facem ceva ca să prevenim nebunia din față, scumpa mea.

— J.R., ai mers la țintă. Nu înnebunesc. Nu sunt beată. Sunt perfect responsabilă. Doar nu intenționezi să mă duci iar acolo…

— Vom vedea.

— Nu voi permite. Bobby nu va permite.

— Amintește-ți, dragă, spuse el în timp ce-și îmbrăca haina, eu întotdeauna obțin ce vreau. Întotdeauna.

Se întoarse să plece.

— Spune-mi, J.R. Plănuiești să te culci cu sora mea, Kristin, în noaptea asta?

El tăcu, hlizindu-se la ea.

— Biata Kristin. Dacă nu, cu ce târfă ai să-ți petreci noaptea?

El izbucni:

— Indiferent cine ar fi târfa, poți fi sigură că va fi mult mai femeie decât târfa pe care o văd în clipa asta.

Plecă, trântind ușa după el. Furioasă, Sue Ellen aruncă cu o pernă în ușă. Merse la dulapul lui J.R., trase un sertar și începu să împrăștie hainele pe podea. Deodată se opri, scotoci în sertar și scoase un revolver încărcat de calibrul 38. Atârna greu în mâna ei și asta îi provocă o satisfacție stranie. Îl ridică și-și coborî privirea pe țeava neagră. Apoi îl duse la buze și încet, foarte încet, îl băgă în gură, cu degetul pe trăgaci. Gustul de metal o făcu să se strâmbe și îndepărtă arma.

Apoi îndreptă pistolul spre ușă, acolo unde își văzuse ultima oară soțul. Brațul întins începu să-i tremure, mușchii se tensionară.

— Pac, spuse ea moale. Pac. PAC. PAC!

Căzu pe podea, cu arma încă ațintită spre ușă.

— Mori, blestematule, mori.

• PARTEA A IV-A •

FAMILIA EWING

IERI

• Capitolul 13

Cu numai câteva luni înainte de naționalizarea zăcămintelor de petrol din Asia, într-o zi, J.R. se sculă devreme. Se îmbrăcă repede, aruncând o privire plină de dorință spre soția sa care dormea. Nimic nu ar putea da gata un bărbat, nu i-ar putea stimula adrenalina, declanșa libidoul ca o femeie dormind. Chiar și o soție atât de rece și distantă ca Sue Ellen! J.R. își făcu o făgăduială solemnă: o va curta cum făcuse înainte de căsătorie, îi va recâștiga afecțiunea, o va face să dorească să-l simtă iar între coapsele ei parfumate. Amintindu-și cum a fost, ce iubită josnică, aproape meschină și mizerabilă fusese Sue Ellen, pasiunea, mocnind de indignare, îi deveni și mai puternică. Femei ca ea erau greu de găsit; oh, da, erau o mulțime amatoare să se culce cu J.R. Ewing, dar puține atât de frumoase și senzuale ca soția lui. Să dormi lângă o femeie și să nu o posezi era o prostie și o activitate neproductivă. Îndeosebi, devreme, dimineața, înainte de micul dejun, când ambii erau încă somnoroși, calzi și leneși.

Ochiul lui experimentat urmări linia spatelui și șoldului lui Sue Ellen, de sub cearșaf. Ce corp superb avea încă: suplu și puternic. Făcut să dea și să obțină plăcere. J.R. nu putea să înțeleagă cum de fusese posibil să-i întoarcă spatele. La dracu', nu era necesar să iubești o femeie ca s-o pui capră. Nici chiar să-ți placă. J.R. știa asta din experiență.

Renunțând fără tragere de inimă la impulsul de a-și trezi soția, coborî, se servi cu un pahar de suc de portocale și ieși

din casă. Soarele arunca raze blânde, încălzind deja Southfork-ul la începutul unei zile ce se anunța dogoritoare. O zi tipică pentru Dallas. Mulțumi Domnului pentru aerul condiționat. După cum își imagina J.R., aerul condiționat trebuia să fi fost inventat de un băiat din Texas. De cineva care asuda acolo cât era ziua de lucru de lungă. Lipăitul unui înotător îl făcu să se îndrepte spre bazin și atunci o văzu pe Kristin Shepard ieșind din apă, cu părul ud, neted și lucios, într-un costum de baie negru, care-i venea fix pe corp, scoțându-i în evidență frumusețea magnifică. J.R. atinse ușor marginea paharului și o privi cum se cățăra pe marginea bazinului, efortul descoperindu-i coapsele pline de sub costumul strâmt, care acum ieșeau provocator în evidență. Rămase așa îndelung, o siluetă suplă ca o săgeată pe fondul albastru al cerului, apoi alergă ușor înainte, aruncându-se grațios în apă. O cascadă de stropi îi însoți intrarea.

J.R. își răcori iute gâtul înfierbântat cu niște suc de portocale în timp ce Kristin ieșea iarăși din bazin, cățărându-se pe margine. De data asta îl văzu, îi zâmbi și îi făcu cu mâna.

— Arăți fain, Kristin, îi strigă el.

— Vai, mulțumesc, J.R.

Se aplecă înainte și-și scurse apa din păr și în fracțiunea aceea de secundă sânii ei superbi se lăsară greu în jos, tăindu-i lui J.R. răsuflarea. J.R. făcu un pas sau doi înainte, instinctiv.

— Mai vrei, J.R.?

Insinuarea clară, fără să fi fost ultimativă, din vocea aceea neașteptată îl făcu să-și revină, vinovat și rușinat. Maică-sa, proaspătă și frumoasă ca întotdeauna era la masa pentru micul dejun de pe patio, cu o cană în mână. Doi servitori aduceau mâncarea în tigăi încălzite și în farfurii acoperite.

— Ce este, mamă?

Se duse lângă ea, fără să privească înapoi, auzind cum Kristin plonja din nou, ștergându-și din minte imaginea corpului acela tânăr și grațios.

— Am spus, mai vrei suc, J.R.?

Un zâmbet ironic îi ridică colțurile gurii, și o expresie

vigilentă apăru în ochii ei de un albastru rece.

— Nu, nu cred, mamă. Mi-e destul atât, mamă. Destul.

— Frumoasă, nu-i așa? spuse Miss Ellie, verificând pregătirile pentru micul dejun al familiei.

— Te referi la Kristin, mamă? Recunosc că da, deși nu i-am prea dat atenție.

— Bineînțeles, fiule. Un bărbat însurat nu trebuie să acorde multă atenție surorii mai mici a soției lui. N-ar fi corect, n-ar fi drept, n-ar fi moral.

— Cred că așa e, mamă.

— Așa e, fiule.

Descoperind ceva ce nu-i era pe plac, Miss Ellie dispăru în casă, îndreptându-se spre bucătărie. J.R. se întoarse la bazin. Kristin înotă spre el și ieși languroasă din apă. O bretea de pe umăr îi alunecase, costumul i se lăsase pe partea dinainte, expunând o bună parte dintr-un sân plin și alb. Kristin nu dădu semn că ar fi observat. J.R. ridică un prosop și-l aruncă în direcția ei. Kristin îl prinse cu îndemânare, îi zâmbi a mulțumire și începu să-și usuce părul. J.R. abia mai respira așteptând ca pieptul ei să se înfățișeze complet vederii. Ca un răspuns direct, fără cuvinte, Kristin se înfășură în prosop, zâmbindu-i dulce.

— Cum te simți în dimineața asta frumoasă, J.R.?

— Mai întors pe dos decât ar putea fi orice bărbat, Kristin scumpo. Și tu?

— Mai bine ca niciodată.

— Trebuie să recunosc că arăți mai bine ca niciodată, astăzi. Sunt sigur că ai dormit bine.

— Întotdeauna dorm bine. Îmi place aici, la Southfork. Mă simt ca unul din membrii familiei.

— Ești un membru al familiei.

— De gradul doi-trei.

— Nimic nu arată asta, scumpo.

Kristin își înclină scurt capul, de parcă n-ar fi dorit să se implice.

— Mama o să mă invidieze când o să-i povestesc ce bine am petrecut. O să-i pară rău că și-a petrecut ultima seară din

Texas în apartamentul din Dallas.

— Îmi închipui că are o mulțime de împachetat pentru excursia aceea a ei în Europa. Ai și tu, recunosc. Ai să-mi lipsești Kristin, când vei pleca.

— Da, J.R., sunt sigură că și tu ai să-mi lipsești, ca și toți Ewingii.

Kristin se așeză pe un scaun, la soare, întinzându-se. J.R. își adună toată puterea de voință să nu se așeze lângă ea. Se întoarse, la timp ca s-o vadă pe Sue Ellen ieșind din casă. Ca și soră-sa, purta un costum de baie foarte strâmt și revelator. Și J.R. fu din nou izbit de frumoasa siluetă a soției sale. Mai înaltă decât Kristin, mai amplu proporționată, mai lată în umeri și în șolduri, părea mai femeie, nu avea aspectul de adolescentă al soră-si. Lui J.R. nu i se păru greșit ca un bărbat să meargă pe amândouă părțile străzii.

— Vrei să înoți, Sue Ellen?

Ochii ei se plimbară de la el la Kristin și înapoi.

— Un fel de a păstra bazinul în familie. Dacă n-ai nimic împotrivă, J.R.

Era în atitudinea ei o nuanță de ironie și el refuză să creadă că ea știa la ce se gândise. Și ce simțise.

— S-ar putea să fie cam prea iritant aici în soare, pentru tine, Sue Ellen. Pielea ta e așa de delicată și sensibilă.

— Sunt șocată de grija ta.

— Mai bine te-ai întoarce sus.

Privirea ei nu se îmbună. Ochii decolorați priveau în gol și vedeau totul.

— Pentru ce Dumnezeu, J.R.? Ești înțolit și gata să pleci la birou, și eu chiar în clipa asta m-am sculat, sunt odihnită și nerăbdătoare să ies la lumina zilei.

El zâmbi, cu fața aceea luminoasă și veselă, care-i masca profunzimea întunecată și amenințătoare.

— Mai am timp până începe lucrul. La naiba, doar eu sunt șeful. E devreme.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare. De ce?

Zâmbetul dispăru.

— Bine, Sue Ellen, iubito. Amintește-ți cum era imediat

după ce ne-am căsătorit. Dimineţile acelea. Părea că niciodată nu ne vom scula din pat. Patul era cel mai minunat loc, un teren de joc de modă veche s-ar putea spune.

— Şi ţi-ar place să te strecori înapoi pe terenul ăla de joc chiar acum?

— Voiam să-mi pun în practică un elan puternic şi nişte idei obscene, pentru plăcerea ta, dragă.

Ochii ei licăriră peste Kristin.

— Nevoile tale urgente de pat sunt atât de neaşteptate, J.R. Aproape inexplicabile. Şi aproape tot atât de romantice ca şi unul din taurii din crescătoria lui Jock…

Îl lăsă acolo fără să poată scoate o vorbă, privind-o cum plonjează graţios în bazin. Era, remarcă J.R. pentru el însuşi, un mod de a-ţi începe ziua pe care-ţi venea să te pişi!

•

O oră mai târziu, J.R. păşea în sala de primire de la Ewing Oil cu pălăria lui albă Stetson proţăpită în cap, cu fălcile strânse şi cu o expresie colţoasă şi dezaprobatoare. Una din secretarele lui, o femeie cu un aspect plăcut, Connie, recunoscu această expresie. Şeful nu trebuie contrazis în dimineaţa aceea, se autopreveni ea, ridicându-se la intrarea lui, întâmpinându-l cu zâmbetul ei obişnuit de dimineaţă, cu toată eficienţa corporativă şi de afaceri.

— Bună dimineaţa, J.R. Am primit rapoartele computerelor de serviciu din timpul nopţii şi Wade Luce a sunat deja de două ori în dimineaţa asta.

— Nu pot vorbi cu el. Sunt prea ocupat.

— Aşa i-am spus. Dar vine încoace.

— La naiba cu omul ăsta. Perfect, du-l puţin cu vorba. Câteva minute. Dacă vine după cinci, sunt ocupat cu o convorbire peste ocean. Arabia Saudită.

— I-am spus că vorbeşti cu şeicul când domnul Luce a fost aici ultima oară. Ce-ar fi să-i spunem că acum vorbeşti cu Indonezia?

— Da. Excelent. Indonezia se potriveşte cu orice.

J.R. verifică din ochi biroul gol cu maşina de scris acoperită.

— Louella nu vine dimineața asta?

O nuanță de supărare îi străbătu vocea. Connie ezită.

— I-ai spus că poate să-și ia ziua liberă, J.R.

— Așa i-am spus? De ce i-oi fi spus așa?

— Ca să-și poată face cumpărăturile.

— Oh, da. Cred că-mi amintesc acum.

— Se mărită.

— Așa e. Află ce a ales și comandă ceva frumos din argint la Neiman. Mireselor le mai place încă argintul în zilele noastre, nu-i așa, Connie?

— Da domnule.

— Atunci, la treabă.

Intră în încăpere și-și puse geanta diplomat pe birou, aruncându-și pălăria pe canapeaua din piele. Începu să-și răsfoiască corespondența. Ceva îi atrase atenția și începu să recitească materialul, încruntându-se.

— Nu-mi trebuie asta astăzi, murmură el.

Interfonul sună și J.R. apăsă brusc un buton.

— Ce este, Connie?

— A venit Jordan Lee.

— La naiba. Nu poate să priceapă că ne-am înțeles o dată și am fixat o întâlnire. Bine, trimite-l.

Reveni la scrisoarea pe care o ținea în mână. Apăru Jordan Lee. Nu era un bărbat masiv ca J.R., dar avea aspectul cuiva care mănâncă bine și încă de mulți ani. Dincolo de aspectul de om bogat, care trăiește ușor, avea o structură de oțel, de om ajuns prin propriile forțe; aspru, agresiv, fără prea mare preocupare pentru sentimente.

— Bună dimineața, J.R.

— Bună dimineața, Jordan. Ce te-a adus aici așa, pe neașteptate?

— Îmi pare rău că am dat buzna peste tine, în felul ăsta. Dar era evident că nu-i părea.

— Ai văzut nota asta, a O.L.M.-ului?

— Chiar acum o citeam.

— Cliff Barnes ăsta e nebun.

— Omul ăsta vrea să-i ruineze pe petroliști, Jordan.

— Nu avem nicio posibilitate să îndeplinim aceste standarde la zăcământul Kilgore.

— Barnes știe asta. De asta a și conceput cerințele în felul acesta strict.

— Dacă încearcă să ne țină departe de zăcămintele acelea, pe toți dracii, e sigur că va reuși, J.R.

— Deja a reușit, îți spun eu.

— Să-l ia dracu'. Mi-ar place să-i înfig un cuțit în spate.

— Se pare că asta ne face el nouă.

— J.R., nu pot să vorbesc pentru tine, dar în ce mă privește, nu mă pot lupta cu comisia de anchetă a O.L.M.-ului timp de cinci ani. Profitul meu nu-mi aduce capital și acționarii mei nu vor ajunge la o înțelegere referitor la dividende și creșterea capitalului o lungă vreme de aici încolo.

— Mi se pare că n-avem altă soluție. Ne luptăm sau cădem, Jordan.

— Asta-i tot ce poți face pentru mine, J.R.? Pentru că dacă e așa, mă retrag din cartel și ai să vezi că așa vor face și Luce și ceilalți băieți. Avem nevoie de petrol, neprelucrat, de calitate, de prețuri mai mari. După cum merg lucrurile în Arabia și peste tot, nu se poate spune când pot înceta livrările de peste ocean. Trebuie să găsim surse noi.

— Spune-i-o lui Barnes.

— I-am spus-o și mi-a spus și el unele lucruri.

— Care?

— Se pare că nu ține decât în Ewing Oil. În tine și în tatăl tău. Am sentimentul, deși el n-a spus-o, că dacă noi am forma un nou cartel, fără tine, J.R., O.L.M.-ul și-iar lua labele de pe noi.

— Dar nu de pe mine?

Jordan Lee își ridică umerii puternici, apoi îi lăsă să cadă la loc.

— E singurul mod în care am putea scăpa de Barnes, J.R.

— Acum, Jordan, vreau să cântărești bine ce spui. Nu fă nimic în grabă, nimic de care să-ți pară rău.

Apoi apăsă pe interfon:

— Connie, vrei să-i spui lui Bobby să treacă pe aici pentru

un minut.

— Da, domnule.

Jordan Lee vorbi cu părere de rău:

— J.R. să nu crezi că vrem să tragem spuza pe turta noastră. Nu ai spuză pe turtă acum. De fapt, după cum văd eu lucrurile, nu mai ai nici turtă.

— Să nu crezi că voi vinde Ewing Oil vreodată, Jordan. Sau îmi subestimezi capacitatea de acțiune și abilitate. Dar, spuse el ridicându-se, uite-l pe Bobby.

— Bună dimineața, spuse Bobby. Hei, Jordan, ce mai faci, amice? Nu te-am văzut de mult.

— Arăți bine, Bobby. Ce mai face tata?

— Foarte bine.

— Transmite-i lui și mamei tale salutările mele.

— O să-i transmit, Jordan. Acum, cu ce te pot servi?

Jordan se îndreptă spre ușă:

— O să vă las pe voi băieți să vorbiți despre asta. Amintește-ți ce ți-am spus J.R. Niciunul din noi nu mai are timp. Și trebuie să evităm să ne ducem la fund.

Jordan făcu un semn cu mâna și plecă, închizând ușa după el.

— Despre ce-a fost vorba? se interesă Bobby, așezându-se pe un scaun în fața fratelui său și punându-și picioarele încălțate cu cizme pe marginea biroului.

— Vreau să mă clarific cu tine, frățioare. Felul în care merg acum lucrurile pe aici te poate descuraja.

Bobby se încruntă. Fața lui tăbăcită, de atlet, păru că se mișcă și-și schimbă expresia, nu atât supărată cât confuză, nu atât indignată, cât plictisită. Trăise lângă J.R. toată viața și niciodată nu se obișnuise cu felul lui ostil de a fi. Atac și distrugere, lovituri sub centură, subversiune, învârteli de la birou sau de unul singur.

Întotdeauna implicat, întotdeauna pe marginea dezastrului, întotdeauna pregătit să-și distrugă un adversar sau un prieten. Era o manieră de a aborda viața și afacerile pe care Bobby n-o găsise niciodată pe gustul său.

— J.R., spuse el tărăgănat, străduindu-se să-și mențină

echilibrul emoțional, spune ce ai în minte. Am o întâlnire urgentă.

Zâmbi ca să dea cuvintelor credibilitate.

— O.K., uite ce-i atunci. Va trebui să faci presiuni asupra oamenilor tăi din Austin. Senatorii ăia stau adunați acolo ca măgarii și nu fac absolut nimic bun pentru noi. Blestematul ăla de comitet al lor nu elaborează destul de repede legislația corespunzătoare. Spune-le să treacă la treabă chiar astăzi.

Bobby își alese cu grijă cuvintele:

— J.R., roțile macină încet în politică, știi asta.

— La naiba cu asta. Trebuie să acționăm.

— Am vorbit ieri cu prietenii noștri. Știu care sunt nevoile noastre. Înțeleg cât este de urgentă situația. Încearcă, J.R. Nu se poate face nimic mai mult.

— Cai verzi pe pereți, frățioare. Întotdeauna se poate face mai mult. Altă palmă de uns. Alt spate de scărmănat. O altă soră săracă care să fie scoasă la liman.

— Mita nu e stilul meu.

— Poate că dacă ți-ai petrece ceva mai mult timp în Congresul Statului i-ai putea pune la treabă pe băieții ăia.

Bobby respiră lent.

— J.R., trebuie să-ți amintesc? Am niște responsabilități aici și la Southfork. Trebuie să am grijă de ranch…

J.R. era în picioare, dându-i mereu târcoale. Îi amintea lui Bobby de o pisică sălbatică mare, roșiatică, lingușitoare și mult mai periculoasă decât părea.

— Nimic, scrâșni J.R., nimic nu e mai important pentru un Ewing decât să-l smulgă pe blestematul acela de cumnatu-tău din Biroul de Administrare a Pământului. Cliff Barnes ne sufocă rău, într-adevăr rău. Mă sufocă pe mine și pe tata și Ewing Oil, ceea ce înseamnă și pe tine, pe mama și chiar pe fratele nostru Gary, indiferent cum dracu' o fi el. Vorbim aici despre o problemă de familie.

— Mă uimești, J.R. Mă uimești că-mi amintești că asta e o problemă *de familie*.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că până acum ai fost așa de fericit să mă

înlături din afacerile de familie.

J.R. se învârtea în jurul lui, cu degetul îndreptat spre el, cu corpul înclinat înainte, de parcă era gata să se năpustească.

— Vrei să-l lași pe Barnes să distrugă tot ce am făcut? Toți anii ăștia, toată truda, toți banii? Vrei să se ducă dracului totul?

Bobby răspunse calm:

— Trăiam cu impresia că și tata a contribuit cu ceva pentru ca Ewing Oil să devină ceea ce este. Ca să nu mai vorbim de mama și de micile mele contribuții…

— Da, așa-i. Încercam să te fac să înțelegi că-i o afacere de familie. Vrei să ne lași să ne ducem de râpă?

— La naiba, J.R., de ce oare întotdeauna simt că-mi întinzi o cursă încercând să mă scoți din joc?

— Devii paranoic, frățioare, cum spun cei care nu au energia să întreprindă ceva. Ți-am amintit doar că trebuie să faci presiuni asupra porcilor ăia de senatori din Austin, să-i faci să-și îndeplinească datoria pentru noi.

Bobby își puse mâinile pe birou și se ridică în picioare:

— Voi face ce pot, J.R. Dar amintește-ți că mă cheamă Bobby Ewing și că voi proceda în felul meu.

J.R. rânji.

•

— J.R., trebuie să fim atenți. Nimeni nu vrea în mod real să-l aleagă pe Barnes pentru Congres.

J.R. își confecționă cel mai teribil zâmbet.

— Nu, dacă-ți place să practici avocatura în Texas, spuse el amenințător.

— Momeala asta e cusută cu ață albă.

J.R. bătu în geanta diplomat din vinilin:

— Ceea ce se află aici va face ca lucrurile să se mai închege.

— Nu cred că înțeleg.

— Tu nu, dar Barnes da. Geanta asta e plină cu hârtii de o sută de dolari, Alan. Contribuții de la toți admiratorii secreți ai lui Cliff Barnes, de la sutele de oameni mărunți care efectiv tremură de nerăbdare ca să-l voteze în Congres.

— Vorbești serios?

— Dacă tu crezi că da, nu ești omul potrivit pentru mine.

— M-ai strâns cu ușa, pe moment.

— Banii ăștia sunt toți ai Ewingilor. Cu ceea ce este aici cumpără o mulțime de postere, organizează o mulțime de mitinguri, chiar mai multe decât trebuie. Vezi să-i folosești pe toți, Alan. Nu te înfige în ei.

— Oh, poți să ai încredere în mine, J.R.

— Sigur că pot.

— Știu cum să folosesc acești bani, cum să scot tot ce se poate din ei.

— Fă tot ceea ce trebuie să faci cu ei. Și vezi să aduni o mulțime care să militeze pentru Cliff Barnes. Și plătește pentru orice, oricui, în numerar…

— Bani lichizi pe linie. Înțeleg. Nu înregistrări. Nu recipise.

— Nu trebuie să-mi dea nimeni de urmă.

— Bineînțeles că nu. Când vom reuși să creăm puțim entuziasm, voi putea scoate oriunde banii la iveală.

J.R. se opri, apucă cu mâinile bicepșii slabi ai lui Alan și îi strânse.

— Băiete, folosește-ți capul. Vreau ca Barnes să fie total dependent de fondurile Ewing pentru campania lui. Total. Nimeni altcineva nu trebuie să știe de asta.

Durerea coborâse până în coatele avocatului și se simți ușurat când J.R. îi dădu drumul.

— O campanie serioasă va mânca o groază de bani, mi-e frică!

— Exact. Și o dată ce Barnes este convins, o dată ce renunță la O.L.M. și ia lucrurile în serios, toate fondurile se vor opri să mai curgă. Găina care face ouă de aur va muri. Campania nu va putea lua decât o singură întorsătură. Nu un loc de congresist pentru calul ăsta nărăvaș și îngâmfat. Nu birou la Washington. Nu putere. Nu slujbă. Nu O.L.M. Nimic…

— Înțeleg.

— Bine. Mă bucur că în sfârșit te-ai prins. Pentru că atunci când îl voi dărâma pe Barnes, când va fi la pământ cu sângele curgându-i din ochi, din nas și din urechi, îmi voi pune cizma

pe insecta asta mărunțică și efectiv, efectiv… îl… voi… strivi… îl… voi… șterge de pe fața pământului…

Ascultându-l, Alan se înfrigură. Nu fusese niciodată atât de speriat pentru soarta lui cât era pentru Cliff Barnes în momentul acela.

•

În seara aceea, Ewingii se adunaseră la masa din sufragerie la o cină de bun rămas pentru Patricia Shepard, mama lui Kristin și a lui Sue Elen. Femeia cu trăsături ascuțite, sigură de sine, de vârstă mijlocie, își declarase îngrijorarea pentru excursia pe care urma să o facă în Europa.

— Te invidiez, spuse Miss Ellie. A trecut mult timp de când eu și Jock am fost într-o astfel de excursie.

— Adevărat, consimți Jock. De îndată ce vom descâlci micile noastre probleme de afaceri, poate că ar trebui să facem o excursie mai lungă, să ne luăm o vacanță ca lumea.

— Oh, da, se entuziasmă doamna Shepard. Sunt atât de multe de văzut în Europa. Muzică, artă, balet, toate bisericile acelea vechi și ruinele…

— În ceea ce mă privește, spuse Jock, prefer clădirile noi.

Doamna Shepard nu fu sigură dacă se cădea sau nu să fie amuzată. Niciodată n-ar fi putut spune ce gândește proprietarul ranchului după vocea aceea uscată, plină, după fața aceea imobilă de un om obișnuit cu viața în aer liber. Hotărî că un zâmbet cald ar fi suficient.

— Domnului Markward îi place să călătorească.

— Mi se pare neobișnuit pentru un om care se ocupă cu mașini agricole…

— E cu totul neobișnuit. Suntem foarte legați unul de altul… Ochii ei făcură rapid înconjurul mesei. Atrași din punct de vedere spiritual, se corectă ea.

Lucy, de la locul ei, din colțul cel mai îndepărtat, chicoti:

— Sunt așa de bucuroasă că nu din punct de vedere fizic, doamnă Shepard. Sau din altul, la fel de îngrozitor și vulgar.

Doamna Shepard, neștiind cum s-o ia, ignoră comentariul. Miss Ellie, lămurită, luă mâinile lui Lucy într-ale ei, strângându-le ușor.

— Hai, Lucy…

— Bine, continuă Lucy, cu ochii ei rotunzi și inocenți, în felul ei nesincer. Pariez că și doamna Shepard se bucură. Vreau să spun că a călători înseamnă un fel de încercare, nu-i așa? Iar dacă între cei doi soți ar exista și o atracție fizică, cred că această călătorie i-ar deveni doamnei de nesuportat, așa cred.

— Lucy, repetă Miss Ellie.

— Da… spuse doamna Shepard cu o veselie forțată. Oh, aș fi dorit să vii cu noi, Kristin. Dar, desigur, ai planurile tale.

— Care sunt acestea? întreabă J.R., încercând să nu pară prea curios.

Lucy urmărea și asculta totul cu interes crescut. Era sceptică din născare și modelată de o aspră experiență și avea tendința de a vedea acțiunile altora clar și fără să se răsucească în jurul cozii, să-i scape foarte puțin și să înțeleagă totul.

— Am să mă întorc la Santa Fe, spuse Kristin. Sau poate în California. Depinde.

— De cine? o întreabă Lucy, dulce.

Kristin privi la micuța blondă, apoi se uită în altă parte.

— Timpul va hotărî, murmură ea.

Bobby, ascultând toate astea, se surprinse aducându-și aminte de vremurile în care el și Kristin erau singuri, înainte de căsătoria cu Pam. Ce frumoasă era ea în noaptea aceea, cât de multă dorință inspira. Totuși, ceva îl oprea, îl făcea să ezite și să fie precaut. Deveni din nou circumspect. Kristin umbla după ceva, dar după ce?

— Pot să înțeleg dorința ta de a te întoarce, spuse el. Toți prietenii tăi sunt acolo.

Pam, așezată lângă soțul ei, reacționă aproape identic. Simți un val de animozitate față de Kristin, de parcă aceasta ar fi fost stigmatizată.

— Sunt sigură că vrei să-ți revezi prietenii înainte de a merge la școala de arhitectură, spuse ea. Cred că arzi de nerăbdare, Kristin…

— Cred că da. Dar mi-e frică să nu fi greșit. Poate că m-am

grăbit cu arhitectura.

Doamna Shepard luă cuvântul:

— Părerea mea este că o fată cum e Kristin ar trebui să se mărite. Cu un bărbat potrivit, bineînțeles. Asta-i visul meu cel mai scump, să-mi văd copilul căsătorit și bine aranjat.

J.R. îi zâmbi doamnei Shepard.

— Sunt sigur că visul ăsta se va îndeplini în curând, Patricia. Cât e Kristin de frumoasă, ce tânăr ar putea rezista?

— M-am hotărât să-mi caut o slujbă până la trimestrul următor, spuse Kristin.

— O slujbă! păru doamna Shepard surprinsă.

Sue Ellen evită privirea surorii ei, evită privirea soțului ei. În liniște, anticipa mental răspunsul lui J.R. Și nu fu dezamăgită.

— O slujbă, spuse el îngândurat. Chiar vrei asta, Kristin?

— Chiar vreau, J.R.

Sue Ellen făcu ochii mari.

— Vai, J.R., pariez că ai să poți găsi o modalitate s-o ajuți pe micuța Kristin. În felul ăsta o vom putea păstra mai mult timp pe lângă Dallas și nu va fi oricare din noi încântat de asta?

— O slujbă, spuse iar J.R. Sunt sigur că se poate găsi ceva. Hei, Bobby, tu ce zici? Poate că Kristin ar putea-o înlocui temporar pe Louella. Secretara mea se mărită, se adresă el doamnei Shepard.

Bobby vru să obiecteze, să se opună. Dintr-o dată își imagină perspectiva de a o avea pe Kristin în birou în fiecare zi, deranjându-l, o influență ostilă, care va provoca neliniște și conflict.

— Sunt sigur că Kristin va găsi munca de birou plicticoasă și prea limitată, spuse el.

Kristin se lumină:

— Din ce am auzit aici, Ewing Oil sună fascinant.

— Da, spuse Sue Ellen, fascinant.

— Bine, atunci, spuse J.R. Vrei să faci o încercare?

— Mi-ar place, J.R. Dacă Bobby și tatăl tău sunt de acord.

— De pe partea mea, nicio problemă, spuse Jock.

— Bobby? întrebă J.R.

— Cum vrei tu, J.R.

J.R. privi la mama lui Kristin.

— Patricia dragă, cum îți sună toate astea? Să știi că fata ta mai mică își petrece vara cu noi. Sub supravegherea surorii mai mari și a tuturor Ewingilor.

— Dacă așa vrea Kristin. Dar unde va locui? Deja am predat apartamentul meu din Dallas.

Lucy nu putu să nu se amestece:

— Nu cred că Kristin ar fi fericită aici, la Southfork. Mult prea izolată pentru cineva atât de monden și de pretențios.

— N-aș vrea să insist, spuse Kristin cu grijă.

J.R. zâmbi, unul din cele mai largi și liniștitoare zâmbete ale sale.

— Nu-ți fă griji pentru asta. Cred că Ewing Oil poate să găsească un loc potrivit unde să locuiască Kristin. Ce zici, tată? Apartamentul din Oakside? E disponibil.

— Îmi sună bine, fiule.

— Kristin, asta-i! spuse J.R. Se pare că ai un loc al tău ca lumea în Dallas.

— Dumnezeule! spuse doamna Shepard, de parcă nu era capabilă să accepte ce se petrecuse. Nu știu. Totul s-a petrecut așa de repede, Sue Ellen, ce zici? Face bine Kristin?

Toți ochii se întoarseră spre Sue Ellen. Ea își măsură vorbele, spunând deliberat:

— Sunt sigură că Kristin știe exact ce face. Ca întotdeauna.

J.R. se sprijini pe speteaza scaunului.

— Așa! spuse el mulțumit. Totul s-a hotărât. Kristin, începi lucrul pentru mine de mâine.

— Oh, J.R.! se entuziasmă Kristin. Nu știu cum o să-ți mulțumesc vreodată.

Lucy era pe punctul de a vorbi din nou, când Miss Ellie îi strânse mâna. Lucy își închise gura. La urma urmelor și ea era o Ewing și învățase de timpuriu cum să recunoască un semnal periculos când se anunța.

•

Mai târziu, în aceeași seară, doamna Shepard și Kristin

avură ocazia să vorbească în particular. Kristin ascultă cu atenție. Era învățată cu asta, deoarece mama ei era o femeie directă, și întotdeauna era un mesaj clar în ceea ce voia să spună. Kristin știa de asemenea că, chiar dacă mama ei nu prea era de suportat, se putea sprijini pe ea în probleme practice și ultimative pentru o femeie tânără, care se străduia să-și croiască calea într-o lume esențial ostilă. Patricia Shepard, descoperise Kristin, nu permitea niciodată ca dezordinea emoțională să-i încetinească pașii pe drumul ce-i stătea în față.

— J.R., începu doamna Shepard, la o ceașcă de ciocolată și o ultimă țigară, e un om așa de fin. Uită-te la felul în care stă lângă Sue Ellen, deși, până nu demult așa ceva nu trebuie să fi fost prea ușor pentru el. Odată, Kristin, trebuie să găsești un bărbat ca el. Dacă ești norocoasă.

Kristin era convinsă că norocul și-l face fiecare.

— Cred că e posibil mamă.

Doamna Shepard începu să reflecteze.

— Eu o să plec mâine și tu o să rămâi în întregime de capul tău. Cred că pot avea încredere că o să-ți amintești întotdeauna ce te-am învățat. Să fii pe fază la ocaziile adecvate. Viața oferă doar un anumit număr de astfel de șanse și asta e vital. Vital, Kristin, ca o femeie să profite de ele.

— Nu-ți fă griji cu mine, mamă. Îmi amintesc tot ce m-ai învățat.

Doamna Shepard vorbea molcom, obținând un ton care dădea vorbelor ei rezonanță, și-i făcea mesajul unic.

— Atunci, indiferent unde m-aș afla, voi fi liniștită știind că niciodată n-ai putea să faci ceva care i-ar face rău surorii tale. Mă îngrijorează Sue Ellen, vezi tu. Supravegheaz-o și ține-mă la curent.

— Și mie mi se pare la fel, mamă. Nu cred că Sue Ellen o duce bine cu J.R.

Doamna Shepard se uită lung la fiica ei mai mică. Era atât de mult din ea în Kristin, în special din ceea ce nici nu înțelesese, nici nu-i plăcuse niciodată. Kristin fusese întotdeauna mai matură decât era firesc la vârsta ei, mai

înțeleaptă decât i-ar fi dat dreptul experiența, mai amatoare să-și asume riscuri subterane și secrete decât mama și sora ei.

— Sue Ellen poate fi puțin depresivă, amintește-ți. Se întâmplă adesea după nașteri. Dar dacă asta provine din faptul că nu este pe de-a-ntregul mulțumită de felul de viață pe care i-l oferă J.R…

Kristin izbucni:

— Mai presus de toate, vrem ca Sue Ellen să fie fericită.

— Putem să-i oferim dragoste și sprijin. Dar dacă va fi cazul – ei, bine, dacă va avea nevoie să-și facă altă viață undeva – îmi va lipsi cu siguranță un ginere ca J.R. N-am mai întâlnit un bărbat căruia să-i placă atât de mult vânătoarea… aproape mai mult decât succesul.

Kristin examină ciocolata lichidă din cana ei.

— Mamă, lasă-mă pe mine să mă ocup de J.R. Ewing.

— Da, așa am să fac. Indiferent ce vei face, știu că va fi bine pentru noi toți, Kristin.

Doamna Shepard râse, cu ușurare și umor.

— Hai, n-o lua așa în serios, nu pot să-mi văd fetița cum se încruntă.

Kristin avea o expresie solemnă. Ochii îi luceau de bucuria anticipării, având aspectul vânătorului care se apropie de pradă.

— Crede-mă, mamă. Niciodată nu te voi dezamăgi.

De asta, doamna Shepard nu se îndoia.

•

Cu draperiile trase, care nu permiteau să intre lumina dimineții, sala de conferințe de la Ewing Oil avea un aspect mai intim, cu pereții căptușiți mai puțin distanți și cu mobila modernă și scumpă, fără să fie inaccesibilă. La un capăt al mesei de conferințe lustruite și având formă de coșciug, fusese instalat un aparat automat de proiecție care-și trimitea razele conice de lumină de-a lungul camerei să cadă de-a dreptul pe un ecran portabil. O scenă de plajă, senină, în culori, cu apă liniștită, nisip alb, alunecând gradat spre o bordură cu palmieri. Doar câțiva inși puteau fi văzuți scăldându-se; J.R. în picioare în spatele aparatului de proiecție comenta fiecare

imagine.

— După cum puteți vedea, băieți, plajele sunt destul de largi pentru baza noastră maritimă. O mulțime de loc pentru ca să înființăm ateliere de reparat, puncte de intervenție sanitară în caz de urgență, spații de lucru, containere de gunoi. Vreau să scot în evidență faptul că nu sunt vânturi pe țărm în această localitate și marea este puțin adâncă și blândă aproape tot timpul anului.

Un clic și o nouă imagine se arătă vederii. Un om cu o lanternă, în uniformă militară.

— Acesta este ultimul lider al țării, băieți. Un om cu care să faci afaceri, un om cu care poți să faci afaceri. E hotărât, puternic și ambițios. E cineva cu care putem lucra și de care putem depinde.

Un alt clic și raza de lumină dispăru, becurile din cameră se aprinseră și ceilalți bărbați din jurul mesei de conferință se întoarseră cu fețele la J.R.

— Vă spun eu, zise J.R., ăsta-i un loc potrivit pentru forat. Mai bun decât tot ce avem noi în Texas.

Jordan Lee scutură din cap.

— Nu știu, J.R. Asia de Sud e atât de departe.

— E mai departe decât Mexic, spuse J.R. Băieți, vă fac o favoare, băgându-vă în afacerea asta.

Wade Luce zâmbi fără veselie. Un bărbat slab, dar dur, care arăta de parcă chiar astăzi ar fi efectuat o zi de muncă grea.

— E ușor de înțeles că vrei să împarți riscul. Aș face la fel, J.R.

J.R. rămase afabil.

— Nu e niciun risc, Wade. Vreau ca tu și băieții să citiți rapoartele geologice despre asta. Studiați toate informațiile pe care le-am adunat. Mă cunoașteți, sunt conștiincios, nu mă grăbesc și instinctele nu mă înșală niciodată.

Luce scutură din cap.

— Hai să punem punctul pe *i*: oricare dintre noi, în afară de tine, am putea face asta foarte bine în propriile noastre curți.

Andy Bradley consimți:

— N-avem nicio problemă cu Biroul de Administrare a

Terenurilor, J.R. Numai dacă nu suntem în relații cu Ewing Oil. Asta-i oaia neagră, J.R.

Cei trei bărbați izbucniră într-un râs care făcu să se zdruncine masa, umorul lor nefiind împărtășit și de J.R. Acesta îi așteptă să se liniștească.

— Băieți, profiturile par să fie fantastice.

— Dacă există profituri, spuse Jordan Lee.

— Fără îndoială, spuse J.R.

Luce dădu din cap.

— Hai să zicem că-ți facem un favor dacă nu intrăm în afacerea asta. Ewing Oil poate să păstreze totul pentru ea.

— Dacă, adăugă Bradley, poți obține un profit în felul ăsta.

Jordan Lee se aplecă înainte:

— În afară de asta, spre deosebire de Ewing Oil, noi am încasat până la ultimul dolar pentru produsele noastre. E o chestie să ai atâta petrol cât pot arabii să găsească. N-ai vrea să ucidem acum găina cu ouă de aur, nu-i așa?

Iar râsul acela răgușit, lipsit doar de satisfacție fiindcă altcineva făcuse gluma. Mintea lui J.R. lucra înainte la planuri și comploturi alternative; nu venise la întâlnirea asta doar cu un singur as în mânecă. Fără să aștepte să se termine râsul și să le revină atenția J.R. privi în jur. Kristin apăruse – conform unor ordine anterioare – cu o tavă cu băutură și gheață și o sticlă de Jack Daniels.

— E vorba de o mică sărbătoare pe care m-am gândit s-o transform într-o petrecere de condoleanțe. Voi, băieți, sunteți exagerat de precauți la vârsta voastră înaintată. Nu mai mirosiți norocul, chiar dacă se află exact sub nasul vostru. Bine, e pierderea voastră.

Chiar dacă cineva asculta, nu dădu semn de asta. Toată atenția lor se îndrepta acum spre Kristin. În timp ce ea punea tava pe masa de conferințe, bluza ei rustică cu decolteu se lăsa în jos.

— Beți, domnule? oferi ea. Domnul Bradley…?

Bradley ridică un deget, ca pentru a-și marca prezența.

— De vină ești tu, că ai turnat, scumpo.

Kristin îi oferi un pahar.

— Domnul Lee?

Degetele lui Jordan le atinseră pe ale ei, când apucă paharul. Ea îi zâmbi cald.

— Exact pe gustul meu, mormăi el.

— Domnul Luce?

— Ca orice prost, croncăni el.

Ea zâmbi mai larg.

— Dumneavoastră ați spus-o, nu eu.

— Replică iute și strălucitoare. Cum te cheamă, dragă?

— Kristin.

Le acordă la fiecare un ultim zâmbet și se retrase fără grabă.

— Cristoase, gâfâi Jordan Lee. J.R., tu fără îndoială mai știi ceva în plus în afară să forezi după petrol. Astea sunt bunurile adevărate, fără glumă.

— Ții din astea în serie, J.R.? spuse Luce. Îți acord credit, omule.

— Băieți, spuse J.R. vesel. Nu știu la ce vă gândiți, dar asta e sora nevestei mele.

— Eu știu la ce mă gândesc, spuse Jordan, cu ochii în pahar.

— Chestia asta tânără și dulcică poate să-și parcheze pantofii sub patul meu de câte ori îi place, spuse Luce.

— Amin, îl îngână Andy Bradley.

Râseră iar, veselindu-se fără măsură. Nimeni nu observă că J.R. se uita la ușa prin care dispăruse Kristin, meditând furios.

•

Fort Worth era așezat la capătul de vest al imensului paralelogram urban pe care texanii îl numeau Metroplex. Unsprezece localități, trei milioane de oameni și nenumărați juncani, plus cowboy din Dallas și federația de prima mână a echipei de basketball.

Fort Worth e mai mic decât Dallasul, dar nu atât de agresiv, construit în special de crescătorii de vite ale căror conace elegante în stil Victorian încă mai domină orașul. E un oraș al industriei și al amintirilor și al culturii cu un cvartet de muzee de prima mână. Fort Worth este un oraș care s-a dezvoltat o

dată cu liniile de cale ferată și șuieratul locomotivelor încă mai sfâșie aerul ziua și noaptea, o odă stridentă a unui vag trecut american.

Nu la asta se gândea J.R. când intră în Muzeul de Artă Kimbal. Pentru că interesul lui față de marea artă era minim ignoră splendoarea lui El Greco și Tintoretto, Matisse și Rembrandt și a multor altora care erau aliniați pe pereții galeriilor. Ca de obicei, gândurile îi stăteau la afaceri. Stătea în picioare, în fața unui magnific Goya, aplecat de spate, când îl zări pe omul care-l aștepta.

— Bună ziua, J.R., spuse Loyal Hansen.

Era un om mărunt și ordonat, croit cu grijă ca să rămână nebăgat în seamă și să nu deranjeze. Hansen trecea prin viață oferind asigurări, garanții, promisiuni, pe care putea să le țină. Nu ofensa pe nimeni, nu dezamăgea pe nimeni și prin urmare era extrem de prețuit de o varietate de persoane din toată lumea, interesate de profit înainte de orice altceva.

— Mergi cu mine, Loyal.

Mergeau încet, fără să dea atenție superbelor și inestimabilelor opere de artă care făcuseră gloria omului de-a lungul veacurilor.

— Voiam să găsesc un loc unde nimeni să nu poată auzi, spuse J.R. Fără posibilitatea ca cineva să tragă cu urechea sau să apară cine știe ce dificultate neprevăzută.

— Vă apreciez precauția.

— Așa cum ți-am spus la telefon, Loyal, sunt foarte interesat de situație.

— Da, înțeleg. Totuși – e ceva ce trebuie să spun – oamenii pe care-i reprezint sunt de o oarece cultură. Când văd un grup ca al nostru acționând separat, se întreabă de ce. Devin neîncrezători.

— Sigur că da. Așa că strecoară-te și spune-le că Ewing Oil e așa de interesat de țara lor și de perspectivele ei încât s-a hotărât să pornească de unul singur.

— Singur! Asta înseamnă că nu incluzi noul sindicat?

— N-ai problemă cu auzul, nu-i așa, Loyal?

Lui Hansen îi căzu falca. Privi la însoțitorul său.

— Aveți idee în ce vă băgați?

— În ce trebuie.

— Considerați că dispuneți de banii necesari?

— Când va fi necesar, îi voi avea.

— Sper. Altceva, J.R.? Am o întâlnire la Houston astă seară.

— La naiba, da, mai e. Ewing Oil se așteaptă să câștige toate competițiile în problema asta, Loyal. Se așteaptă să dea lovitura.

— Noroc, J.R.

— Cam cât de mare crezi să fie norocul ăsta?

— Pentru numele Domnului, J.R., ofertele alea sunt secrete. Nu pot să știu…

— Aș aprecia în mod real să am astfel de informații…

— Ascultă, J.R., spuse Hansen cu o forță surprinzătoare. Sunt om de afaceri, nu…

— Hai, nu te indigna, Loyal. Nu-i nevoie să te înfierbânți. Nu-ți cer să încalci legea. Nu-ți cer să-ți trădezi principiile. Dar ești expert în problemele astea. Ce-ai putea obține, estimând la modul optim?

— S-ar putea să fie doar o presupunere.

— Dar o presupunere informată. Presupunerile unui om care știe cum sunt făcute lucrurile și cum se fac. Ascultă, Loyal, dacă Ewing Oil va obține aceste concesiuni, vom avea nevoie de consultanți. Știi cu cât plătim consultanții? La capacitate și de aici în sus. Asta înseamnă mai mult decât poți obține de la oricine altcineva.

Hansen se lupta cu conștiința și ambițiile lui financiare; nu era cine știe ce bătălie.

— Nu pot spune că știu ceva ce nu știu…

— Doar o presupunere…

Hansen scoase un caiet de note și scrijeli un număr pe el, dându-i foaia lui J.R.

— Asta e o părere, părerea unui consultant.

J.R. trase aer în piept. Cifra era mult mai mare decât anticipase.

— Oferta a fost fantastică, J.R. Numărul ăsta poate fi mic, poate doar 20%. Vrei sfatul meu și eu îți spun că cifra e mult

mai mare.

Smulse bucata de hârtie din mâna lui J.R. și o băgă în buzunar,

— Acum voi pleca.

J.R. îl lăsă să plece fără să mai spună nimic. Obținuse ceea ce voise.

•

Două ore mai târziu, J.R. intra în biroul președintelui Băncii Crescătorilor de Vite. Vaughn Leland era de aceeași vârstă cu J.R., dar avea aspectul moale și palid al unui om care-și petrece cea mai mare parte a timpului în casă. Se sculă de la birou și se îndreptă spre J.R. să-i strângă mâna. Apoi îl invită să se așeze comod și făcu același lucru. Își confecționă o expresie plăcută, dar care nu lăsa să se ghicească ce gândea.

— Mă bucur că ai sunat, J.R. Întotdeauna îmi face plăcere să aflu vești despre tine.

— Nu e o vizită de prietenie, Vaughn. Ți-am spus la telefon ce vreau.

Leland își puse mâna pe o stivă voluminoasă de hârtii de pe birou.

— M-am uitat prin astea. Cum știi, banca Crescătorilor de Vite a finanțat cele mai multe acțiuni ale lui Ewing Oil, de când ți-ai asumat tu responsabilitățile executive, J.R. Am fost întotdeauna mândri de această asociere și cred că a fost profitabilă pentru ambii. Pe parcursul îndelungatei cooperări…

— Dumnezeule, Vaughn! izbucni J.R. Asta e o atenționare pentru un început sau vrei să plec? Care din ele?

Leland nu se simțea în apele lui cu rolul pe care și-l asumase din credință și pe care îl interpreta.

— Asia de Sud nu e domeniul nostru de expertiză, J.R. Banca nu-și va asuma riscul. Chiar dacă eu personal aș aproba…

— Ce naiba vrei să spui prin *chiar*! Vaughn, vorbești cu J.R. Ewing.

— J.R., încercă Vaughn Leland să se facă înțeles, chiar dacă eu aș aproba, Comitetul care acordă împrumuturile cu

siguranță va respinge cererea. Știi cum sunt bancherii.

J.R. scutură din cap ca o pasăre de pradă care se scutură de niște insecte agresive, foarte periculoase, dar mai ales supărătoare.

— E cam târziu să-mi vorbești de parcă aș fi un client nou cerșind un împrumut sau ceva de felul ăsta. Sunt Ewing Oil, Vaughn. Și, practic vorbind, *tu* ești Comitetul de împrumuturi.

Gura lui Vaughn Leland se lăsă în jos și ochii îi clipiră, admițând tacit că J.R. o nimerise. Când vorbea, o făcea cu vocea tipică a bancherului, care venea parcă de departe, plată, fără viață, cu ecoul greutății banului în fiecare silabă rostită.

— Mi-ai spus că Seth și Jordan și ceilalți vor veni cu tine. Fără ei, fără sprijinul lor în valori și cash, ar însemna să pui la bătaie toate proprietățile Ewing.

— Te îndoiești, Vaughn? Niciodată n-am crezut că voi apuca ziua în care se îndoiește de Ewing un om pe care l-am crezut prieten și l-am asistat și sprijinit ca pe unul de-ai noștri. Da, domnule, asta într-adevăr mă doare. Să vină de la un om căruia i-am netezit calea ca să ajungă ceea ce este dintr-un simplu casier la bancă…

— Îmi pare rău, J.R. Îți fac doar o onestă evaluare profesională.

— N-am venit aici ca să aud o lecție ca la Școala de Duminică, punctă J.R. Se lăsă pe speteaza scaunului, cu ochii închiși, cu mâinile împreunate ca pentru rugăciune.

— Îmi aduc aminte, Vaughn. De multele și diversele căi în care a evoluat cariera ta…

— Hai, J.R…

— Bărbați ca lumea, ruinați…

— Asta nu-i corect, J.R.

— Felul în care ți-ai făcut avere personală de o mărime impresionantă. Îți amintești de Charley Donaldson?

— Era slab, insignifiant și eu nu am…

— Ba da, tu ai… Și sunt dovezi scrise undeva, sau de alt fel. Dar despre Luke Yellowhand? Era un tip fain, cel mai bun indian pe care l-am cunoscut vreodată. Isteț, puternic, dar prea încrezător în tipii ăștia vorbăreți de oraș. Unele

transferuri de acțiuni care au avut loc…

— Bine, J.R. La naiba, afacerile noastre, în trecut, s-au bazat întotdeauna pe încredere reciprocă.

— Întotdeauna a fost așa.

— Voi face tot ce pot pentru tine, J.R. Dar nu pot promite…

J.R. zâmbi, zâmbetul acela subțire și înfricoșător al lui, cu ochii liniștiți și fără viață.

— Intră în miezul problemei, amice și extrage esențialul. Fă ce trebuie să faci.

— Întotdeauna am făcut tot ce am putut.

— Ochește la țintă, amice. Nici noi nu vom fi mai prejos.

— J.R., de ce riști? Poate că afacerea nu e așa grozavă acum și de ce vrei să încerci? Ewing Oil poate supraviețui în perioade dificile. Ewing Oil poate supraviețui O.L.M.-ului.

— Supraviețui!

J.R. părea într-adevăr surprins.

— Cine ți-a băgat în cap ideea că mă gândeam să supraviețuiesc? Intenționez să domin, bătrâne. Intenționez să fiu cel mai mare și mai puternic petrolist din Texas.

Zâmbi vag, o mișcare imperceptibilă a mușchilor lui faciali, fără simțire și căldură. O aparență glacială.

— Mai bine ți-ai aminti de asta, spuse el. Ascultă…

•

Pam și Cliff hoinăreau fără scop pe lângă Parcul Zoologic Marsalis, oprindu-se din când în când să privească animalele. Mâncaseră cârnăciori, cartofi prăjiți și băuseră Coca, părând pentru privitorii ocazionali doi tineri simpatici care se bucurau de soare. Dar Cliff era tensionat și nervos, așa că izbucni:

— Nu mai vreau să aud de asta, Pam.

— Ești așa de supărat că nici nu vrei să mai vorbești de asta?

— Supărat! La naiba, da, sunt supărat! Și dezamăgit, deprimat și înspăimântat. Ești sora mea.

— Credeam că ai uitat.

— Dacă aș fi uitat, n-aș fi așa de prost dispus. Mi-ai cerut să

ne întâlnim, ca apoi să-mi provoci șocul ăsta.

— Cliff, aveam nevoie de fratele meu mai mare într-un moment ca ăsta. Nimănui nu i-aș fi putut vorbi despre asta.

— Avort! mârâi el. Urăsc cuvântul ăsta.

— Crezi că mie-mi place ideea? Ce altceva aș putea face?

— Să ai copilul.

Ea se opri să se uite la doi copii de șase ani, hârjonindu-se.

— Nu cred că am forța să o fac. M-am tot gândit și gândit, până am ametit. Nu mă mai pot gândi la asta. Nu cred că aș putea suporta să dau naștere unui copil și să moară numai după șase luni.

— Eu și cu tine am supraviețuit.

— Dar frățiorul și surioara noastră, nu.

— I-ai spus deja lui Bobby?

— Nu.

— Vrei să spui că nu știe că ești însărcinată?

— Nu încă.

— Știe că suferi de o boală genetică care poate ucide orice copil căruia i-ai da viață?

— Am încercat să-i spun. Dar fie că nu era momentul, fie că mi-a slăbit curajul. Voia atât de mult un copil.

— Îți sugerez să-i spui, și cât mai repede, Pam.

— De ce interesul ăsta subit față de binele lui Bobby? Te-am auzit spunând că Ewingii nu sunt familia ta favorită.

— Nu încerca să te aperi. Nu discutăm despre politică, petrol sau bani. Discutăm despre tine și copilul tău. Bobby e tatăl lui și soțul tău.

— Oh, Cliff, nu știu ce să fac. Uneori vreau atât de mult copilul, încât încep să plâng. Atunci sunt dispusă să-mi asum riscul. Alteori… Ce talmeș-balmeș.

— Aș vrea să te pot ajuta. Aici e ceva în legătură cu care numai tu cu Bobby ați putea hotărî. Împreună.

— Da, ai dreptate. Trebuie să-i spun. Trebuie. Ar fi cu mult mai simplu dacă n-ar fi sub presiune acum – sub presiunea ta, Cliff.

— Asta nu va înceta până când nu-l voi dărâma pe J.R. E singurul mod în care pot să-mi iau copilul înapoi. Dacă sunt

norocos, fiul meu va trăi destul ca să știe cine este tatăl lui adevărat.

Treceau printre familii, printre copii care hoinăreau și se jucau, fiecare cu gândurile lui. Incapabili să se ajute unul pe altul.

•

De parcă un instinct secret i-ar fi spus că ea era acolo, J.R. se întoarse devreme la ranch în acea după-amiază. O găsi pe Kristin bălăcindu-se în bazin. Cu un pahar înalt în mâna, J.R. stătu și o privi până când ieși din apă, lucioasă și umedă, cu costumul lipit de corp, scoțându-i în evidență toate formele. Ea se aranjă în soarele încă fierbinte, înclinându-se spre lumina ce venea din vest și în același timp, înfățișându-se toată privirilor lui J.R.

— Îmi place Southfork-ul, spuse ea.

— La toți ne place, murmură el.

— Totul e atât de frumos aici.

El o examină deschis.

— Da, totul.

— Locul ăsta inspiră forță, ca și Ewingii.

— Asta te atrage, Kristin? Forța, vreau să spun.

Ea îl privi drept în față.

— Apreciez forța în toate activitățile umane. Forța este o condiție preliminară pentru un trai satisfăcător.

— Ai învățat asta la colegiu?

Ea zâmbi ușor, încrezut, plină de propria persoană.

— Printre altele.

J.R. se ridică și se îndreptă spre ea.

— Ești puternică?

— Înclin să cred că da, J.R.

— Destul de puternică să ai de-a face cu mine, Kristin?

Își trecu mâna pe obrazul ei încă umed, apoi pe gât și mai jos.

— Atât de puternică cât trebuie să fiu, J.R.

Kristin își ridică un deget la piept.

— Doresc ceva, Kristin…

— Oh!

Făcu ochii mari și o expresie copilăroasă îi apăru pe fața frumoasă.

— Și tu vrei ceva.

— Oh, e ceva important ce vreau eu, J.R.

— Poate ne-am putea înțelege.

Se apropie de ea și o trase mai aproape.

— Înțelegerea are un sfârșit, se poate sparge, poate avantaja o persoană și ruina pe cealaltă. Prefer un aranjament care mi-ar permite să mă ocup singură de mine, să fiu capabilă să acționez cu încredere în viitor și să mă bucur de viață.

— Un fel de rentă viageră pe viață?

— Oarecum.

Îi mângâie trupul suplu, musculos, și se aplecă să o sărute. Dar când buzele lui le atinseră pe ale ei, Kristin se smulse, desprinzându-se.

— Kristin, procedezi ca o școlăriță.

Ea râse, aplecată pe umărul lui.

— *Sunt* o școlăriță, amintește-ți.

Se lăsă să alunece în bazin, trimițând înapoia ei un val de apă stropindu-l, și-l lăsă plin de dorință…

•

Când Bobby sosi, întunericul începuse să se lase peste Southfork. Când se cobora din mașină, sleit, dar bucuros că e acasă, Pam apăru pe patio. O privire și ea începu să alerge înainte, agățându-se de el cu o forță neobișnuită.

El o îmbrățișă și simți că un ușor tremur îi străbătea corpul. Mirosul ei curat îi umplu nările și-i înlătură oboseala. Dragostea lui pentru femeia aceasta era totală, puternică și veșnică, era sigur de asta.

Cum nimeni nu i-o ceruse, Bobby nu putuse defini această dragoste. Nici s-o descrie printr-o listă de calități excepționale. De ce femeia aceasta și nu altele? De ce era așa de hotărât și avea atâta încredere să-și ducă viața cu ea, fie aici, la Southfork, în lux, bogăție și putere, fie altundeva, fără bunăstare materială, zbătându-se din greu pentru cele necesare traiului? Înțelesese că atâta timp cât el și Pam erau

împreună, viața lui avea să fie împlinită într-un fel care nu putea fi descris prin cuvinte.

— Ce este, scumpa mea?

Un ultim tremur și se desprinse de el.

— Mi-ai lipsit.

Explicația era suficientă.

— Și tu mi-ai lipsit.

— Cum a fost la Austin?

— Agitat, dar fac progrese. Cred că în sfârșit încep să apară rezultate contra O.L.M.-ului. Îmi pare rău, Pam. Fratele tău a ales drumul ăsta, făcându-ne dușmani.

— El nu vede lucrurile așa.

— Sunt sigur.

Nu era un subiect de continuat fără urmări negative, așa că Bobby renunță repede.

— Apropo, au sunat de la biroul doctorului Krane, azi-dimineață, înainte de a pleca. Ceva rău?

— Nu…

— Ginecologul tău. Asta înseamnă ceva bun?

Ea ezită îndelung.

— Așa cred.

El o studie și fața ei se lumină de un zâmbet vesel.

— Ești însărcinată!

— Așa cred.

— Dumnezeul meu! scoase Bobby un urlet de cowboy și o ridică în brațe, învârtind-o. Asta e fantastic!

— Ușurel, viitoarele mame nu pot să zboară.

O așează la loc cu grijă.

— De ce nu mi-ai spus până acum?

— Voiam să fiu sigură.

— E minunat, fantastic, cel mai grozav lucru pe care l-am auzit vreodată. Hai să sărbătorim. Urcă în mașină! Mergem în oraș, Pam.

— Bobby, mai sunt atâtea de spus despre asta. Masa e aproape gata și…

— Lasă masa. Familia nu va ști niciodată unde mergem.

— Ai dreptate, sunt atâtea de vorbit despre asta, de vorbit,

de vorbit și iar de vorbit…

O sărută pe gură.

— Hai să mergem!

— Bobby… îi opuse Pam o ușoară rezistență.

— În mașină, am spus. Intră, până nu mă cobor să folosesc forța contra unei femei gravide. Trebuie să-ți spun, Pam, că m-ai făcut cel mai fericit bărbat din lume!

Pam se zbătea între dorința de a fi singură cu soțul ei, de a-i explica situația cu toate teribilele ei ramificații și aceea de a accepta dorința lui, de a-i permite să rămână fericit cel puțin un timp, de a-i împărtăși bucuria.

— Bine, Bobby. Ai învins.

Dar, odată în mașină, se așeză așa încât el să nu poată vedea nesiguranța și tulburarea din ochii ei. Îi era frică să nu se termine totul rău.

•

În dimineața următoare, familia se adună pe patio pentru un mic dejun cu gustări reci. Sue Ellen, care nu era prea interesată de mâncare, ținea între degete o cană cu cafea rece, ca un om pe jumătate beat. Miss Ellie o urmărea îngrijorată din priviri.

— Sue Ellen, pot să ți-o încălzesc?

— Nu, mulțumesc, Miss Ellie.

— Nu vrei niște pâine prăjită cu unt, draga mea?

— Nu, mulțumesc, mi-e bine așa, Miss Ellie.

— Aseară, la cină, abia te-ai atins de mâncare. Te simți rău?

— Încerc doar să slăbesc.

Lucy, încercând să o ajute, spuse:

— Poate ai nevoie de ceva mișcare, Sue Ellen? Ce-ai zice să jucăm tenis?

Sue Ellen se întoarse spre ea, rece:

— Dacă aș avea nevoie de sfatul tău, Lucy, ți l-aș cere.

— Stai o clipă… bătu Lucy în retragere.

— E-n regulă, Lucy, spuse Kristin. Trebuie să înțelegi că scumpa mea soră a trecut de curând prin multe. Trebuie s-o lăsăm să-i rănească pe alții, drept compensație.

— Grozav, spuse Lucy, revenindu-i umorul. Acum o să trebuiască să mă pun cu voi amândouă.

Jock, plictisit de ciorovăiala dintre femei, își dădu la o parte farfuria cu jumări, cu vârful furculiței.

— Hai să punem punct, doamnelor. Un bărbat are dreptul să se bucure de puțină pace și liniște la cafeaua de dimineață.

— Jock are dreptate, spuse Miss Ellie.

J.R., care găsea întotdeauna ceva care să-l distreze în replicile caustice, fu primul care-l văzu pe Bobby apropiindu-se.

— Ah, iată-te deci, frățioare. Credeam că ai plănuit să dormi toată ziua.

— Nu credeam că-ți pasă, J.R.

— Acum pot să fac toată treaba singur, nu-i așa?

Bobby ignoră comentariul.

— Am noutăți importante, oameni buni.

Venind după el, Pamela se încruntă:

— Bobby…

Bobby o încolăci cu brațul, trăgând-o mai aproape.

— Vreau să afle toată lumea, în special familia mea. Să știți cu toții că Pam e însărcinată. În curând vom avea un alt copilaș la Southfork.

Familia se strânse în jurul lui Pam, un murmur de voci care se intersectau cu sărutări și îmbrățișări.

— Sunt așa de fericită! spuse Miss Ellie. Pentru amândoi.

— Felicitări, fiule, spuse Jock.

— Mulțumesc, tată.

Lucy o cuprinse pe Pam în brațe:

— Trebuie să fii așa de emoționată.

— Da, cred că sunt.

Lucy păși înapoi și ochii i se îngustară, prudenți. Pam nu arăta deloc ca o viitoare mamă fericită.

— Bine, se exaltă Jock. Se pare că John va avea un tovarăș de joacă, J.R. Nu-i o noutate grozavă?

Lui J.R. îi fu greu să se arate prea entuziasmat.

— Da, tată.

Sue Ellen interveni, mai mult pentru urechile soțului ei:

— O zi importantă pentru toată familia, J.R., nu-i așa? Au obținut în sfârșit ce-au vrut întotdeauna. Un moștenitor Ewing legitim…

J.R. își privi soția, hotărât să nu-i dea satisfacția unui răspuns. Cumva, gândea el, cumva, își va lua revanșa asupra ei. Indiferent de cine va fi rănit pe parcurs.

•

Oakside Condominius era o adunătură de case citadine și apartamente scumpe, așezate printre pajiști și pâlcuri de copaci înalți, fiecare din ei așezat cu grijă ca să asigure securitatea și să ferească de privirile curioșilor. Complexul includea un gimnaziu complet, o saună și, în centru, două bazine de înot. Aici păstra Ewing Oil un apartament pentru vizitatori în probleme de afaceri, cei mai mulți, petroliști de peste ocean. Aici aranjase J.R. să locuiască Kristin pe durata ședерii ei la Dallas.

O introduse în interior și o urmărea cum se rotea dintr-o cameră în alta cu o încântare copilărească.

— Oh, J.R., e pur și simplu încântător!

— Sunt bucuros că-ți place, Kristin.

— Că-mi place! E de-a dreptul fermecător. Cât pot să stau aci, J.R.?

— Atâta cât vrei.

J.R. făcu un gest larg cu mâna.

— Ai propria ta terasă, dacă vrei să stai la soare dezbrăcată, Kristin.

— Îmi sugerezi să fac asta, J.R.? gânguri ea.

— Cu siguranță. Invită-mă atunci oricând.

— Oh, ești obraznic.

— La naiba, trebuie să încerc.

Kristin se hotărî să schimbe subiectul.

— Când pot să mă mut?

— O să pun un om de la ranch să-ți aducă lucrurile, de dimineață. Printre altele, cred că vei găsi aici tot ce ai nevoie pentru noapte. Cu du-te-vino-ul ăsta al oaspeților am păstrat locul ăsta înzestrat cu de toate.

— Am verificat bucătăria, frigiderul e plin de bunătăți.

— La fel și barul, dragă.

— E reconfortant.

— Mă gândeam că o să-ți placă. Hai să-ți arăt restul.

O conduse în dormitor. Carpete de blană albă, un scaun lângă ușile cu draperii care duceau spre terasă, tapet de mătase și un confortabil pat regal, o mulțime de oglinzi strălucitoare.

— Ei?

— E exotic, gânguri ea.

Apoi deschise cel mai apropiat dulap.

— Dumnezeule, ce-mi văd ochii? Rochii de seară, capoate, de toate mărimile. Pentru clienți de afaceri, J.R.?

— În afacerile cu petrol contează să faci, când și când, câte o favoare.

Kristin se apropie pe vârfuri și îl sărută ușor pe buze. El o cuprinse, frecându-și gura de a ei și ea își împinse pântecele spre el. El răspunse pe loc, sprijinindu-și-l pe al lui de al ei, trăgând-o mai aproape de el.

— Nu trebuie să faci asta, gâfâi ea.

— Tânjeam după asta de mult, dragă…

Mâna lui se plimba dur pe un sân, apoi pe altul, luptându-se neîndemânatic cu nasturii de la bluza ei. O clipă lungă ea îl lăsă și degetele lui se apropiară de carnea goală. Apoi Kristin gemu și se răsuci, întorcându-se cu spatele la el, aranjându-și hainele.

— Nu, J.R., nu!

— De ce nu? Niciunul din noi nu mai e copil. Și tu simți la fel…

— Nu sunt o femeie de o noapte, J.R.

— Bineînțeles că nu… El ezită. Nici eu nu sunt un bărbat de o noapte.

— Asta ar fi acum. O noapte cu soțul surorii mele.

— Te-ai gândit că am să-ți fac promisiuni?

— N-aș fi făcut asta, J.R. Niciodată. Numai că – ei, bine, o fată are nevoie de puțin timp, să se gândească, să reflecteze, ca să finalizeze…

J.R. zâmbi larg.

— Bine, e-n regulă. Doar un lucru. Să nu-ți trebuiască prea mult ca să te hotărăști.

— Nu va dura o veșnicie, J.R.

— Și atunci când te vei hotărî, dragă…

— Da, J.R.?

— Asigură-te că ai făcut alegerea corectă.

Plecă fără niciun alt cuvânt. Kristin închise ușa după el. Curând după aceea se aruncă pe patul acela mare, azvârlindu-și pantofii din picioare, legănându-și brațele și picioarele în aer, strigând de bucurie. De data asta totul mersese după voia ei. Totul.

•

J.R. lăsă Mercedesul la colț și străbătu piața care separa trotuarul de clădirea Companiei Ewing, aproape inconștient că era întuneric și străzile Dallasului erau, ca de obicei, goale. În clădire, biroul pazei era gol, iar omul însărcinat cu paza își făcea rondul sau trăgea pe undeva un pui de somn. Nu avea importanță. Totuși, lui J.R. îi plăcea să știe pentru ce plătește și se gândi să întărească regulamentele de securitate. Urcă cu liftul până la biroul lui.

Coridorul era întunecos și gol, doar luminile roșii-sângerii în caz de alarmă licăreau la capete. În camera de primire, Vaughn Leland stătea tolănit într-unul din scaunele Barcelona, din piele lucioasă și oțel, trăgând dintr-o țigară care nu era aprinsă.

— Ai întârziat, J.R.

Era tras la față și obosit, un om îmbătrânit înainte de vreme, pe care erau evidente urmele eforturilor făcute. Spre deosebire de J.R., Leland era întotdeauna pregătit să se apere și să piardă. Spre deosebire de J.R. nu crezuse niciodată, într-adevăr, că-și merita înalta poziție. Spre deosebire de J.R., se refugia în trecut și îi era teamă de viitor.

— Hai să intrăm, ordonă J.R., deschizând drumul.

O dată ajuns în biroul lui J.R., Leland se lăsă să cadă pe canapea, ca un om sleit de puteri. Lui J.R. i se păru că Leland are vigoare și energie doar pentru un anumit număr de ore în fiecare zi; după asta era un individ înfrânt și slab.

— Arăți grozav, Vaughn. Servește-te cu ceva de băut.

Bancherul dădu din cap, prea slăbit ca să dea curs invitației.

— A fost o zi grea, dar am știri bune. Banca te poate ajuta în afacerea aceea a ta pentru forările maritime din Asia.

J.R. fu încântat și lăsă să se vadă asta:

— Asta te înalță în ochii mei, Vaughn.

— Sunt totuși unele restricții la împrumuturi, dar am reușit să pun laolaltă Banca Crescătorilor de Vite plus altele trei. Fiecare din ele se ocupă cu a patra parte din plăcintă.

O vagă îngrijorare tindea să se transforme în J.R. într-o potențială supărare.

— Credeam că voi lucra doar cu tine, Vaughn.

— La bază, așa va fi. Dar Banca Crescătorilor de Vite nu a putut să facă față singură.

— O.K., făcu J.R. o concesie, de parcă ar fi renunțat la opțiuni. Avea nevoie de banii aceia, avea nevoie de ei acum.

— La cât se ridică, în dolari americani, serioși?

Leland își umplu plămânii cu aer:

— O sută de milioane, în cap.

J.R. simți că nu-și mai putea ține bucuria. Se așteptase ca banca să-i facă greutăți, să-i dea doar șaptezeci-optzeci la sută din cât avea nevoie. Să-i înăbușe afacerea din zgârcenie. În loc de asta, obținuse totul, chiar cu cinci-zece milioane mai mult decât ar fi putut efectiv folosi.

— Nu-i rău, Vaughn, spuse el, inexpresiv.

Leland se încruntă și-și scărpina pântecele voluminos.

— După cum mi se pare, J.R., vei avea nevoie de toți banii ăștia, având în vedere drumul atât de lung, asta-i. O dată ce băncile s-au implicat în afacerea asta, o dată ce stau în cârligul tău, dacă vei avea vreodată nevoie de niște sume suplimentare, fii sigur că le voi obține.

— Asta e o mare satisfacție pentru mine, Vaughn. Încă o dată ai justificat încrederea pe care o am în tine.

— Mulțumesc că spui asta, J.R. Apreciez.

Clipi și se îndreptă și ceva din oboseală îi pieri de pe față.

— Dar e o altă problemă…

J.R. își simții mușchii stomacului încleștați și mâinile reci. Bănui la ce se referea Leland.

— Ce problemă e, Vaughn?

— Numai o formalitate, de fapt, o procedură de afaceri…

— Spune-mi despre ce e vorba.

— În aceste împrejurări, de un risc deosebit…

— La obiect, Vaughn.

— J.R., nu trebuie să te alarmezi. Ți-am spus, o formalitate.

— Spune care e, Vaughn.

— La naiba, omule, dar dacă treaba nu merge? Dacă ceva merge rău? Poți pierde totul și asta înseamnă că și băncile vor pierde.

— Nu voi pierde! Hai, care e formalitatea!

— În regulă. Băncile vor pune la bătaie o sută de milioane, dar tu va trebui să garantezi cu două sute de mii de acri din averea imobilă de primă calitate…

J.R. trase aer în piept. Nu anticipase *aceasta*. Creierul lui șocat își reveni în sfârșit și începu să funcționeze cu încordare.

— Știi că singura proprietate pe care o am – pe care o au Ewingii…

— Știu.

Leland părea să fie în agonie spirituală.

— N-am ce-i face, J.R. Asta-i treaba. Ceilalți m-au forțat s-o fac. Va trebui să garantezi cu Southfork-ul pentru împrumut.

— Southfork! E ridicol! În niciun caz nu voi ipoteca Southfork-ul.

— Da, poți să n-o faci. E o parte a Întreprinderilor Ewing și tu ești președintele companiei. Ai toate drepturile legale, toată puterea legală…

— Și dacă spun nu?

Leland dădu din umeri, cu fața lui ca o budincă, înțepenită.

— Spune nu, și nu vei mai avea împrumutul.

— Realizezi ce-mi ceri? Southfork e casa mea. M-am născut pe pământul acela! Nu e un subiect de discuție.

— Ți-am spus, m-au obligat. Celelalte bănci. Acum am mâinile legate.

— Găsește altă modalitate.

Leland se ridică cu surprinzătoare repeziciune pentru corpul lui masiv.

— Nu este altă modalitate, J.R. Sau ipotechezi Southfork-ul, sau afacerea e nulă și neavenită.

J.R. îl privi îndelung pe bancher.

— E-n regulă, spuse el cu o voce joasă încărcată de mânie și ciudă. Consideră că s-a făcut.

Leland se îndreptă spre ușă.

— Dimineață, documentele vor fi pregătite, J.R.

— Fă-o, Leland. Și vreau să știi că nu voi uita niciodată felul în care ai aranjat chestia asta pentru mine, Vaughn. Niciodată…

•

După plecarea lui Leland, J.R. rămase nemișcat timp de o oră. Emoțiile lui treceau de la ura mocnită la mânia ucigătoare și înapoi, la autocompătimire și suspiciunea bine fondată a oricui se confruntă cu pâlpâirea amintirilor din copilărie, revenind iar și iar la un eveniment din trecut.

Jock le adusese la amândoi, lui J.R. și lui Bobby, care nu erau încă adolescenți, o pasăre vânată pe dealurile din jurul Fredericksburgului. Petrecuseră în secret o zi lungă și încântătoare pe marginea întinsului lac sălbatic, ținând-o tot în ironii. Erau obosiți, dar fericiți, cum stăteau, așa, tolăniți în jurul focului de tabără, după o masă cu slănină, fasole, cafea și bucăți mari de pâine de casă făcută de Miss Ellie.

Jock fuma, povestind pățanii din tinerețea pe care și-o petrecuse conducând hergheliile la stația de cale ferată, ori umblând după aur în munții din Colorado, ori săpând în pământul din Texas după petrol. Erau povești despre legare de prietenii și despre dușmănii, a unor oameni care duceau vieți scurte, violente, axate cu insistență pe câștigarea Potului de Aur.

— Cei mai mulți nu l-au găsit niciodată, le spusese Jock în noaptea aceea. Cei mai mulți nu au găsit niciodată ce căutau. Cei mai mulți au găsit mai mult necaz decât făcea ceea ce căutau și mulți dintre ei au murit mai timpuriu decât era firesc.

— Pentru ce o făceau, tată? întrebase Bobby. J.R. nu avusese nevoie să întrebe; el știa, înțelesese. Deja se adunase în el o poftă enormă de bogăție și putere, pe care le vedea ca o confirmare a rațiunii de a fi a omului, recunoscând că prin ele se obține cea mai mare satisfacție – omagiul și respectul celorlalți. Jock cântărise întrebarea lui Bobby în liniștea acelei nopți vânătorești, mai înainte de a răspunde.

— Un om trebuie să aibă un scop în viață, un motiv să-și părăsească așternutul dimineața. Ceva cu care să merite să te ocupi. Odată, în negura vremilor, un om se duse în junglă și-și urmări prada, carnea pentru ziua aceea și aduse mâncare acasă, pentru familia lui. Este ceva din omul ăsta îndepărtat în fiecare din noi, recunosc asta.

— Să umbli după petrol nu înseamnă să-ți dobori prada ca să-ți asiguri carnea zilnică, răspunse Bobby.

Jock îl blagoslovi cu un zâmbet strâmb și un mormăit autoironic:

— Natura umană e aceeași. Strângi puțin mai mult decât ai nevoie și încă puțin mai mult după aceea. Foarte curând devine un obicei să acumulezi; mai multe bunuri, mai mult pământ, mai multe companii, mai mulți bani. Amintiți-vă asta, băieți, numai cu bani se pot cumpăra lucrurile care pot fi cumpărate.

— Oamenii te respectă când ești bogat, spuse J.R.

— Nu. Recunosc că nu. Te trag pe sfoară și te lasă să crezi că ești deosebit, sau mai bun. Dar tu nu ești și ei o știu prea bine și la fel și tu, dacă ești isteț. Se adună pe lângă tine și te pupă-n fund încercând să obțină ceva pentru ei înșiși. Dar în ce privește respectul – unii dintre cei mai săraci oameni pe care-i cunosc sunt aceia pe care-i respect cel mai mult.

J.R. refuză să accepte asta. Dar nu spuse nimic.

— Sunt două lucruri în viață care contează cel mai mult, continuă Jock îndărătnic, în timp ce undeva, în noapte, un coiot lătră și un altul îi replică. Familia și casa omului, pământul lui. Un om trebuie să fie gata să se lupte ca să le apere pe amândouă, să le păstreze în siguranță și bunăstare. După familia voastră, băieți, să prețuiți pământul mai presus

de orice, ascultați asta.

„Pământul, mai presus de orice”. J.R. nu uitase asta niciodată. Niciun Ewing n-ar fi putut uita.

•

În dimineața următoare, J.R. își parcă Mercedesul în față la Handy Andy și privi tinerele gospodine cum cărau cu cărucioarele de la magazinul cu autoservire produsele de băcănie la mașinile lor. A lăsat Dumnezeu mai multe femei frumoase în Texas decât oriunde în lume, își spuse el. La naiba, un bărbat ar putea să-și petreacă toată ziua, privindu-le, urmărindu-le de aproape, răsturnându-le pe spate. Pe lângă bani, pe lângă putere, J.R. nu se putea gândi la nimic altceva care să-l bucure mai mult decât la sex, la veșnica femelă. Ușa mașinii se deschise și Alan Beam se strecură pe locul de lângă șofer, își puse pe genunchi o geantă diplomat și îl salută bine dispus pe J.R.

— Ai întârziat, Alan.

— Am avut niște probleme de lămurit la birou.

— Mai bine ți-ai rezolva mai întâi prioritățile, Alan. Mai întâi, afacerea Ewing, amintește-ți.

— Da, domnule.

— Acum, ce ai pentru mine?

— Am adunat laolaltă comitete din tot districtul și l-am propus pe Cliff Barnes pentru Congresul Comitetelor. Nelsonii, Funtsii, Andersonii, Luellynsii…

— Vreau să-mi dai raportul despre succesele tale. Până îți îndeplinești misiunea.

— Oh, mi-o îndeplinesc, J.R. Adun un grup de oameni dispărați, nu prea amestecați în politică, nu indivizi cu pete, înțelegi. Material ingenuu. Oameni tineri.

— Bine, bine. Altceva?

Alan scoase niște schițe din geanta diplomat: proiecte pentru postere, o mulțime de etichete și reclame.

PROIECTUL BARNES
BARNES PENTRU CONGRES
ÎNVINGEȚI CU BARNES

— Da, e bine. Ai făcut treabă ca lumea, Alan.

Tânărul fu mirat. J.R. părea preocupat, fără entuziasm. Își pierduse interesul pentru campanie? Dacă era așa, înseamnă că-și pierduse interesul pentru Alan Beam, și avocatul nu intenționa să lase să se întâmple asta.

— Voiam să afli cum s-au cheltuit banii tăi…

— Bine, foarte bine, spuse J.R. expeditiv.

I se păru lui Alan, pe drumul înapoi în oraș, că ar trebui să fie mai atent în afacerile lui cu J.R. Plutea pe un vas șubred, pe o mare foarte periculoasă, plină de pericole mortale.

•

Columns era unul din acele restaurante care păreau să fie transplantate dintr-o suburbie a Noii Anglii la Dallas, fără să fi pierdut nimic pe durata transbordării. Pereții erau din cărămidă roșie, iar bolțile arcuite, făceau sălile să pară mai spațioase. Becurile à la Old Tiffany trimiteau o lumină blândă și galbenă spre mesele din fier negru și marmură, și peste tot, verdeață – plante eu sutele, de-a lungul pereților, la ferestre, pe jos și pe suporturi înalte, atârnând de grinzile tavanului. Chelnerii – toți tineri, toți chipeși, toți blonzi, cu ochii de culoare deschisă – în pantaloni negri strânși pe corp și în cămăși albe la fel de strâmte, deschise la gât. Pam lua masa cu tatăl ei, Digger Barnes. Puseră meniul la o parte și ea îi zâmbi.

— Arăți bine, tată.

— Mă simt bine.

Fața lui cenușie nu arăta prea bine, iar ochii îi erau în alertă, niciodată liniștiți, de parcă se aștepta la un necaz.

— Sunt încă în căruță – dacă la asta te gândești. Și nu-mi place să stau așa.

Își goli paharul cu apă și se strâmbă.

— Chestia asta blestemată e o prostie.

— Potolește setea.

— E un lichid, asta-i tot ce pot spune despre ea.

— Mâncărurile pescărești sunt foarte bune aici, tată.

— Mai bine un castron de supă. De când stau cu fratele tău, Cliff, n-am făcut altceva decât să mă odihnesc și să mănânc.

Trebuie să mă întorc la lucru.

— Doctorul ți-a spus s-o iei ușor.

— Doctorii! Când nu știu ce să-ți spună, spun s-o iei ușor. Un om de vârsta mea, care a muncit toată viața, va avea suficient timp s-o ia ușor când va fi mort și îngropat.

— Mai e mult până atunci.

El își reținu în gât un sunet sceptic.

— Nu pot să spun că-mi place felul în care arăți, fetițo. Parcă ți-ai fi luat toată povara lumii pe umeri. Ce se întâmplă?

Ea ezită. Cu un zâmbet forțat, spuse:

— Tată, sunt pe cale să am un copil.

Ochii lui luciră și fața aceea inexpresivă și zbârcită se lumină de un zâmbet larg.

— Pammy! Asta-i o noutate teribilă!

— Oare?

O clipă, Digger nu putu să înțeleagă. Apoi se lumină: neurofibromatoza, boala genetică pe care o purta și de care era responsabil. Lui Pam îi era frică pentru copilul care încă nu se născuse.

— La naiba, fată, e o veste bună. Pam, nu te lăsa. Blestematul de doctor cu diagnosticul lui de neuro-ce-o-mai-fi…

— Neurofibromatoză.

— Puah! Ascultă, scumpo, te-ai lăsat influențată și vei dărâma totul. Ia-o altfel. Eu am supraviețuit. Cliff a supraviețuit. Și tu. Gândește pozitiv, e singura cale.

— Îți voi spune la ce mă gândesc.

— La ce?

— Mă gândesc să fac un avort.

Cuvântul lovi într-o parte vitală a ființei lui. Toți anii lui de muncă grea, anii de efort și conflict, de luptă ca să se mențină în viață, se duceau pe apa sâmbetei. Se simți deodată golit și neajutorat.

— E ideea lui Bobby? Blestemații de Ewingi nu au niciun respect pentru viața umană.

— Nu, tată. Nu i-am spus lui Bobby despre boală.

— E-n regulă, poate că-i mai bine că nu i-ai spus. Totul se

va rezolva în timp, ai să vezi.

— Tată, fratele și surioara mea nu stau mărturie pentru asta.

Digger se simți vinovat, de parcă ar fi făcut o greșeală, de parcă și-ar fi ucis deliberat propria carne și propriul lui sânge.

— Nu te lua după asta. A fost cu mult timp în urmă. Lucrurile sunt diferite acum. Doctorii știu mai multe. Noi medicamente, noi tratamente…

Ea îi luă mâna.

— Credeam că nu crezi în doctori.

— Uneori, spuse el fără prea multă convingere, omul trebuie să se încreadă în orice. În oricine. Când situația îl depășește.

Stătură mult fără să vorbească, fiecare din ei gândindu-se la spectrul terorii viitoare în liniștea minții și a conștiinței lor, fiecare singur.

•

Vaughn Leland servea sandvișuri și cafea trimise pentru prânz și, în timp ce mânca, el și J.R. răsfoiau observațiile, memoriile și documentele legale care autorizau împrumuturile bancare către Ewing Oil. J.R. citi fiecare cuvânt de pe fiecare bucată de hârtie. În final, le dădu la o parte și se așeză la loc.

— Îmi pare în regulă, Vaughn. Aranjamentele sunt satisfăcătoare. Adună-le și trimite-le la Wiggen, și de la Wiggen și Hieitner la Fort Worth…

Asta iscă interesul lui Leland:

— Noi avocați, J.R.?

— Așa e. N-o să-l supăr pe tata cu afacerea asta, și nu se poate ști niciodată când Harv Smithfield poate să spună ceva nepotrivit la momentul nepotrivit.

O bătaie în ușă îi atrase lui Leland atenția, și secretara sa își făcu apariția.

— Da, Janet?

— Apel telefonic pentru domnul Ewing. Linia doi, domnule.

— Mulțumesc, Janet.

— Ea se retrase și bancherul îi întinse telefonul lui J.R.

— Pentru tine, J.R.

— Alo, spuse J.R.

— Aici Kristin, J.R.

— Credeam că ți-am spus că nu vreau să fiu întrerupt aici.

Fata trebuia să priceapă că apartamentul și orice relație ar fi putut ei avea era un lucru; munca era o problemă complet diferită și separată. Trebuia, în timp, să învețe asta.

— Bine, ce este așa de important?

— A sunat domnul Loyal Hansen. De câteva ori. Părea nerăbdător. A spus că avea ceva foarte important să-ți spună.

— A lăsat vreun mesaj?

— Da. Doar că totul e în regulă. A spus că vei înțelege. Pot să fac ceva, J.R.?

— Doar să te concentrezi pe dosarul pe care ți l-am dat. Și apropo, Kristin, mulțumesc.

J.R. puse receptorul în furcă.

— Știri proaste, J.R.?

— Știri bune, Vaughn. Concesiunile sunt ale mele. Lovitura de vârf. Împrumutul poate intra în funcțiune.

— Atunci, J.R., mai bine ai face o cerere specială.

— Pentru o lovitură în afaceri, vrei să spui?

— Pentru Southfork…

•

Kristin puse receptorul în furcă și se așeză gânditoare la biroul ei. Cealaltă secretară, Connie era încă plecată la masă și biroul era liniștit, nu era nimeni s-o deranjeze. Lucrase cu grijă cu J.R., ca un pescar îndemânatic care-și ademenea păstrăvul cu undița. Dar dacă J.R. era un pește, era unul puternic, crunt și dintr-o specie abilă. Regele mării. Instinctele care-l preveneau asupra necazului și pericolului erau ascuțite și nu permitea nimănui să pătrundă în intimitatea gândurilor lui.

Kristin era fascinată de el în sute de moduri diferite, văzând în el instrumentul prin care și-ar putea face o viață bogată și care să merite să fie trăită pentru ea însăși. Dar precauția era necesară. Precauția și informația. Informația o va face puternică. Niciodată nu s-ar fi putut aștepta să-l comande pe J.R., dar ar fi putut fi posibil să-l manipuleze într-un fel care

ar favoriza-o pe ea. Pe moment, se afla într-o poziție avantajoasă; J.R. era încă înfometat s-o aibă sexual și nu era sigur cum intenționa ea să reacționeze. Lasă-l să-și facă griji în ceea ce-o privește, să adulmece pe alături. Nu era niciun motiv să-l lase să creadă că era o pradă ușoară, sau că ea îl voia pe el chiar mai mult decât o voia el pe ea. Între timp, ea ar putea fi capabilă să adune un dosar de fapte despre J.R. Ewing, care, într-o zi, ar putea folosi.

Își umplu mâna cu o grămadă de scrisori pe care J.R. trebuia să le semneze și intră în biroul lui. Începu să frunzărească prin hârtiile de pe birou, deschizând sertarele, căutând ceva ce ar fi putut să fie de o oarecare valoare. O singură foaie bătută la mașină îi reținu privirea. Citi:

AFACEREA DE PETROL DIN ASIA

1. Leland – 100.000.000 dolari.
2. Hansen – plătit pentru aprobarea ofertei.
3. Southfork – ???

Puse foaia la loc, sigură că a obținut informații vitale, numai de-ar fi putut să le descifreze. Ce avea, se întreba ea, Southfork-ul cu zăcămintele de petrol din Asia? Se aștepta ca, în timp, să descopere asta, să afle lucruri de o mare importanță. Și de ce nu? Cu siguranță că avea cărțile câștigătoare pentru jocul în care se băgase.

•

În noaptea aceea, J.R. se duse la Oakside Condominium. Kristin, îmbrăcată într-un neglijeu vaporos, îl primi, cu băuturi deja pregătite pentru amândoi. Îl conduse la sofa, ridicând paharul, într-un toast silențios. Băură și ea se lăsă pe spate.

El o privi cu o considerabilă plăcere. Niciodată nu fusese mai fermecătoare, niciodată nu o dorise mai mult.

— Ești o fată foarte provocatoare, Kristin. Când te vede în chestia asta scurtă de dantelă roz, unui bărbat îi vin idei…

Ea îi zâmbi peste pahar.

— J.R., tu poți veni aprovizionat bine cu tot felul de idei, fără ajutorul meu. A fost foarte lungă întâlnirea pe care ai avut-o astăzi.

— Mă urmărești?

— Pur și simplu am simțit lipsa prezenței tale stimulatoare la birou, atâta tot.

— Te-ai mai gândit la ultima noastră întâlnire?

Ea ignoră întrebarea.

— M-am gândit. Școala de arhitectură nu-i cine știe ce, nu se poate compara cu afacerile cu petrol.

J.R. deveni nerăbdător:

— Sunt încântat să te aud spunând asta, Kristin.

— Lucrând cu tine, J.R., avem atât de multe să ne împărtășim. De asta găsesc atât de excitante… secretele.

— Secretele! Ce secrete avem noi, Kristin?

— Nu te supăra, dar n-am să-ți spun.

— Cred că ai o trăsătură comună cu sora ta, stimata mea soție, și asta, este o imaginație extrem de vie.

— Am spus că n-ar trebui să-ți spun.

El o privi grav, cu zâmbetul acela teribil, înfricoșător, răsucindu-i gura.

— Ce anume știi tu ce ar putea interesa pe cineva, Kristin?

— Oh, spuse ea ca din întâmplare, e vorba de întâlnirea dintre domnul Leland și domnul Hansen.

— M-am întâlnit cu tot felul de oameni.

Ea știu că trebuie să aibă o șansă.

— Nu amintesc de afacerea din Asia de Sud. O sută de milioane de dolari și…

Kristin aștepta, dar el nu scoase o vorbă.

— Și Southfork…

Era o expresie indescifrabilă pe fața lui, și o admirație invidioasă îl încercă. Era o stricată ticăloasă și vicleană, dar mult mai isteață decât ar fi putut s-o creadă. Știa mai mult decât ar fi vrut el să știe, și acum te puteai aștepta să folosească informația contra lui. Sau, dacă nu contra lui, atunci, în folosul ei propriu. Marcă o mică victorie pe partea ei.

— Nu știi nimic, spuse el, aparent liniștit.

Ea îi răspunse:

— Ai dreptate. Suna așa încântător, așa de excitant, era vorba de atât de mulți bani. Sunt sigură că Bobby, și Jock nu și-ar crede urechilor dacă ar auzi.

— Mă fascinezi, Kristin. Așa de frumoasă și așa de șireată. Nu mulți bărbați au îndrăznit să se confrunte cu mine în felul ăsta. Ești strălucitoare și curajoasă, și tenace, și puțin temerară. Apreciez combinația, îmi deschide apetitul. Oh, da, da, ești o cochetă sinuoasă.

Ea râse scurt și ascuțit.

— Vai, J.R., credeam că-ți plac cărările sinuoase.

— Ce intenționezi să faci cu noua ta informație?

— Nimic.

— Nu intenționezi să-i spui lui Bobby sau tatei?

— Bineînțeles că nu. Tatăl tău ar putea să te înlăture de la Ewing Oil, și unde m-ar duce asta pe mine?

— Foarte deșteaptă fata…

El se mută mai aproape de ea și se sărutară. Mâinile lui îi pipăiau corpul și ea începu să geamă ușor.

— Ascultă, se răsti el, lasă-mă să rămân aici…

— Oh, J.R., ce bărbat ești!

— Hai în dormitor.

— Nu pot.

— Să i-o spui lui mutu'!

— Curând, J.R., curând, când voi fi gata, voi veni eu la tine, promit. Nu va fi nevoie să mă chemi. Pentru nimic în lume. Vei vedea ce pot să fac pentru tine, cum pot să fiu pentru tine. Când voi fi pregătită.

El se ridică, abia putând să-și rețină mânia.

— Și ce ar trebui să fac până atunci?

— Oh, J.R. Am mare încredere în tine, murmură ea, mângâindu-i obrazul. Ai să te gândești la ceva…

• PARTEA A V-A •

FAMILIA EWING

ASTĂZI

• Capitolul 14

J.R. se gândise îndelung la mișcarea asta. Marionetele lui se bucuraseră de suficientă libertate, încât să ajungă, fiecare din ele, să creadă că era stăpâna propriului destin. Venise timpul să strângă cureaua, să-i facă să danseze cum le cânta el, să-și învețe iar limitele independenței. Ce proști puteau să fie, zbătându-se zadarnic să-și croiască propriile destine, în timp ce J.R. lua deciziile care contau într-adevăr.

Cât de ușor fusese totul. Visele lor îndrăznețe, pofta de glorie, lăcomia *lor*, dorința *lor* de putere, îți făceau milă. Niște pitici încercau s-o facă pe uriașii, incapabili să înțeleagă natura reală a jocului lor, sau ce le era necesar ca să reușească.

Mai întâi, Lucy. Era vremea ca mititica asta arogantă, care nu-și cunoștea limitele, să fie aranjată pentru anii care vor veni. Oh, da, Lucy era o Ewing prin naștere, prin orice drept moral și legal. Dar îl ofensase pe J.R. în atâtea feluri și, în aroganța ei, chiar îl amenințase. Mai bine să se ocupe de ea acum, s-o facă să afle cât era de nepotrivită cu ambițiile ei semețe, să-i slăbească hotărârea și să-i taie curajul. Până atunci, era destul de mare, destul de isteață, destul de experimentată ca să-i aducă un real prejudiciu, și J.R. trebuia s-o țină sub un control strict.

Deci, mai întâi Lucy. Și apoi ceilalți, căzând ca piesele de domino de pe o linie. Nimeni nu era conștient de cât era de vulnerabil, de inextricabil legat de celălalt, cât erau de slabe eforturile lor de a rămâne nedescoperiți în mișcările

îndreptate contra *lui*. Aștepta cea mai bună ocazie, și aceasta sosise cu câteva seri mai înainte, când familia începuse să se adune în sufragerie, înainte de cină.

Lucy intrase în încăpere, arătând strălucitoare și veselă, și vulnerabilă. Intuitiv, J.R. trecu la atac:

— Mă bucur că ești acasă la cină; așa, pentru variație, Lucy. Își aranjă o expresie plăcută, amabilă, pe față.

Nu mai puțin intuitivă decât J.R., Lucy mirosi pericolul. Se întoarse cu fața la el, cu sprâncenele încruntate, întrebându-se ce intenționa. Și nu trebui să aștepte mult.

— Am trecut la o altfel de viață, spuse ea, încercând să fie conciliantă. Mă voi dedica vieții de familie.

— Astea-s vorbe goale! – o provocă el.

— Lasă fata în pace! protestă Sue Ellen.

— N-am ridicat mâna sau vocea la ea, spuse J.R., rezonabil, fixând-o pe cea mai tânără Ewing din priviri. Mă bucur că suntem toți aici, pentru că am niște noutăți foarte îngrijorătoare…

— Nu poți să le păstrezi până după masă? – spuse Miss Ellie.

J.R. scoase un plic din buzunar. Când atenția tuturor se îndreptă spre el, lovi ușor plicul cu unghia degetului mare.

— Ceea ce se află aici, ne afectează pe toți, pe toți Ewingii, cred.

— Pe cine vrei să înspăimânți, J.R.? – întreabă nevastă-sa.

— Nu te băga, Sue Ellen!

— Pe mine, se auzi Lucy spunând. Pe mine vrea să mă prindă. Ce ființă odioasă ești J.R.!

— Hai, Lucy, mormăi Jock, neplăcut impresionat. Își iubea nepoata, dar era conștient de prăpastia care-i despărțea. Mai mult decât vârsta, era vorba de moduri total diferite de a vedea viața. El nu o înțelegea pe Lucy, și, din acest motiv, socotea tot tineretul o enigmă greu de definit. Poate că îmbătrânise, că era produsul unor vremuri apuse, acum nereprezentative, cum spuneau ei.

— J.R., sper că n-ai intenții rele!

— Mă gândesc doar la binele familiei, spuse J.R. Și scoase

jumătate de duzină de fotografii din plic.

— Știi ce sunt astea, Lucy?

Ea se cutremură de teamă, fără să spună nimic.

J.R. privi pe rând la fiecare fotografie, punând-o apoi la loc. Își scutură capul.

— Ce-s toate astea, fiule? – spuse Jock.

J.R. îi înmână fotografiile. Jock le privi. Bobby se ridică să le vadă.

Lucy încremenise.

Jock se încruntă:

— Nu sunt de acord cu așa ceva, J.R.!

Vocea lui adâncă venea din piept, amenințătoare.

— Mai bine le-ai distruge.

— Știi cine sunt ăștia, tată?

— Nu pot spune că da, fără ochelarii mei de citit. Dar nici nu vreau să le mai văd.

— Cred că masa e aproape gata, spuse Miss Ellie, încercând să-i atragă în sufragerie. Efortul îi fu zadarnic.

— Fata, spuse J.R., este chiar Lucy a noastră. Dezbrăcată…

— J.R.! – exclamă Miss Ellie.

Sue Ellen mormăi o înjurătură.

Bobby aruncă o privire iute, aspră, la fotografii.

— Cred că ai încălcat bunul-simț, J.R. Nimeni n-ar trebui să se uite la ce ai aici.

— Când voi avea nevoie de ajutorul tău, frățioare, voi veni să ți-l cer. Aici este dulcea, inocenta, micuța noastră Lucy, într-o poziție compromițătoare, cu un bărbat…

— Bastard împuțit!… spuse Lucy.

— Ține-ți gura, domnișoară! spuse Jock. Cine e bărbatul?

— Alan Beam, răspunse J.R.

— Ești sigur? – întrebă Jock.

— N-am nicio îndoială. Intenționezi să negi, Lucy?

— Cum ai făcut fotografiile astea? – spuse Lucy, cu o voce inegală.

— Mai întâi, ce ai de spus în ceea ce te privește?

— Nu pare să am ceva, recunosc. Nu știam de fotografii. Niciodată nu mi-aș fi…

— Uite-le, spuse J.R., aspru. De necrezut ce pot reprezenta. Tu și Beam într-o postură dezgustătoare. Te-ai întâlnit cu el pe furiș…

— Pe furiș! Nu, m-am întâlnit în mod deschis.

— Cui i-ai spus despre asta? Cui i-ai spus de Beam? Niciun membru din familie nu știa de această relație, dacă așa se poate numi.

— De ce faci asta, J.R.?

— Sunt un Ewing. Familia trebuie apărată!

— Distrugând-o pe Lucy? – spuse Sue Ellen.

— Ține-ți gura, Sue Ellen! N-ai niciun rol în asta.

Își îndreptă atenția spre Lucy.

— Toate nopțile astea, în care pretindeai că studiezi acasă la prietena ta, Murriel – cred că așa o cheamă – erai cu Alan, în apartamentul lui. Făcând… *asta*…

Aruncă fotografiile pe măsuța de cafea, de parcă i-ar fi ars degetele.

— M-ai făcut să-mi fie rușine, Lucy. Ne-ai făcut să ne fie rușine tuturor.

— Așa e, Lucy? întrebă Miss Ellie, calm. Când noi credeam că studiezi, tu erai acolo, cu bărbatul ăsta?

— De cele mai multe ori, Miss Ellie.

— Așa că adăugăm minciuna la celelalte trăsături ale tale, spuse J.R.

— Ce te-a făcut să te ferești? întrebă Jock. N-ai încredere în noi? La urma urmelor, și noi am fost tineri odată. Poate că te-am fi înțeles, te-am fi susținut chiar. Dacă ne-ai fi dat ocazia.

— Oh, nu! izbucni J.R. Acest Alan Beam, un om de nimic, un oportunist. Da, fără îndoială, Lucy a noastră trebuia să se ascundă, trebuia să mintă.

— Știam cum te-ai simți, J.R., dacă ai afla. Nu voiam sa-ți dau bătaie de cap. Voiam să evit asta. Îl urăști pe Alan din cauză că lucrează pentru Cliff Barnes, pentru că este esențial în campania lui Cliff pentru Congres. Acesta e motivul pentru care faci ceea ce faci, vrei să ajungi la Barnes prin Alan? Și prin mine?

— Asta-i nimic, Lucy, spuse J.R. Îl disprețuiesc pe Beam

pentru că știu multe despre el. M-am interesat în mod deosebit despre persoana și activitățile lui. N-are un ban, e crud, un oportunist social, care vrea să exploateze relația cu tine pentru eventualul lui profit. Nu e un prieten potrivit.

Ochii lui Lucy bâjbâiră în jur, căutând o față prietenoasă. Și-i fixă pe Bobby.

— Bobby, desigur că nu ești de acord cu J.R. Trebuie să înțelegi…

— L-am cunoscut pe Beam, Lucy; n-aș fi procedat ca J.R., dar nu pot fi de acord cu Alan Beam. Personal, cred că ai fi putut proceda mult mai bine decât ai făcut-o.

Încurajat de acest sprijin surprinzător, J.R. mai făcu trei-patru pași strategici. Era timpul să pună punctul pe *i*.

— Lucy, îți interzic să-l mai vezi pe Alan Beam!

Lui Lucy nu-i venea să-și creadă urechilor. Ochii ei exprimau stupefacție.

— Ce? – rosti ea într-un sfârșit.

— M-ai auzit!

— Nu pot crede că am auzit bine. Doar nu încerci să-mi spui tu cu cine să mă întâlnesc, pe cine să văd…

— Exact asta fac.

— Du-te dracului, J.R.!

— Te rog, Lucy, spuse Miss Ellie. J.R., asta trebuie să se termine o dată.

— Îți spun ce trebuie să faci! izbucni J.R.

— N-ai dreptul!

— Nu trebuie să-l mai vezi niciodată pe Alan Beam!

— Încetează, J.R.! spuse Bobby.

— Credeam că mă sprijini în mod real, frățioare. Asta e și familia ta.

— J.R., spuse Lucy cu o voce subțire, neprietenoasă. Vreau să mă înțelegi bine. Nu numai că voi continua să-l văd pe Alan Beam, nu numai că voi continua să fiu amanta lui, dar mi-a cerut să mă mărit cu el.

— Să te măriți! râse J.R. Să-ți măriți averea, asta vasăzică, Lucy! Tu poți să te distrugi de una singură, Lucy, dar nu o face măritându-te cu Alan Beam.

Lucy se ridică.

— Aș vrea să mă folosesc de această ocazie ca să vă invit pe toți la nuntă, spuse ea și ieși mândră din încăpere.

— Glumește, spuse Jock. Trebuie că glumește.

— Sper, spuse Bobby.

Miss Ellie dădu din cap:

— Nu pot să cred că glumește. Oh, o știu pe Lucy, e căpoasă și, uneori, puțin sălbatică. Dar chiar să se mărite cu individul ăsta, cu Beam, zău, de ce nu i-a amintit niciodată numele?

— Era firesc, spuse J.R., făcându-se că fierbe de mânie, dar, de fapt, bucuros de felul în care mergeau lucrurile. Știa cum am reacționa noi toți. Cum ne-am simți. O dată pentru totdeauna trebuie s-o pun la locul ei pe fata asta.

Vocea lui Miss Ellie se înăspri:

— Las-o în pace, J.R.! Ai spus destule pentru seara asta.

— S-o las în pace?!

— E o femeie în devenire. Trebuie să-și facă propria ei părere despre lucruri. Să plătească pentru orice ar alege să facă. Cred că nu contează dacă va ieși bine. La urma urmelor, Lucy e o Ewing…

— Încerc doar s-o salvez de la dezastru, mamă!

— Și nimic altceva? interveni Bobby.

— Ce vrei să spui, frățioare?

— Întreb, doar.

— Nu-mi place felul ăsta de întrebare.

Bobby dădu din umeri și nu mai spuse nimic.

— Nu-i proastă, spuse Jock. Dacă Beam ăla nu va fi bun pentru ea, e destul de isteață să se salveze singură.

— Mă gândeam doar la Lucy, tată.

— Destul, tinere! De acum înainte să termini cu așa ceva.

— Cum zici tu, tată. Cred că de aici încolo nu mai e problema mea.

Îl urmăriră pe J.R. cum se duce la bar și-și toarnă de băut. Când se întoarse, ridică paharul într-un toast fără cuvinte, în timp ce un zâmbet larg, strălucitor și victorios îi lumina fața.

•

Lucy se duse la Dallas și intră direct în apartamentul lui Alan Beam. Acesta era gata de plecare când sosi, și prezența ei neașteptată îl enervă. Ea crezu că atitudinea lui se datora temerii că va ceda atracției ei sexuale, în contradicție cu hotărârea lui, ca acest lucru să nu se mai întâmple decât după căsătorie. Era flatată și încântată și, în același timp, hotărâtă.

Îl îmbrățișă strâns, și Alan, preocupat de întâlnirea cu Kristin, se întrebă cum ar putea scăpa mai repede de prezența ei restrictivă.

— Oh, Alan! spuse ea, cu fața la pieptul lui. E așa de bine în brațele tale! Niciodată, niciodată să nu mă părăsești!…

El îi mângâie părul, stânjenit.

— Ce s-a întâmplat, Lucy?

Ea se gândi dacă să-i spună ce se întâmplase. S-ar putea să se supere, se gândi ea, și să-l atace fizic pe J.R. Asta ar crea și mai mari probleme, și mai mari necazuri pentru toți.

— Nimic rău. Mi-ai lipsit mult. Mi-ai lipsit, și mi-am dat seama cât de mult te iubesc.

Chiar când vorbea, îndoiala era vie în mintea ei. Îl iubea într-adevăr pe Alan? Iubise ea, la cei optsprezece ani ai ei vreun bărbat? Dacă da, nu era capabilă să-l numească. Oh, fuseseră atâția bărbați de care fusese atrasă sexual și stimulată de ei. Bărbați frumoși, musculoși, a căror sexualitate brută o dăduse gata, o ametise de dorință. Dar dragostea? Nu-și putea aminti. De ce se silea atunci să-i spună astfel de vorbe mari lui Alan?

— Te-ai gândit la asta? continuă ea forțat. La faptul că vrei să te însori cu mine?

— Bineînțeles, spuse el automat, fierbând de dorință pentru Kristin. Dar îți înțeleg sentimentele, nevoia de a rămâne liberă, independentă. Orice vrei tu, Lucy, e O.K. pentru mine. Atâta timp cât ești tu fericită.

— Mă voi mărita cu tine, Alan.

El făcu un pas înapoi:

— Ce?

— Vreau să mă mărit cu tine, Alan.

— Asta e o nebunie!

— De ce? De ce să fie o nebunie, când vrei să te însori cu mine? Mă, iubești, nu-i așa, Alan?

— Oh, da. Te iubesc!

— Atunci, s-a hotărât. Cât de repede putem s-o facem?

— Repede…

— Ne căsătorim?

— Păi, nu știu. Sunt niște lucruri de pus la punct. Trebuie să discut cu familia ta, cu J.R.

— Nu!

— Ce vrei să spui?

— Astă-i treaba mea și a ta, Alan. Lasă-i pe Ewingi. Mai ales pe J.R.

Alan deveni suspicios. Ce se întâmplase de venise ea aici, în felul acesta? Cu siguranță, se aprinsese undeva o scânteie care o catapultase în brațele lui, debordând de dragoste și de dorința de căsătorie. Instinctiv, simți că trebuia să fie vorba de ceva necazuri, ceva dificultăți cu J.R. Așa ceva intenționa să evite. J.R. era vital pentru viitorul lui, și Beam nu dorea să facă nimic care să întrerupă relația cu acesta până nu avea în mână toate cărțile câștigătoare. Și nu le avea. Oricum, nu încă.

— Nu pot face asta, Lucy, spuse el dezarmant. O dată – indiferent de ce simți acum – vei dori ca familia ta să-ți fie aproape. Și eu la fel. Nu putem face ceva care să creeze o ruptură, să producă animozități.

— Nu-i cunoști!

— Nu ăsta e esențialul. Ewingii sunt carnea și sângele tău.

— Nu-ți poți închipui cum sunt. J.R. e cel mai rău dintre ei: ostil, agresiv, își rezolvă întotdeauna treburile pe socoteala altcuiva. Poate că sunt o Ewing prin sânge, dar întotdeauna m-am simțit o străină în casa aceea. Oh, hai să ne căsătorim imediat, Alan! Rămân aici peste noapte, și mâine dimineața am putea merge la Nuevo Laredo. Poți să te căsătorești pe loc în Mexic și…

— Nu cred că asta ar fi înțelept, Lucy.

— Te-ai răzgândit!

Ușurarea și mânia erau într-un conflict ascuțit, emoțiile ei

vraiște, gândurile confuze.

— M-am gândit doar că trebuie să așteptăm, am crezut că-i calea cea mai bună.

— Ți-e frică de ei, de J.R.

— Nu fi proastă.

— Și nu mă mai vrei. Nu sunt destul de frumoasă, de isteață și de sexy. Ai pe altcineva, Alan? Ai avut altă fată cât timp am fost împreună? Când făceai dragoste cu mine, Alan, îți închipuiai că ești cu altcineva? Te-am iubit, am vrut să mă mărit cu tine, și tu-mi întorci spatele. J.R. va fi foarte fericit. A fost mâna lui, Alan? A fost J.R. la tine, te-a cumpărat, te-a amenințat? De asta nu mai vrei să te însori cu mine?

— Dă-mi puțin timp. Am să aranjez totul.

— Nu face nimic, Alan. Știu că nu mă mai vrei. Știu exact ce trebuie să fac…

Și fugi, cu lacrimile curgându-i pe obrajii palizi și tineri.

•

Se trezi și descoperi că era goală și singură în pat. O singură lumină de neon arunca raze roșii, verzi și albastre. Mirosul de iarbă arsă plutea în aer, acrit de izul de alcool. Stătu și încercă să-și amintească: unde se afla, al cui dormitor era ăsta? Simți în gură un gust familiar, și asta o făcu să se străduiască din răsputeri să-și reamintească. Gustul de spermă, înghițită. Căzu la loc pe pernă, cu ochii strâns închiși, dorind ca acesta să fie apartamentul lui Alan și știind că nu fusese niciodată mai înainte pe aici. Gustul ăsta din gura ei era gustul unui străin, și i se făcu încă mai silă de ceea ce știa că făcuse, de ce devenise, cu voia ei.

Se ridică în picioare. O dâră umedă o făcu să se uite între coapse. Tot spermă. Un geamăt de disperare îi scăpă, și începu să-și caute hainele. Își descoperi chiloții sub pat, și era pe punctul să-i îmbrace când apăru el. Era îndesat și musculos, puțin mai înalt ca ea și la fel de gol. În spatele lui, alți doi bărbați.

— Iat-o, băieți.

— Frumoasă.

— Prima calitate.

— Cine sunteți? întrebă Lucy.

— Niciodată nu s-au făcut prezentări aici, spuse bondocul. Numele nu par a fi necesare în faza asta. Vă place, băieți?

— Niciodată nu ne-ai făcut un bine mai mare, amice.

El întinse palma:

— Plata înainte.

Fiecare din ei îi puse niște hârtii în palmă. Îi lăsă singuri cu Lucy, închizând ușa după el. Cei doi nou-veniți începură să se dezbrace.

— Plec, spuse ea.

Ei îi râseră în față:

— Pleci, pe dracu'!

— Indiferent ce v-a spus, nu sunt o din aia…

— Am plătit banii, doamnă. Acum e timpul să ne scoatem pârleala pentru gologanii noștri. Privește aici, pisicuță dulce, ce am pentru tine!

Al doilea o încercui pe partea cealaltă.

— O.K., prietene, la alegerea ta. Prima dată amândoi; spune pe unde vrei tu: prin față sau pe la spate?

— Prin față.

— Dă-i drumul! De acum înainte, fiecare pe partea lui. Pariez pe zece dolari că eu voi ajunge în ceruri înaintea ta!

Se repeziră la ea, și eforturile ei fură zadarnice când o traseră, se întinseră și intrară în ea. Ea țipă o dată, apoi iar, dar asta părea să-i excite și mai mult. Să producă durere era cel puțin la fel de vital pentru ei cât să obțină plăcere.

•

Când totul se termină, o lăsară învinețită și însângerată pe podea. De-abia fu capabilă să se îmbrace și să plece. Bondocul privea la televizor în sufragerie, dar nu făcu nicio mișcare s-o oprească. Ajunsă afară, ezită, căutând să-și amintească unde-și parcase mașina. Un gând fugar îi străbătu creierul răvășit, materializându-se treptat. J.R., își spuse ea. J.R. i-o făcuse, era la fel de sigur cum era că se afla în locul acela, el conspirase la vioiul și degradarea ei. J.R. trebuie făcut să plătească. J.R. trebuie pedepsit. Definitiv. Făcut să sufere. Înspăimântat. Carnea lui trebuie tăiată bucățele, așa încât să nu mai poată

niciodată să se poarte cu atâta cruzime cu o ființă umană. J.R. trebuie să moară…

• Capitolul 15

În dimineața următoare, Bobby și J.R. se sfătuiau în biroul acestuia din urmă, când sună interfonul.

— Da, spuse J.R. în aparat.

— J.R., se auzi vocea secretarei, cu o nuanță de surpriză, deși de obicei era neemotivă, domnul Cliff Barnes e aici și ar vrea să te vadă.

J.R. nu fu capabil să-și ascundă surpriza:

— Ce naiba vrea? îi spuse el lui Bobby, fără să aștepte un răspuns.

Bobby zâmbi:

— Un om versat în arta duplicității, frățioare. Nu-i poți face concesii. Nici anticipa.

— Să-l primesc?

— Dacă nu-l primești, nu vom ști niciodată ce vrea. Cred că amândoi trebuie să vorbim cu el.

Pentru una din puținele dăți de care putea să-și amintească, J.R. era recunoscător că Bobby era alături. Nu se aștepta la nimic bun de la întâlnirea cu Cliff Barnes, dar nici nu ar fi putut spune de ce.

— Trimite-l pe domnul Barnes încoace, spuse el la interfon.

Peste o clipă, ușa se deschise și Cliff intră în birou, își plimbă privirea de la J.R. la Bobby și înapoi, calm și netemător. Se așeză fără să fie invitat pe un scaun din fața lui J.R. și lăsă să cadă pe birou un plic maro.

— Ce faci aici, Barnes? zise J.R. cu asprime.

— Bună dimineața, Cliff, spuse Bobby.

Barnes arătă plicul.

— Deschide-l.

J.R. privi plicul de parcă înăuntru se afla un șarpe veninos, gata să atace.

— Ce este în el?

— Deschide-l și vei vedea.

Bobby începu să râdă.

— Oh, nu strigați așa. Amândoi vă comportați ca niște copii mici. Cliff, ești aici pentru afaceri, sau vrei să dai o lovitură murdară? Orice ar fi, dă-i drumul, omule! Amândoi avem treabă.

Expresia lui Cliff nu se schimbă deloc.

— Bobby, dintre toți Ewingii, tu pari cel mai aproape de o ființă umană decentă. Dar ești un Ewing și asta te așază dincolo de limitele regnului uman, cel puțin din punctul meu de vedere. J.R., o facem acum sau la tribunal?

— Despre ce naiba vorbești, Barnes?

— Plicul…

J.R. ezită, apoi îl apucă brusc, îl tăie și îl deschise. Scoase o copie xeroxată a unui document scris de mână.

— O.K., ce-i asta?

— Citește-l.

— Nu-mi da ordine la mine în birou, Barnes!

— Citește-l cu voce tare că să-l audă și Bobby și să afle despre ce este vorbă. Asta are de-a face cu toți Ewingii…

J.R. îl privi cu scârbă. Își coborî privirea pe copia xeroxată și o citi repede. Apoi privi în sus, cu obrajii aprinși și ochii îngustați. Când vorbi, vocea îi era disprețuitoare.

— Te așteptai să cred că asta are vreo valoare?

Fără un cuvânt, Cliff lăsă să cadă pe birou două documente suplimentare.

— Astea sunt legale și autentificate de notariat J.R. Foarte legale. Le-am dat să le examineze experții. Doar nu crezi că am venit aici ca să mă fac de râs și să mă las descoperit, nu-i așa? Am venit înarmat și pregătit.

— Vreți, mârtanilor, să mă lăsați să aflu și eu secretul? spuse Bobby. Ce se întâmplă?

— Citește-l, spuse iarăși Barnes. Citește-l, J.R., ca să poată auzi și Bobby.

— E-n regulă, spuse J.R. cu răceală. Și citi:

„Prin urmare, s-a căzut de acord ca toate veniturile și profiturile zăcământului petrolifer cunoscut sub numele de

Ewing 23 să fie împărțite în mod egal între Jock Ewing și Willard Barnes și moștenitorii lor, în ordinea perpetuării”.

— Am sărit ceva? termină J.R., tăios.

Bobby se sculă de pe scaun, luă documentul și-l citi și el. Se întoarse la Cliff Barnes:

— De-abia am deschis puțurile alea, Barnes. N-ai așteptat niciun pic până să-ți anunți pretențiile…

— Timpul înseamnă bani.

Bobby privi la hârtia pe care o ținea în mână.

— Te aștepți să faci o reclamație bazată pe hârtia asta? Proprii noștri experți legiști vor dori s-o studieze.

— Servește-te, îi întinse Cliff hârtia. Asta nu va schimba lucrurile. Jumătate din tot ce scoate Ewing 23 îmi aparține. Jumătate din petrol. Jumătate din profituri.

— Bobby, spuse J.R., ai deschis puțurile alea și l-ai făcut pe cumnatul tău un om foarte bogat.

— Vrei să spui că…

— Doar accentuez realitatea situației, asta-i tot.

— Asta n-o să ne ruineze.

— E un câmp petrolifer mare și frumos, spuse J.R.

— Pe gustul meu! spuse Cliff.

— O mulțime de bani pentru oricine posedă o bucățică din el.

— Ăsta-s eu, partenere, spuse Cliff cu voioșie afectată.

J.R. se duse la bar.

— O mică sărbătorire ar fi la locui ei. Ne confruntăm cu o interesantă întorsătură a evenimentelor. Dușmanii devin parteneri. Ce mai dandana, băieți!

— Abține-te, spuse Bobby, privindu-l pe Cliff cu ochi de gheață. Aleg singur cu cine vreau să beau.

— Nu-i nevoie să fii un învins iritat, intonă J.R.

La ușă, Bobby se întoarse:

— Felicitări, Cliff. Ai obținut în sfârșit ce ai vrut: să te răzbuni pe Ewingi și să înșfaci o parte substanțială din acțiuni. Cred că ești mândru de tine. Nu cred că și Pamela va fi.

Îl lăsă pe Cliff stând acolo, cu o jumătate de zâmbet pe buze, simțindu-se mai puțin încântat de situație decât își

imaginase până atunci că va fi.

— Nu-i da atenție, spuse J.R., punându-i un pahar în mână. Bobby are tendința să devină puțin protector când apar probleme de familie. Poate chiar mai mult decât trebuie. În sănătatea ta, partenere!

Cliff se ridică brusc și puse paharul pe birou.

— Mă voi întâlni cu avocații tăi săptămâna viitoare. Vreau o listă completă despre câți barili se extrag zilnic, costurile de rafinare, prețurile de vânzare, profiturile limită, taxe și așa mai departe. Oamenii mei vor verifica totul, toate caietele, toată evidența.

— Dumnezeule, ai mania verificărilor, Cliff. Și, mai presus de toate, ești neîncrezător. Hai, bea acum. Ridică receptorul. Trebuie să am o mică convorbire, dacă nu te deranjează.

Formă numărul.

— Cu Harry Owens, vă rog, spuse el în telefon.

Apoi se întoarse spre Barnes:

— Îl știi pe bătrânul Harry, maistru la Ewing 23. Bun om, cu experiență, face ce-i spun fără întrebări tâmpite.

— Trebuie să admit că te-ai comportat foarte bine, J.R. Așteptam să sari în sus, să faci gălăgie. Dar iată că nu poți face nimic. Documentul ăsta e perfect legal, obligă, și ce a fost al tatălui meu este al meu. Mă bucur să văd că accepți inevitabilul. Că nu pui la cale o luptă costisitoare și inutilă.

— Trestia care se îndoaie n-o doboară vântul, nu-i așa, Cliff? Așa zic eu întotdeauna. Tu ce zici de obicei, Cliff?

Apoi, în telefon:

— Tu ești, Harry? Ce faci, băiete? Da, e formidabil, Harry, chiar formidabil!

Puse mâna pe microfon, acoperindu-l.

— Harry spune că Ewing 23 scoate petrolul în timp record. Băiete, îți spun cu siguranță că arabii ăia din OPEC se vor aduna și-și vor mări prețul de vânzare foarte curând.

Apoi din nou cu Harry:

— Câți barili ai spus? O mie pe lună și chiar mai mult? Frumos.

Vorbi iar cu Barnes:

— Partea ta poate să fie de o jumătate de milion de dolari chiar din primul an și e de așteptat să crească. Frumoasă rentă pentru un om.

— Pot folosi banii.

— Sigur că poți, Cliff. Pariez că într-adevăr poți.

Apoi la telefon:

— Harry, ești încă aici? Bun băiat. Îți spun ce vreau să faci, Harry, așa că ascultă bine. Închide Ewing 23. Așa e, închide-l, tot câmpul. Până la ultimul puț blestemat. Așa e, închide-l. Chiar acum.

Puse receptorul în furcă.

— Cum îți cade asta, domnule Barnes, expert operator? Se duce jumătatea ta de milion de dolari pe an. Rămâne încă în adâncul pământului din Texas. Toate puțurile se închid etanș, ca o vizuină, și nu se vor mai deschide atâta timp cât vei putea să umbli, să vorbești și să respiri.

Cliff Barnes, palid, trăgând aer în piept, cu corpul aplecat de parcă era gata de atac, făcea eforturi să vorbească:

— N-am terminat încă, J.R. De data asta ai mers prea departe. Dacă va fi nevoie, am să te opresc cu mâinile goale. Sau cu un glonte în inima ta rece…

Mult timp după ce plecase, auzise râsul batjocoritor al lui J.R.

• Capitolul 16

Pam se întoarse la Southfork cu câteva minute înainte de a se servi masa de seară. Dar n-o interesa mâncarea și se duse direct în camera ei. Despachetându-și sacoșa, îi povesti pe nerăsuflate și cu de-amănuntul lui Bobby cum petrecuse la Corpus, întâlnirea cu femeia care odată o cunoscuse pe mama ei, experiența ei de la Registratură.

— Sunt convinsă, spuse ea în final, privindu-l, că mama mea trăiește undeva, așteptându-mă s-o găsesc.

Bobby își reținu replica bruscă ce-i veni pe limbă.

— Vreau să-ți spun ceva, Pam.

— Oh!

Se întoarse la sacoșa ei, scoțându-și hainele.

— Poate fi foarte important pentru tine și pentru Cliff.

— E legat de mama mea?

— Nu.

— Atunci efectiv nu mă interesează.

Bobby ignoră răspunsul ei.

— E legat de Ewing 23, câmpul de petrol…

— Nu mă interesează niciun câmp de petrol, Bobby.

— Trebuie să te intereseze acesta, pentru că posezi o parte din el.

— Nu știu ce vrei să spui.

— Vreau să spun că fratele tău, Cliff, a venit cu un document care dovedește că tatăl tău și al meu au fost parteneri la Ewing 23, și urmașii lor îi moștenesc. Încerc să-ți spun că tu și Cliff sunteți partenerii noștri la Ewing 23.

— Nu mă interesează Ewing 23 și niciun fel de document vechi găsit de Cliff. Nu mă interesează să posed câmpuri petrolifere sau orice altceva. Nu acum.

El își încleștă fălcile.

— Te iubesc foarte mult, Pam, dar sunt momente în care este imposibil să ai de-a face cu tine.

— Sunt soția ta, nu un om de afaceri. Nu fă afaceri cu mine.

— Dacă tu nu vrei banii, află că-i vrea Cliff. L-ar face independent financiar pentru tot restul vieții.

— Asta-i afacerea lui Cliff. Lasă-mă să-ți explic problemele mele, Bobby. Nu numai Registratura de la Corpus nu avea înregistrată moartea mamei mele, dar nici spitalul din zonă. Nu fusese niciodată acolo cineva cu numele ăsta. Și femeia aceea bătrână care a cunoscut-o – ce noroc am avut s-o întâlnesc! Imaginează-ți că am aflat când eram pe punctul de a veni pe lume.

Își puse sacoșa goală în dulap, și începu să se schimbe pentru cină.

El o zări un minut, admirându-i corpul tânăr și superb, dorind mult s-o îmbrățișeze, să facă dragoste cu ea. Știa totuși

că dacă ar fi făcut-o acum când ea era în starea asta ar fi fost o greșeală și i-ar fi îndepărtat și mai mult.

— Pam, trebuie să mă asculți. Înțeleg cât este de important pentru tine să-ți cauți mama. Dar de ce acum?

— Nu încerca să mă faci să renunț, Bobby. Trebuie să continui. Trebuie să-i anunț pe cei de la magazin.

— La naiba! explodă el.

— Scutește-mă de dezaprobarea ta. N-ai fost niciodată atât de entuziasmat la ideea mea de a lucra undeva.

— Dacă ai avea un motiv solid să pleci, aș putea înțelege *asta*.

— Pricep. Să-mi găsesc mama nu e un motiv solid pentru tine. Foarte bine…

— Pam, te rog. Doctorul Dancers a spus că ai nevoie de o perioadă de doliu. De timp, ca să-ți vezi de necazul cu moartea lui Digger. Timp să te regăsești. Hotărârile pe care le iei impulsiv s-ar putea să le regreți mai târziu și…

— Știu ce fac, Bobby.

— Poate ai nevoie de ajutor. De sfaturi. De ce n-o iei încetișor și…

Ea îl privi, și căldura și sinceritatea lui se revărsară peste ea. Resentimentul dispăru, și se îndreptă spre el, se apropie, îi puse capul pe pieptul ei gol.

— Te rog, scumpule, te rog, înțelege.

— Încerc.

— Și dă-mi timp.

— Avem amândoi nevoie de timp – fiecare de la celălalt.

— Trebuie să fac asta.

El se îndepărtă de ea.

— Nu e drept. Nici pentru tine, nici pentru mine. Dacă ar fi drept, aș fi fost acolo cu tine, susținându-te în toate felurile. Luptând pentru tine.

— În cazul ăsta, spuse ea, retrăgându-se, cred că va trebui să mă descurc fără ajutorul tău: Asta e ceea ce vreau să fac, ceea ce trebuie să fac, și ceea ce voi face. Nimic, nimeni nu mă va opri. Nimeni…

Nu mai era – se gândi Bobby – nimic de spus.

•

Alan Beam nu voia s-o vadă pe Lucy; îi crea numai probleme. Dar era piesa centrală în înțelegerea lui cu J.R., și de aceea nu o evita. Venirea ei era neașteptată, deranjantă, și nu-i convenea; Alan trebuia să se întâlnească cu Kristin în apartamentul ei. Stând la birou și răsfoind niște contracte, făcu în sinea lui o comparație între cele două femei. Deși erau de vârste apropiate, Kristin era o femeie rafinată și abilă. Lucy, o fată simplă, era din multe puncte de vedere neformată și nu avea un țel precis. Trebuia să mai învețe încă atâtea despre viață.

Atenția îi fu distrasă de soneria de la ușă. O primi pe Lucy, dar se îndepărtă imediat de ea, așezându-se pe un scaun cu spătar înalt din sufragerie. Ea se ținu după el, ca un cățeluș pedepsit.

— Mai ești supărat pe mine, Alan?

— N-am fost niciodată supărat pe tine. Dar sunt și eu om. Am sentimente. Nu-mi place să fiu refuzat.

— Oh, nu, nu te-am refuzat niciodată, Alan!

Se așeză în fața lui, și apropierea ei îi aminti cum arăta când era goală, corpul ei tânăr și viguros, atât de mlădios și dornic de plăcere. Aproape prea dornic. Lucy avea un trup pentru care multe femei ar fi putut-o invidia, își aminti el, un trup puternic și elastic, capabil să execute mișcări în spirală în timpul pasionatelor plăceri pe care i le oferea. Odată, în timp ce făceau, dragoste, ea se ridicase peste el cu atâta iuțeală și autoritate încât Alan se pierduse văzând-o cum se rostogolea din pat pe podea. Acum stătea în fața lui, ținându-i câte o mână pe fiecare genunchi.

— Chiar ai crezut ce-ai spus, Alan?

— Referitor la ce?

Răsuflarea i se opri în gât; nu atât de dorința, cât de senzația că era atât de aproape de tot ce-și dorise vreodată de la viață.

— Despre căsătoria noastră. Mai vrei să te însori cu mine?

— Mai mult decât orice pe lume, răspunse el sobru.

Mâinile ei îi alunecară pe coapse și-și sprijini obrazul de

unul din picioarele lui. Alan fu conștient că întregu-i trup se încordează. La fel și al ei. Îi șopti numele, moale, și se apropie de el. Chinul și dorința lui se amestecau într-o pasiune încărcată de resentiment și mânie înăbușită. Tot ce putea ea fi, tot ce-i oferea, tot ce-i dădea, era nimic în comparație cu ce-i promisese J.R. Oh, Dumnezeule, cum mai dorea asta! Voia tot ce-i promisese. Dar fără accesorii. Fără femela asta care se ținea de el și a cărei sexualitate, dispersată în nevroză, ea și-o definea cu un cuvânt capital: Dragostea.

Îi dădu mâna la 0 parte.

— Nu mă mai vrei, Alan?

— Ți-am mai spus, nu mai vreau să fim niște copii care se pipăie prin întuneric unul pe altul pe scaunele din spate ale mașinii. Nu mai vreau sărutări furate, sentimente ilicite, împreunări vulgare.

— Te doresc atât de mult, Alan.

— Și eu te doresc, Lucy. Efectiv te doresc.

Vorbele dădură năvală în gura ei, străduindu-se să ia forme coerente. Dar nu se putu gândi decât la J.R. și la ura ce o simțea pentru el. Ce bucurie imensă i-ar fi provocat eventuala lui suferință, eventuala lui distrugere. Ar fi făcut orice ca să-l rănească, să-i provoace un mare necaz, să-i anihileze influența asupra ei.

— Mă voi mărita cu tine, Alan.

— Dorești asta într-adevăr?

— Nimic n-am dorit vreodată mai mult.

— O nuntă ca lumea, și totul e în regulă.

— Cum vrei tu, Alan.

Îl atinse iarăși.

— Oh, spuse ea cu îngrijorare exagerată, unde se gândește scumpul meu, iubitul meu?

— Poate ar trebui să așteptăm până când ne vom căsători…

— Nu-i corect.

— Vrei asta într-adevăr?

— Niciodată n-am dorit ceva mai mult.

— Convinge-mă.

Ea începuse să-i desfacă pantalonii:

— Tot ce vrei tu…

— Tot ce vreau?

— Doar să-mi spui.

— Roagă-mă.

— Ce?

— Roagă-mă. Vreau să te aud rugându-mă.

— Bastardule, murmură ea, împingându-și fața între coapsele lui umede.

— Asta voiai.

— Da.

O apucă de părul blond și-i ridică brusc capul.

— Roagă-mă, vreau să te aud că mă rogi.

— Te rog, Alan. Te rog să mă lași să mă bucur de ce vreau, de ce am nevoie. Te rog, lasă-mă s-o fac. Cu mâinile mele. Cu buzele mele. Vreau să te simt în mine.

— Vreau să te am, ca niciodată!

— Da, da, sunt a ta. Numai pentru tine, pentru plăcerea ta.

— Să te văd ce știi!

— Ah, da. Am să-ți arăt. Vreau să te fac fericit.

— Vreau să ai pentru mine alt corp, alte buze, alte mâini.

— Tot ce vrei tu, numai lasă-mă să te sărut, să te iubesc, să te primesc în gura mea.

— Fă-o, fă-o. Așa cum ai făcut-o de atâtea ori atâtor bărbați diferiți.

Ea se supuse, cu capul legănându-i-se, cu ochii închiși, simțind mirosul greu al transpirației lui pătrunzându-i nările. Își imagina că era goală, că lumini strălucitoare îi inundau fiecare bucățică din piele și sute de oameni o priveau avizi cum lucrează. Aceștia strigau excitați văzând plăcerea pe care i-o oferea lui Alan. Strigătele o îndemnau la activități mai stimulante, mai variate, spunându-i cât de îndemânatică era, cu mult mai bună decât alte femei, cea mai bună. Cele mai senzuale buze din tot Texasul…

Imaginea se dezintegră și se adună iar la loc. De data asta, se afla într-o catedrală mare și liniștită. Toată în alb, mișcându-se grațios spre altar, unde aștepta Alan cu preotul. Și era pe punctul de a deveni o doamnă căsătorită, o soție. Și

mâinile lui Alan o cuprinseră, conducând-o să se așeze în genunchi în fața preotului, care era gol de la brâu în jos. Și Alan îi împinse capul între picioarele preotului și-i spuse ce să facă și ea făcu. Exclamații se auziră în jurul ei și ochii ei se rotiră și-l văzu pe preot zâmbindu-i, zâmbetul acela teribil și periculos pe care-l cunoștea așa de bine. Preotul era J.R.

Îl mușcă cât de tare putu.

— Isuse! spuse Alan. Vezi ce faci! Mă doare.

— Îmi pare rău, bâigui ea.

— Dacă nu poți s-o faci bine, n-o fă.

— Oh, te rog, Alan, lasă-mă. Voi fi bună, voi fi bună.

Și se ținu de cuvânt.

•

McSween arăta ca un polițist. Sau, mai precis, semăna cu o versiune Hollywoodiană de polițist posac și cu nasul mare, din anii treizeci-patruzeci.

De fapt, McSween era un polițist. Fața îi era toată zdrobită, nasul îi fusese rupt de douăsprezece ori, o cicatrice lungă coborându-i de sub ochiul stâng, de-a lungul fălcii masive până sub ureche. McSween era răbdător, o trăsătură pe care și-o dezvoltase de-a lungul a o mie de încercări la care-l supusese viața. Răbdător și abil, acționând întotdeauna în propriul său interes. Era un om fără scrupule sau morală, care trăia la un nivel pur pragmatic, exploatând orice situație pentru profit sau plăcere, păcătuind pentru fiece strop de satisfacție pe care l-ar fi putut stoarce. Totuși, răbdarea lui începuse să se împuțineze.

Se uită la ceas; Beam trebuia să fie acasă acum. Probabil trăgând un pui de somn, în timp ce McSween stătea în mașină, sorbind dintr-o sticlă plată de Dr. Pepper și mușcând dintr-un sandviș.

O mașină apăru ca viteză în parcare și se opri alături de McSween. Acesta își înghiți ultima picătură de Dr. Pepper, coborî și se îndreptă spre Alan, care ieșea din mașină. McSween simți că putea să-l biruie pe tânărul avocat: dintr-o dată, îl lovi puternic în rinichi. Un strigăt izbucni din gâtul lui Alan, oprit de mâna mare a lui McSween care-i astupă gura.

— Niciun sunet, băiatule, spuse aspru McSween. Altfel, dintr-o lovitură te trimit la dracu' pe vecie.

Alan reuși să facă un semn de aprobare.

— Mergem în mașina mea.

— Cine ești?

McSween îl îmbrânci înainte.

— Ce vrei?

— Urcă-te. Sunt într-o dispoziție proastă, așa că nu-ți forța norocul.

Ieșiră din spațiul de parcare.

— Unde mă duci?

McSween îi dădu o lovitură care-l nimeri pe Alan în plexul solar. Acesta icni.

— Încearcă să ieși din mașina mea și am să te fac să te târăști pe burtă, să halești iarba, smintitule! Mai bine stai aici și fii cuminte până ajungem la destinație…

•

J.R. era la birou. Stătea cu degetele încrucișate sub bărbie, uitându-se la cerul înnoptat al Dallasului. Fără să-și forțeze prea mult ochii, zări reclama de la Southland Life Building, ceasul de deasupra lui Central Stock Manager's Tower, strălucirea moale, de culoarea aramei a fațadei de sticlă de la Texas Banking and Loan – toate reflectate în unul din lacurile din apropiere.

J.R. se bucura admirând această parte din Dallas, se bucura de frumusețea modernă a orașului, de energia și zarva care străbăteau orașul zi și noapte. Un sunet îl făcu să se răsucească, și-l văzu pe Alan Beam apropiindu-se cu McSween după el. Când avocatul ezită, McSween îi dădu brânci înainte.

— Ce naiba-i asta? spuse Alan.

J.R. aprecia tehnica: atac, atac, atac. Dar în cazul lui Alan era mult zgomot pentru nimic: el trăia în slăbiciune și ignoranță, sortit eșecului.

— Ți-a făcut necazuri, McSween?

— El? În niciun fel nu putea să-mi facă, domnule Ewing.

— Expediază-ți gorila, J.R. Ai vrut să mă vezi, și tot ce ai de făcut este să pui întrebări.

— Hai, Alan, nu-l insulta, pe sergent. Îi rănești sentimentele

— De ce bruta asta?

— Ca să te învețe să-ți cunoști limitele libertății, Alan. Ai dreptate, trebuia să te fi invitat și tu trebuia să fii bucuros să mă vizitezi. Am ales metoda asta ca să-ți faci o idee până unde se întinde autoritatea mea, puterea mea, influența mea. Sergentul McSween este un polițist care, din când în când, îmi face mărunte servicii. Dacă-i spun, te va alunga din oraș. Sau te va aresta. Sau îți va trage un glonte în creier.

J.R. își aranjă o expresie nevinovată pe fața lui deschisă.

Alan se cutremură.

— Nu înțeleg nimic din asta.

J.R. se ridică în picioare și veni în fața biroului. Îl măsură cu grijă pe Alan.

— Ești gata să-mi vorbești, băiatule?

— Desigur, J.R. Ce vrei să știi?

— Nu mă lua peste picior, băiete. Nu ține.

Îl înghionti cu arătătorul în piept.

— Acum. Ai să-mi spui ce te întreb. Ce credeți că faceți, tu și Kristin?

Sângele dispăru de pe fața lui Alan. Palmele i se făcură reci și umede. Genunchii i se lăsară.

— Nu știu despre ce vorbești.

J.R. se aplecă, și apropierea aceasta crescu stânjeneala lui Alan. Îi evită privirea și făcu un pas să se îndepărteze.

— Stai liniștit, ordonă J.R. Uită-te la mine. Nu trebuie niciodată să mă minți, Alan. Asta mă deranjează, mă supără, mă face să-mi închipui fel și fel. Revenim la tine și la Kristin?

— Nu știu nimic…

J.R. dădu din cap o dată și McSween își trimise pumnul în spatele lui Alan, făcându-l să cadă la pământ. J.R. se sprijini de birou și aștepta liniștit până ce Alan se sculă.

— Vorbește-mi, Alan…

— Indiferent ce ți-a spus Kristin, reuși Alan să gâfâie, nu e adevărat. Nu știu nimic…

— Tu și Kristin, spuse J.R., mirându-se că un astfel de cuplu era posibil. Doi oameni mărunți în căutarea viitorului. Ce

posezi tu, băiete? Ți-am arătat calea spre o viață bună, sigură și rezonabilă. Tu și Lucy…

Alan se agață de această ultimă speranță.

— Lucy, spuse el cu vocea răgușită, Lucy a fost de acord să se mărite cu mine…

— Bineînțeles că a fost de acord. Am manipulat-o așa ca să vrea. Dar asta nu ți-a fost destul – Lucy și propriul tău birou de avocat la Chicago. Oh, nu, tu și Kristin a trebuit să conspirați contra mea. Cred că intenționați să-mi faceți necazuri, Alan, și nu pot permite să se întâmple asta. Așa că s-a dus Alan, însurătoarea cu Lucy.

— Nu poți să-mi faci asta!

— Afacerea noastră s-a încheiat. Nu mai ai birou de jurist.

Alan își adună ultimul strop de forță și curaj.

— Nu-ți voi permite să-mi faci asta.

— N-ai de ales. Ai terminat-o aici – vei pleca din Dallas. Mâine la prânz, Alan.

— Cine te crezi? Nu poți să mă tratezi în felul ăsta. Nu poți să-mi faci porcăria asta, nu poți…

J.R. nu făcu efortul să-și ascundă amuzamentul.

— Cum intenționezi să-ți câștigi pâinea de acum înainte? Ai vreun venit personal despre care nu știu?

— Sunt avocat, unul bun. Voi găsi o slujbă. Voi continua să practic avocatura.

— Nu cred, spuse J.R. apăsat. Sergent McSween, care e pedeapsa pentru viol?

McSween privi ursuz la Beam: nu mai erau necesare cuvinte.

Beam se simți cuprins de panică.

— N-am violat pe nimeni.

— Îmi închipui că McSween poate veni cu cineva care să mărturisească altfel.

— Îmi înscenați ceva!

— Poți găsi o astfel de femeie, Harry? îl întrebă J.R. pe detectiv.

— Blondă, brunetă sau roșcată?

J.R. îi zâmbi lui Alan.

— Înțelegi ce vreau să spun, Alan?

— De ce-mi faceți asta? scânci Alan.

— Ai avut de făcut o alegere clară, Alan. Să lucrezi pentru mine sau contra mea. Tu și Kristin ați ales ultima alternativă. În lumea asta, când faci o greșeală, trebuie să plătești pentru ea. Acum, dispari din ochii mei. Ești slab și prost și mi-ai lăsat un gust rău în gură.

La ușă, Alan se întoarse, mișcându-și ochii înguști de la J.R. la McSween. Când vorbi, vocea îi era rece și egală, cu o nuanță de ură.

— N-ai terminat cu mine, J.R. Te bizui prea mult pe sperietoarea asta. Voi găsi o cale să te fac să plătești, să te scot din bârlogul tău. Într-o noapte, cineva îți va pronunța numele, J.R., și când te vei întoarce vei vedea că acela voi fi eu și nu va fi bine de tine, J.R.

McSween încearcă să-l lovească, dar, Alan se strecură pe ușă.

— Lasă-l să plece, spuse J.R. Nu e primul care ne amenință, nu va fi nici ultimul.

— Vrei să mă ocup de el?

— Nu merită efortul, Harry. Nu e periculos, niciunul din ei nu e. Dau numai din gură. Nu sunt genul pentru care merită să-ți bați capul.

— Sper că aveți dreptate, domnule Ewing.

J.R. fu uimit de reacția sobră a detectivului. Se întreba dacă de data asta nu făcuse o greșeală.

• Capitolul 17

— Îmi pare rău, Kristin.

Vaughn Leland repeta aceste cuvinte, de parcă dacă le spunea iar și iar, ceva s-ar fi șters din dezonoare. Din rușine. Din înfrângere.

— Nu trebuie să fii mâhnit, scumpule, spuse ea automat.

Mintea ei se frământa căutând răspunsuri, creând planuri și comploturi care, la o examinare mai atentă, cădeau unul după

altul, strigând după dreptate. După răzbunare. După victorie.

— Nu mi s-a mai întâmplat niciodată.

— I s-ar fi putut întâmpla oricui.

— Cred că te gândești că nu e cine știe ce de capul meu.

Ea îi atinse coapsa goală, convingător, după ce, în prealabil renunțase la el ca sursă de plăcere sau profit. J.R. îi dăduse lui Vaughn Leland o lovitură bună, una decisivă. Ca și cum i-ar fi ghicit gândurile, el gemu și îi cântă în strună:

— Bastardul m-a lovit de parcă aș fi fost unul din taurii de la Southfork, m-a călcat în picioare la fel de ușor cum ai trece iarna peste un câmp însămânțat.

— Nu face atâta caz din asta, Vaughn.

El își puse mâinile pe ea, simțind-o fără pasiune, căutând în carnea aceea tânără și tare răspunsurile la problemele lui. Ea își schimbă poziția, destul ca să întrerupă contactul. Atingerea lui o ofensa pe Kristin – era atingerea moale și lipicioasă a cuiva cu care nu avea nimic în comun, sau, mai rău, a unui dușman. Dacă bancherul nu i-ar fi fost de ajutor, nu s-ar fi uitat la el nici cât la o necuvântătoare. Dacă nu Leland, se întreba ea, atunci cine?

Erau atâția oameni bogați, plini de succes în Dallas. Oameni puternici. Bărbați care s-ar fi bucurat să aibă peste săptămână la dispoziție o fată tânără și frumoasă. O senzuală care să le umple după-amiezile, o pasionată care să le umple serile. Fără complicații emoționale. Fără pericol pentru rudele existente. Pentru alte iubite. Pentru soții. Pentru mariaje. Și tot ce le cerea în schimb era o bucățică din această putere și bogăție, miza lucrurilor mai importante care urmau să vină. La naiba cu J.R. Ewing. La naiba cu amenințările lui. Se va ocupa de problema asta mai târziu. Leland se împinse în ea, cu gura lipită de unul din sâni. Intimitatea îi aminti cât de mult timp pierduse cu persoana asta fără de folos: îl dădu la o parte, se ridică în picioare și intră în baie.

— Îmbracă-te, Vaughn! îi azvârli ea peste umăr. Se face târziu.

Câteva minute mai târziu, când reveni îl găsi încă în pat, încolăcit în poziție fetală, plângând de-ți făcea milă.

— Ce voi face? se jelui el.

— Te poți sinucide, spuse ea ca din întâmplare. Cum a făcut Seth Stone.

— Târfă fără inimă!

Ea se îmbrăcă într-o rochie de vară care nu ascundea nimic și o făcea și mai provocatoare.

— Plânsul n-a făcut nimănui niciun bine. Gândește-te puțin, Vaughn. Ai prieteni, relații, ți-ai păstrat încă slujba. Nu e încă totul pierdut.

Un zâmbet de reptilă apăru la colțurile gurii ei voluptuoase, dar ochii îi erau plați și fără viață.

— Dacă nu te poți sinucide, atunci de ce nu-l omori pe J.R.?

El sări în picioare.

— Să nu crezi că n-aș vrea s-o fac.

— Dar n-o vei face.

— S-ar putea să-ți fac o surpriză.

— Nu cred că ai forță pentru asta, Vaughn. Acum îmbracă-te. Vederea corpului tău îmi face greață, dacă poți să mă înțelegi.

El își ridică mâna ca și cum ar fi vrut s-o lovească. Ea îl privi și râse moale când el își coborî pumnul. Făcu un gest de concediere, și chiar atunci sună telefonul. Ea ridică receptorul, fără să-și ia ochii de la Leland.

— Da, spuse ea.

— Aici Alan, Kristin. Trebuie să te văd imediat.

— Îmi pare rău. N-am dispoziție, băiete dragă. Porția mea e o dezamăgire pe zi.

— Nu știu ce vrei să spui și nu-mi pasă. E ceva important, Kristin. Referitor la J.R.

Ea privi aprobator la Leland când acesta începu să se îmbrace.

— Totul e important. Bine, dacă trebuie să-mi vorbești, fă-o acum.

— Nu la telefon. Voi fi la tine în douăzeci de minute.

— Într-o oră, spuse ea ferm.

— O oră, căzu el de acord și închise.

— Cine era? spuse Leland, oarecum mâhnit. Următorul?

— Cineva mai tânăr și mai frumos, Vaughn. Cineva a cărui carieră e în avans, cineva care poate încă să intre în viață ca un bărbat. Te-ai lămurit, iubitule?

Îi fu imposibil să răspundă.

— Vreau să fac un duș, Leland. Și când termin, nu vreau să mai fii aici. Înțeles?

El dădu din cap, fără să-i întâlnească ochii, încă incapabil să înțeleagă cum s-a putut dezintegra viața lui în felul ăsta. Tot ce fusese, sau voia el să fie, era distrus. Carieră, viață personală, mândrie: totul dispăruse. Era nerăbdător de a face singurul gest dramatic care l-ar fi putut redresa în proprii lui ochi și transforma iar într-un bărbat adevărat.

Dar cum?

•

Exact peste o oră, Alan Beam se prezentă la Kristin. Ea nu era încă hotărâtă dacă faptul de a-i fi permis să-i facă această vizită era o mișcare înțeleaptă din partea ei. Îi admira ambiția, graba lui de a parveni, lăcomia pentru putere și poziție. Totuși, ceva lipsea, un element esențial, pe care nu-l putea decupa și defini; Alan reușise, în ciuda a orice, să fie mai mic decât ar fi trebuit să fie.

Totuși, Alan fusese în relații strânse cu J.R., și asta conta mult. Credea că poate folosi această relație în folosul ei, până când Alan deschise gura și-i dădu lovitura fără să o prevină.

Alan se lăsă într-un scaun adânc, cu picioarele îndepărtate și gleznele frânte, cu fața înclinată, sălbatică, încordată.

— J.R. m-a dat afară, Kristin.

Cuvintele explodară adânc în creierul ei, unul după altul. O durere vie o cuprinse brusc. Ameți, de parcă r fi fost lovită: propria ei viață îi era nedeslușită și părea că nu era nimic de făcut pentru asta. Aliații ei se transformaseră în tigri de paie, inutili, și toată bravada lor nu-i mai era de niciun folos acum.

— Ce s-a întâmplat?

— Lucy a venit la mine și mi-a spus că-i gata să se mărite.

— Asta voiai și tu, și J.R.

Nu dădu importanță veștilor, conștientă că Alan intenționa

să le strecoare pe cele rele printre frânturi.

— J.R. a trimis după mine. Pe unul din teroriștii lui legali…

— McSween?

— Îl știi?

— E periculos. Oricând e o treabă murdară…

— J.R. mi-a spus că s-a terminat cu nunta. S-a terminat și cu biroul de avocat de la Chicago. Trebuie să plec din Dallas.

— J.R. intenționează să ne elimine pe toți indezirabilii. Dă-i înainte.

— A aflat despre noi.

— La naiba! Tu i-ai spus. Îți mut fălcile. Nu puteai să taci? Nu puteai…

Alan o întrerupse.

— Nu i-am spus nimic. Șmecherul e numai ochi și urechi și știe tot ce se întâmplă în orașul ăsta. Am sentimentul că știe despre orice lucru intim pe care l-am făcut vreodată sau am vrut să-l fac.

— Asta înseamnă că ești terminat aici.

— Poate nu.

Ea se învârti încolo și încoace ca într-o cușcă. Vaughn Leland, Jordan Lee, Alan Beam: toți o dezamăgiseră. Toți continuau s-o dezamăgească.

— Ascultă sfatul meu: dacă J.R. a spus să pleci din Dallas, pleacă!

— Nu-i el așa de isteț, Kristin. Nici atât de tare. Intenționez să-mi iau revanșa.

Ea îl privi, și lui i se păru că se scufundă în fața ochilor ei, făcându-se tot mai mărunt, și mai mărunt, o amintire pitică a bărbatului care fusese odată. Nu mai era, știa asta, nimic de spus. Alan Beam își realiza inutilitatea cel puțin atâta cât și ea.

— Mulțumesc că ai venit, Alan, spuse ea formal, conducându-l la ușă.

— Ascultă, spuse el atingând-o. Tu și cu mine, noi suntem cumpliți împreună. Nu-i niciun motiv s-o lăsăm baltă. Putem încă să mai fim o echipă, în pat și în afară. Ești tânără, abilă și plină de vigoare. Îi suntem superiori lui J.R., și-l vom învinge.

Ea deschise ușa.

— J.R. Ewing merge cu două viteze, Alan; treaz, cu ochii larg deschiși – și adormit. Cel mai adesea cu ochii larg deschiși. Și nu sunt sigură că doarme vreodată. Ai zăbovit mai mult decât se cuvine, Alan. Trebuie să mă gândesc la ceva important, și sinceră să fiu, scumpule, îmi stai în cale.

Îl conduse pe hol și închise ușa ferm, irevocabil, după el.

•

Bobby intră în apartament și privi în jur de parcă l-ar fi văzut pentru prima dată.

— Ți-ai lăsat amprenta aici, Kristin, spuse el în loc de salut.

— Mă bucur că-ți place, Bobby. Pot să te servesc cu ceva de băut?

— Poate o bere, dacă ai.

— Știu ce-ți place Bobby. Mi-aduc bine aminte.

Se întoarse cu două Lone Stars pe o tavă.

— Să torn?

— Mă servesc singur, mulțumesc.

Își turnă o porție bună și se făcu comod.

— Trebuie să-ți spun, Kristin, că telefonul tău a fost o surpriză.

— Nu pentru mine, Bobby.

Se așeză alături de el pe canapea. Aproape, dar nu foarte aproape. Se pregătise cu grijă pentru această întâlnire, făcându-se atrăgătoare, fără să fie ostentativă. Purta un capot lung până în pământ, de casă, de la Lord comp. Taylor, care îi venea de minune și reușea să-i facă farmecele întru totul eficiente. Lasă-l să se mire, era ideea ei. Lasă-l să devină curios. Lasă-l să vrea să știe mai mult.

— M-am gândit mult de tot la tine în ultimul timp.

El se hotărî să sară peste asta și mai bău din bere.

— Niciodată n-am uitat cum a fost împreună, spuse ea.

— Cum a fost, Kristin?

Ea zâmbi, plină de regret.

— Poate că a fost doar pentru mine, nu pot fi sigură acum. Dar când mă gândeam – ei bine, întotdeauna mi-am imaginat că au fost sentimente fierbinți de ambele părți.

El se întoarse cu fața la ea.

— Nu știu de ce mă bate gândul că vrei să obții ceva, Kristin.

N-aveai cum să încerci să faci pe subtila, să i-o retezi sau s-o iei pe ocolite cu frățiorul Bobby. El nu era J.R., să fie jucat. J.R. se bucura de joc tot atât de mult ca de rezultat; Bobby era direct, onest, puternic și drept.

— Te vreau, Bobby, spuse ea moale.

El examină eticheta de Lone Star de parcă ar fi văzut-o pentru prima oară.

— Asta ridică pe puțin două probleme grave, cum văd eu lucrurile.

Ea îi atinse obrazul, îi trasă linia fălcii de la ureche la bărbie, îi mângâie delicat gura.

— Ești un bărbat foarte frumos, Bobby Ewing, și oricâte probleme s-ar ivi, nu vor sta între noi.

— Una, punctă el. Tu și J.R.

Ea se strâmbă.

— Asta s-a terminat.

— Oh?

— Absolut, pozitiv, complet terminat.

— Când s-a întâmplat?

Ea își țuguie buzele.

— Nu pot să-mi amintesc dacă a fost vreodată ceva între mine și J.R.

— A doua problemă, spuse el. Sunt un om însurat.

Ea își țuguie buzele.

— Bobby, se răsti ea. În niciun fel nu-ți pretind să fii un virgin naiv când ești departe de fermă. Am fost și eu acolo. Am stat destul ca să văd ce-i bun și ce-i rău acolo. Ca să știu ce vreau de acolo și de ce am nevoie. Pe tine te vreau, de tine am nevoie.

— Mă flatezi, Kristin. Dar ideea aceea îndrăzneață încă mai stăruie în mine. Ce urmărești, Kristin?

— Orice fată ar alege un bărbat ca tine, Bobby Ewing. Și iată că practic am năpădit pe tine, fără rușine, și tot o ții una și bună – ce urmăresc? Ți-o spun – pe tine. Doar pe tine.

— Ce a pus capăt relației tale cu J.R.? Îl cunosc, cred că te

cunosc puțin și pe tine. Niciunul din voi n-ar fi renunțat bucuros la o afacere bună. Ce a făcut să nu mai fie o afacere bună?

Ea se sprijini de el, cu pieptul ei plin și greu în umărul lui, cu buzele mișcându-i-se pe obraz.

— Nu vrei să termini cu limbuția asta și să începem să ne sărutăm și să ne îmbrățișăm, să ne prostim un pic, eh?

— Mă tentezi, Kristin. Sigur mă tentezi.

— Dă-i drumul, scumpule. Îi duse mâna la pieptul ei și gemu la atingere.

Îi mângâie pieptul, lăsându-și pentru scurt timp degetele agățate de cureaua lui, apoi coborându-le.

— Ah, puiule, uite! Știam că simți la fel.

El se ridică.

— Ești o femeie frumoasă, Kristin, și eu sunt un bărbat normal. Dar nu te înșela, luându-te după reacțiile reflexe. Am trecut odată prin asta, ai jucat tare, de parcă eu aș fi fost începutul și sfârșitul timpului pentru tine. N-am crezut asta atunci, n-o cred nici acum.

Ea își înăbuși mânia. Nu putea totuși permite să și-l facă dușman. Un aliat printre Ewingi era vital pentru viitorul ei. Dacă sexul nu-l putea da pe Bobby de partea ei, poate că adevărul da.

— E-n regulă, spuse ea. Urmăresc ceva. Dar asta nu-mi schimbă sentimentele, Bobby. De câte ori mă vei dori, tot ce vei avea de făcut va fi să mă atingi și să mă ții în brațe. Mi-ai luat mințile, efectiv mi le-ai luat.

— O.K. Acum, ce urmărești?

Ea se îndreptă.

— J.R. mi-a poruncit să părăsesc Dallasul.

— De ce, nu poate să facă asta!

— I-am spus și eu, dar el a insistat.

Bobby râse fără umor.

— Frățiorul mai mare crede probabil că Dallasul mai este încă un orășel de văcari și el e șerif peste toți nemernicii.

— Sper că nu sunt unul din nemernici, Bobby.

— Cu cât trăiesc mai mult, cu atât sunt mai puțin sigur care

sunt șnapanii. Poate că toți suntem. Poate că e doar un mit povestea cu cei buni care înving în final. Poate că e doar o problemă legată de cine are mai mulți mușchi și cine scrie cărțile de istorie. De ce s-a întâmplat asta, Kristin?

— Oh, lui J.R. i-a intrat în cap că încerc să-l împiedic de la ceva. Ceea ce nu-i deloc adevărat. Întotdeauna i-am fost loială, lui, la toți Ewingii, lui Ewing Oil. La urma urmelor, fac parte din familie.

— Așa că ai venit după mine.

— Am nevoie de un prieten la curte, Bobby.

— La Southfork, vrei să spui.

— Exact. J.R. mă gonește din oraș, din familie, din propriul meu viitor. Vreau să rămân aici, să fac ceva bun pentru mine.

— Înțeleg. Cum te pot ajuta?

— Dacă îmi ții partea contra lui J.R…

— Nu știu dacă pot face asta, Kristin.

— De ce nu? Nu-l iubești mai mult decât mine. J.R. e meschin și putred, Bobby. Toți știu asta. Și tu.

— Poate că e așa. Dar e un lucru pe care l-ai trecut cu vederea…

Ea își stăpâni bătăile inimii.

— Că și eu sunt un Ewing. J.R. și cu mine suntem o familie și vom fi întotdeauna…

• Capitolul 18

În dimineața următoare, Bobby se întorcea devreme la Southfork. Opri mașina și stătu să se uite la un punct nevăzut din mijlocul spațiului, de parcă era transfigurat de viziunea demonilor interiori. Imaginile defilau cu repeziciune pe oceanul minții lui, fără ordine sau coerență intelectuală, amintiri ale unor evenimente dintr-un trecut îndepărtat, sau de curând uitate, cuvinte încă vii și mușcătoare, așa cum le trăia el. Prea mult, prea repede. Viața se desfășura iute, cu o viteză care întrecea abilitatea lobilor săi frontali de a accepta, a înțelege și a categorisi-o ca satisfăcătoare. Se întinse după

ziarul de pe scaunul de lângă el. Titlurile îi săltau în fața ochilor, simboluri negre ale unei vieți care o luase razna. Ale unor vieți trăite fără moralitate sau preocupări spirituale. Fără Dumnezeu, și cu o lege transmutată printr-o prestidigitație filosofică pervertită într-o nevoie organică de a face rău prietenilor și vecinilor, în eterna luptă pentru profit și putere. Roata morii care te forța să mergi tot mai repede și mai repede, în loc să te oprești.

Coborî din mașină și rămase nehotărât. Dar dacă J.R. avea dreptate? Dacă avea dreptate să-și atingă scopurile, indiferent de mijloace? Dacă avea dreptate să considere vechile căi depășite și inutile: loialitate, prietenie, decență personală. Toate acestea, care în trecut erau valori umane, căzuseră în desuetudine, deveniseră inutile, un bagaj antic acum, prea stânjenitor ca să-l mai care cineva?

O aţâţătoare imagine a lui Kristin îi veni în minte, și un fior plin de dorință îl străbătu. Cei mai mulți bărbați ar fi profitat de ocazia de a face dragoste cu ea. De a se împărtăși din toate felurile secrete în care o femeie precum Kristin evoca și promitea. Kristin Shepard nu era creată atâta pentru dragoste, cât pentru ca să facă dragoste, pentru momentele fierbinți din semiîntuneric, cu clipe de refuz, întotdeauna prezente în umbră. Încleștarea cu trupul acela gol și lubric ar fi dat drumul frâielor acelei părți din el – partea aceea care nu lipsește din niciun bărbat, era convins – care nu aduce nici mândrie, nici onoare, nici speranță, numai deznădejdea senzațiilor trecătoare și a dorințelor întunecate.

J.R. nu-și făcea astfel de gânduri, știa asta. Nu avea astfel de îndoieli. Nu-și punea astfel de probleme. Ceea ce dorea, se zbătea să obțină. Și obținea în felul lui. Specula, amenința, lingușea. Încheia târguri. Legea pieței îi guverna comportamentul, și când aceasta se dovedea prea restrictivă, J.R. își făcea propriile sale legi. Niciun preț nu era prea mare pentru el când voia ceva, și indiferent ce urmărea întotdeauna obținea un profit extraordinar de ridicat față de ceea ce investea. J.R. știa cum să participe la joc, J.R. știa cum să învingă.

Bobby intră în casă. În sufragerie, tatăl lui și J.R. beau ceva înainte de masă. Bobby îi azvârli tatălui său ziarul și luă paharul din mâna lui J.R. Bău și se strâmbă.

— Ai văzut ziarul de seară, tată?

Jock, ai cărui ochi reci, virili, nu scăpau nimic, îl măsură pe Bobby de sus până jos, înainte de a privi prima pagină.

— Ce-i asta? spuse el automat.

Bobby citi titlul:

— „Împrumuturile frauduloase ale unui bancher – Scandal – Fuga lui Vaughn Leland – Investigații în curs.”

— Ce vasăzică asta? spuse Jock.

De mult se gândise și el să-și facă timp să analizeze, ce s-a întâmplat de fapt, pentru a putea face față informațiilor neașteptate, să găsească soluții adecvate.

— Asta înseamnă că Vaughn a fugit, spuse Bobby.

Își termină paharul și se duse după altul.

— E ușor să faci asta, frățioare, spuse J.R.

Se uită la ziar.

— Vaughn n-a fost niciodată o persoană puternică.

Bobby se răsuci spre el.

— Asta este, J.R. Asta-i ultimul tău cuvânt pe această temă? Vaughn Leland nu a fost puternic. Seth Stone a fost un laș. Acesta e prea prost ca să facă fața jocului, iar celălalt nu e destul de prost.

— Ce tot bălmăjești acolo, Bobby? spuse J.R.

Bobby se strădui să-și înăbușe mânia cumplită, s-o trimită înapoi în ungherul întunecat de unde răsărise.

— Nu vedeți ce se întâmplă? J.R.? Tată? Seth și Leland, oamenii ăștia erau prietenii noștri. Parteneri de afaceri. S-au ruinat, nu mai sunt capabili să dea nas cu prietenii lor, cu familiile lor. Unul mort, altul fugit. Asta intenționai, J.R.?

— Bobby… spuse Jock, prevenitor.

— E-n regulă tată, Bobby, în momentul ăsta, bea. Puțin cam mult, puțin cam repede. Sunt obișnuit cu felul ăsta de comportament…

Buzele lui J.R. erau subțiate și batjocoritoare când termină de vorbit.

Bobby făcu un pas lung și amenințător în direcția lui.

— Bobby, spuse Jock ajungându-l.

J.R. se dădu la o parte, urmărindu-și fratele cu precauție.

— Lasă-mă să-ți spun, Bobby. Oamenii nu trebuie să joace dacă nu pot suporta să piardă.

— J.R., spuse Bobby, apăsând pe fiecare silabă. Tu ești inima a tot ce s-a întâmplat.

— Sunt un om de afaceri.

— Ești un pirat.

Jock îi întrerupse.

— Ascultați aici, amândoi. Aici e casa mea și suntem o familie.

J.R. prinse putere.

— Îl aperi pe Vaughn Leland, Bobby? Lasă-mă să-ți amintesc că ne-ar fi dat bucuros afară din casă. Nu s-a gândit de două ori când a fost vorba să ne ia dreptul de răscumpărare a ipotecii Southfork-ului, ai uitat asta?

— N-am uitat că tu ai fost acela care a ipotecat acest ranch.

J.R. își păstrase capul pe umeri, nu era nici încurcat, nici tulburat.

— De data asta zarurile s-au schimbat. Leland e un vultur, și indiferent care sunt necazurile lui, nu se va mai putea folosi de alte pasări care să-i servească de pradă.

Bobby îl lovi, fără să aibă intenția asta:

— J.R., i-ai spus tatei că avem un nou partener?

Dacă privirea ar fi putut ucide, J.R. și-ar fi trimis fratele pe lumea cealaltă.

— Ce vrea să zică asta?

Ochii lui fugeau de la Bobby la Jock și înapoi.

— Despre ce vorbești? spuse Jock.

— Documentul, J.R.

Bobby își luă o poziție de apărare, nu prea bucuros de calea pe care o alesese, dar hotărât să ia taurul de coarne.

Jock scutură din cap ca un leu supărat, care alungă niște muște supărătoare.

— Ce document e ăsta, fiule?

— Hârtia pe care ați semnat-o tu și Digger, tată.

Jock mormăi:

— La naiba, Bobby, spune-o cu cuvinte pe care să poată omul să le înțeleagă. Documente, hârtii. Ce are Digger de-a face cu toate astea?

Atât de mult și atât de puțin, se gândi Bobby. Docherul ăla patetic trăise o viață dură, avusese parte de o moarte dură, toate fără să fie necesare. Lucrul pentru care se zbătuse atât de mult și atât de dur era al lui, legal și moral, dar el niciodată nu știuse asta. Tot ceea ce dorise vreodată și era îndreptățit să aibă, îi fusese luat. Acum, J.R. intenționa să facă aceeași nedreptate copiilor lui.

— Hai s-o auzim, Bobby! spuse Jock, cu vocea ridicată și fața lui veștedă îmbujorată.

— Nu te enerva, tată, spuse J.R. precaut și ingenuu. Se pare că Cliff a dat peste un document vechi – nu cine știe ce mare lucru.

Bobby se uită drept în ochii tatălui său:

— Îți amintești că ai semnat o hârtie prin care împărțeai Ewing 23 cu Digger Barnes?

Jock se încruntă și încercă să-și amintească.

— La naiba, Bobby. Digger ăsta și cu mine am semnat mai multe hârtii decât puțurile pe care le-am săpat. Poate că memoria m-a mai lăsat. Uneori simt că am capul gol ca un pai de supt limonadă. Lămurește-mă, băiete.

— Acest document l-a făcut pe Digger partener la Ewing 23 împreună cu moștenitorii lui. Ceea ce înseamnă că ei ne sunt parteneri la câmpul petrolifer.

— Pamela?

— Da, și Cliff Barnes de asemenea.

— Cliff! Partenerul meu! Mai degrabă m-aș duce dracului învârtindu-mă, decât…

J.R. făcu un pas spre taică-său.

— Nu-i nevoie să-ți bați atâta capul cu asta, tată. Ca întotdeauna, am avut grijă de Cliff Barnes.

— Ai avut grijă de el! spuse Bobby neliniștit. Asta-i o hârtie legală, Cliff e un partener.

J.R. începuse să se amuze.

— Da, cred că este, frățioare. Doar că este un partener într-un câmp neproductiv.

— Neproductiv? spuse Jock.

— Despre ce naiba vorbești? spuse Bobby. Chiar eu am deschis câmpul ăla.

— Și eu, ripostă J.R., deliberat l-am închis. Niciun puț nu mai scoate petrol în Ewing 23.

Mânia răbufni iar în Bobby. Palmele i se strânseră pumni, buzele se traseră peste dinții încleștați.

— Cine ți-a spus să faci asta?

— N-a fost nevoie să-mi spună nimeni, frățioare. J.R. ia singur hotărâri, dă singur ordine. S-a făcut, e un fapt de viață.

Bobby i se adresă tatălui său:

— Mi-ai dat mie autorizația să deschid câmpul acela, să încep să scot petrol. Nimeni nu are voie să-l închidă fără acordul meu.

— Ai fi vrut să-i avem parteneri? spuse J.R. zeflemitor.

— La naiba, știi bine că nu! Dar dacă Cliff are dreptul legal la profit, atunci, pentru Dumnezeu, trebuie să-l acceptăm.

— E drept, asta, tată? spuse J.R.

Jock își inspectă vârfurile cizmelor de piele neagră Tony Lama. Nimic nu mai era ușor, nimic nu mai era simplu. Poate că era depășit de timp. Poate că era mai bine să fi împărțit proprietățile Ewing, să-l lase pe Bobby să-și vadă de partea lui și pe J.R. de rest. Poate. Dar nu era încă momentul.

— J.R. a făcut bine, spuse el.

— Ești de acord cu ce a făcut?

— Nu vreau să-l am în niciun fel pe Cliff partener.

— Dar e o greșeală…

Vocea lui Jock căpătă o notă dură:

— Și eu aș fi făcut la fel.

Bobby se retrase, de parcă n-ar mai fi putut să rămână aproape de tatăl și fratele său.

— Sunt înspăimântat că tu ai spus asta, tată. J.R., ești un blestemat, și cineva te va face să plătești pentru crimele tale. Un nenorocit te va scoate din bârlog în sânge și durere într-o zi.

— Nu tu, frățioare.

Bobby se opri în drum spre ușă.

— Nu-ți forța norocul, J.R. Și eu sunt un Ewing, amintește-ți. Am partea mea din zgârcenia și meschinăria Ewingilor. Ghicește ce sunt capabil să fac, J.R., și că poți să pierzi.

Bobby plecă.

J.R. își desfăcu mâinile a resemnare.

— Tată, cred că Bobby e prea slab pentru unul de-ai noștri. Și-a pierdut firea. Ce am auzit acuma, tată, nu-mi sună ca de la un Ewing adevărat…

Incapabil să răspundă, Jock se întoarse și plecă. J.R. îi luă tăcerea drept consimțământ, și se mai servi cu un pahar, ca să sărbătorească.

•

Pam se îmbrăca pentru cină când Bobby dădu buzna în cameră. Ochii îi erau îngustați și gura strâmbă.

— Ce s-a întâmplat? spuse ea, ridicându-se să-l întâmpine.

— Cinci minute în aceeași cameră cu J.R. și mă simt de parcă m-am bălăcit într-o cocină.

Ea încercă să-l îmbrățișeze, dar el se feri.

— Ce s-a întâmplat, Bobby?

— Încă nu pot să cred.

— Ce să crezi? N-am idee despre ce vorbești.

— În sfârșit, am aflat unde stă tata…

— Jock?

— Exact în spatele lui J.R., indiferent de cât de murdare ar fi trucurile lui. La naiba, familia asta începe să se destrame pe la cusături!

— Care-i problema?

— Puțurile pe care le-am deschis. Ewing 23.

— Ce treabă au ei cu asta?

— Se pare că fratele meu a închis puțurile alea când a aflat că tu și fratele tău aveți dreptul la cincizeci la sută din profituri. De capul lui. Și – aici e punctul fierbinte – tata a aprobat. Mi-e groază să mă gândesc la asta, dar trebuie s-o spun cu voce tare – tata nu e mai bun decât J.R.

— Nu crezi într-adevăr asta, Bobby.

— Pe dracu' nu cred! Sunt sătul, Pam. Dacă mai stau la Southfork nu știu ce sunt capabil să fac.

— Ce vrei să faci?

El o privi adânc în ochi, încercând să descopere ce simțea ea, ce gândea. Dădu în gol: de nicăieri, niciun ajutor. Hotărârea trebuia s-o ia de unul singur: și o luase.

— Mâine dimineață, Pam. Primul lucru, plecăm de aici. Părăsim Southfork-ul o dată pentru totdeauna.

Ea scutură din cap.

— Nu dorești asta.

— Credeam că vei fi încântată.

— Ce simt eu, nu contează, Bobby. Nu referitor la ceva atât de important. La urma urmelor, tu ești un Ewing. Asta e familia ta.

— Nu. Nu mai este… nu este. Trebuie să plec de aici, acum. Acum, cât încă mai fac deosebirea dintre bine și rău.

Ea îl cuprinse cu brațele, strângându-l tare.

— Ascultă de sfatul pe care mi l-ai dat așa de des. Așteaptă. Răcorește-te. Dă-ți timp de gândire.

— Nu. Voi termina cu toate învârtelile și afacerile și trucurile murdare pe care nu le mai pot tolera. Mă depășesc. Plec mâine dimineață. Sper că vii cu mine.

Ea nu știu ce să spună. După expresia feței lui, Pam știa că nu e posibil să-l facă să se răzgândească în niciun fel. Și următoarea hotărâre trebuia s-o ia ea. Singură.

• PARTEA A VI-A •

FAMILIA EWING

IERI

• Capitolul 19

Cu câteva luni mai înainte, într-o dimineață proaspătă, sub cerul albastru al Texasului, Valene Ewing se întorcea la Dallas. Venea într-un automobil închis și prăfuit, de tip vechi. Suportase câmpiile Kansasului, bătuse autostrăzile dintre state, intrase în labirintul pantelor și trecuse peste foile de trifoi, care în curând urmau să fie strivite de primul trafic al zilei. Dar acum, drumul era bun și era ușor de condus.

Totuși, fiecare parte a trupului îi era încă tensionată. Mâinile ei țineau strâns volanul, în ciuda eforturilor de a se relaxa. Degetele i se îndoiau și ochii îi clipeau în strălucirea dimineții. Să se întoarcă acasă în felul ăsta, stârnea în ea o furtună de sentimente diferite. Și de frică. Frica se cuibărise în ea și o solicita peste puteri.

Ce ciudat că trebuie să se gândească la Dallas ca la „acasă”. De fapt, nimic nu putea fi mai departe de adevăr. O casă era ceea ce îi lipsea. Un loc sigur și confortabil, un loc plin de viață, de căldură și afecțiune, care să-i dea sentimentul că îi aparține. Dallas era pur și simplu o stație de pe drum într-o călătorie spre – ce? Singurele răspunsuri care veniră o înspăimântară și mai mult, și fu tentată să se întoarcă, s-o apuce pe alt drum. Sau să se oprească la o oarecare distanță, într-o altă parte a ținutului. Să ia totul de la cap. Singură.

Dar înțelesese că asta era imposibil.

•

Cam în același timp, Pam Ewing, îmbrăcată în blugi și o cămașă Levi decolorată, era pe drum, de la casa din Southfork

spre grajduri.

În spatele unui gard de lemn, vopsit în alb, doisprezece cai pășteau. Sforăiturile și nechezăturile salutară soarele nou care-și răspândea căldura peste prerie, și mica herghelie se strecură ca un singur animal pe poartă, ca să se împrăștie pe suprafața țarcului, cu coamele și cozile fluturând.

Pam îi urmări cu privirea. Deși ochii ei urmăreau bidivii alergând, mintea i se întorcea înapoi, în camera copilului din casa mare. Înapoi, la John Ewing III, fiul lui Sue Ellen și al lui J.R. Numai că atât J.R. cât și Pam știau că nu el era tatăl. Onoarea asta îi revenea fratelui lui Pam, Cliff; ceea ce însemnarea micul John, ca și Cliff, ca și Pam, purta blestemul neurofibromatozei, teribila povară genetică ce trecuse de la un Barnes la altul.

Profund îngrijorată pentru micul John, Pam își făcea griji și în privința ei, a lui Bobby și a oricărui copil pe care ei l-ar fi putut avea. Va purta și el blestemul ăsta? Va fi viața lui inevitabil scurtă? Ori va supraviețui până la maturitate și va transmite boala urmașilor săi? Când se va termina o dată cu asta? Se va termina vreodată? Un fior îi cutremură corpul, și lacrimi îi izvorâră din ochi. Nu-l auzi pe Ray Krebs venind în urma ei.

— Vrei să-ți înșeuez un cal?

Vorbea o texană moale și tărăgănată și era un bărbat slab și osos, de un remarcabil farmec personal. Cu un aspect pe care niciunul din cei ce făceau reclamă la Marlboro nu-l avusese vreodată, un cowboy în toată legea, înalt și puternic. Era tipul perfect al unui om care aparținea unui ranch, care trăia printre cai și vite, prin soare și ploaie, mirosind a piele. Un tip rar chiar și pentru Texas, cum își dăduse seama Pam.

— Oh, bună dimineața, Ray.

— Îmi pare rău, nu voiam să te tulbur.

— Eram doar pierdută în gânduri.

— Nu-i nimic rău în asta. Călărești un cal și urmărești o cireadă de vite păscând și mintea ți-o ia razna de capul ei zi și noapte.

— Bănuiesc că viața de cowboy e tristă.

— Ești deseori singur, dar nu întotdeauna trist.

— Dumnezeule! spuse ea. Ești profund, Ray.

El se îmbujoră.

— Voiam doar să spun că dimineața e cel mai potrivit timp ca să gândești.

— Sunt de acord…

— Referitor la cal…

— Oh, nu. Nu, mulțumesc. Altă dată.

— Când vrei.

Pam se întoarse spre casă.

— Cum îi mai merge micuțului John?

Ce voia el să spună prin *asta*?

Dar fața lui veștedă nu arăta că recursese la un tertip. Ray Krebs nu era omul care să disimuleze, și cu siguranță că ar fi întrebat dacă voia să știe ceva.

— Copilul, spuse ea, încercând să-și adune gândurile. E bine, foarte bine. Trebuie să vii să-l vezi.

— Bine, aș putea face asta într-o zi. Chiar că aș putea.

— La revedere, Ray.

Pam se îndepărtă.

El își ridică pălăria uzată, Stetson, în direcția ei.

— Petrecere frumoasă, doamnă…

•

Pe patio-ul de la casa mare, doi servitori pregăteau micul dejun, pe o masă lungă din fier și faianță mexicană. La distanță de cincisprezece picioare, Bobby plonja în bazin și înota cu mișcări puternice și sigure. Continuând să înoate, o urmărea pe Pam, cum se întorcea de la grajduri. Când termină, se cățără pe marginea bazinului. Pam se apropie și îi azvârli un prosop. Bobby începu să se șteargă.

— Bună dimineața, spuse el.

— Bună dimineața.

Nu numai spațiul fizic îi despărțea în dimineața asta, și Pam credea că el era tot atât de conștient ca și ea de acest lucru.

— Ai dormit bine?

El o privi scurt.

— Am fost surprins că deja te sculaseși și plecaseși înaintea mea în dimineața asta.

— Am avut o noapte rea…

— Știu. M-am trezit pe la trei și tu nu erai acolo. Ea privi în depărtare. Orizontul părea atât de departe, atât de neatins. Totul în Texas sugera distanța și despărțirea, de parcă intimitatea era un defect ce provenea dintr-o tradiție îndepărtată.

— L-am auzit pe micul John plângând…

— Și te-ai dus la el?

— M-am dus la el.

— Știu, spuse el agresiv. Te-am văzut în dormitorul copilului.

— De ce n-ai intrat?

— N-am vrut să deranjez. Era o imagine așa de frumoasă – tu, ținând copilul în brațe.

— Încercam doar să-l fac să adoarmă iar.

Bobby își cântări cu grijă vorbele:

— Micul John are o doică, Pam. Are și o mamă.

— Știi cum e Sue Ellen…

— Da, știu. Dar aici e ceva ce mi se pare că nu știi tu.

— Și anume?

— Micul John nu e copilul nostru.

— Nu e frumos să pui problema în felul ăsta.

— *Frumos*? Frumos ar fi să încerci să adormi copilul *nostru*, nu pe al cumnatei tale.

— Am hotărât să așteptăm. Știi asta.

— *Noi*? Oooh! Noi am hotărât să avem un copil. Tu ai hotărât să aștepți. Și cel mal rău e că nu știi de ce. Te văd cu micul John. Realizez că ai grijă de el, că-l îndrăgești. Ăsta trebuie să fie motivul pentru care nu vrei să avem copilul nostru.

— Nu e așa. Nu e adevărat că nu vreau să avem copiii noștri.

— Atunci spune-mi ce-i?

Înainte ca ea să poată răspunde, Jock și Miss Ellie apărură pe patio. Jock îi salută:

— Bună, Bobby… Pam!

— Bună dimineața, spuse Bobby.

— Bună dimineața, spuse Pam.

— Cred că ar trebui să ne alăturăm lor pentru micul dejun.

— E-n regulă. Dar, te rog, nu fi supărat pe mine. Încearcă să înțelegi.

— Încerc. Dar nu înțeleg, și cred că nici nu voi fi capabil până ce ai să-mi explici.

— Putem să vorbim altă dată despre asta?

— Având în vedere împrejurările, îmi închipui că așa va trebui să facem.

Până să ajungă ei la patio, Jock și Miss Ellie își începuseră masa de dimineață. Jock mânca iute, cu plăcere, de parcă ar fi făcut provizii pentru o zi lungă de lucru.

— Mai încet, îi spuse nevastă-sa. Te îneci cu mâncarea.

— Nu-i timp să trândăvim, femeie. Trebuie să mergem în câteva locuri.

— Dar magazinele nu se deschid până la zece.

— Știu. Dar la viteza cu care ronțăi tu, nu vom fi la Dallas înainte de prânz.

— Nu cred că asta contează. Cred că nu mai e nevoie să-i cumpărăm nimic copilului.

— Nimic! Cum, eu doar abia am început.

— Îl răsfeți.

— Am făcut același lucru cu Bobby și a ieșit foarte bine, nu-i așa Pamela?

— De-a dreptul nemaipomenit, spuse ea automat, privindu-l pe Bobby cum își turna cafea. Bine, vă las, sunt de serviciu la magazin.

Bobby mormăi un la revedere fără s-o privească, și ea plecă. Niciunul din părinții lui nu păreau să observe că ceva nu mergea.

— De ce nu mănânci tot, fiule? spuse Jock.

— Nu-mi e prea foame, tată. Oricum, mă duc la Little Creek, cu Ray.

— Probleme?

— Doar să încărcăm un stoc. Ne vedem mai târziu.

Pe drum, trecu pe lângă J.R. care venea la micul dejun. Dădu din cap și trecu mai departe. J.R. se duse direct la bufet, începând să-și pună mâncare în farfurie.

Maică-sa îl privi un moment:

— E ceva rău, J.R.

— Rău, mamă? De ce ar trebui să fie ceva rău?

— Cu cât ești mai supărat, cu atât mănânci mai mult.

J.R. se așează pe un scaun gol și-și examină farfuria.

Un zâmbet trist făcu să i se ridice colțurile gurii.

— Nu mi-am dat seama că nu pot să mănânc singur tot cârnatul ăsta. Interesant că nu mi-e foame în mod deosebit.

Jock își ridică ochii.

— Aici e ceva ce trebuie să știm. Merge bine treaba la birou?

— Ca de obicei, tată. Încercam doar să-mi închipui cum aș putea scăpa de Cliff Barnes.

— Te pot ajuta cu ceva?

— Mă descurc singur, spuse el repede.

Nu voia ca Jock să vină la birou, să i se uite peste umăr, să-i subminez autoritatea.

— De fapt, spuse el ca din întâmplare, mă întâlnesc azi cu niște avocați să vorbim despre asta.

— Uite ce-i, spuse Jock. Voiam să mergem în oraș să facem niște cumpărături, dar treaba asta s-ar putea să fie mai importantă. Poate voi veni la birou pentru întâlnirea aceea.

— Nu-i nevoie, tată.

Miss Ellie îl privi scurt.

— Tatăl tău se ocupă de Ewing Oil de atâția ani, J.R. Nu-i disprețui ajutorul.

— Da, mamă. Numai că discuția aia avocățească pare să fie mult prea neinteresantă.

— Adevărat, consimți Jock.

J.R. dorea să pună punct, și când Lucy apăru pe patio, fu bucuros de această întrerupere.

— Bună dimineața la toată lumea! spuse ea cu exuberanță.

— Ești în mod sigur într-o stare excelentă în dimineața asta, Lucy, spuse J.R.

Ea se repezi la scaunul în care stătea Jock și-l sărută pe obraz.

— Bună, scumpo, spuse el.

— Pari în al nouălea cer în dimineața asta, spuse Miss Ellie.

— Sunt. Finala pentru trupa veselă are loc în după-amiaza asta. Sunt sigură că voi reuși.

— Ce-i asta? spuse Jock.

— N-am știut niciodată că ai încercat, spuse Miss Ellie.

Lucy zâmbi fericită.

— N-am vrut să spun nimănui până n-am văzut ce pot face.

— Păi, spuse J.R. tărăgănat, asta e ceva frumos. Poate că ar trebui să te oprești la universitate în după-amiaza asta, tată, s-o încurajezi pe Lucy.

— Oh, nu, i-o întoarse ea brusc. Aș fi prea nervoasă dacă bunicul ar fi acolo.

Miss Ellie nu-l scăpa din ochi pe J.R.

— Printre altele, tatăl tău o să treacă pe la birou în după-amiaza asta. Dă-mi o șansă să mă ocup singură de treburile gospodăriei.

— Asta așa e, spuse J.R., cu veselie forțată. Așa că să treacă.

Lucy bău niște suc și se îndreptă spre mașina ei.

— Urați-mi noroc!

Toți îi urară. Jock o privi cum șofează.

— Bună treabă că-l avem acum pe micuțul John. Se pare că mica noastră Lucy a crescut și se descurcă singură…

•

Miss Ellie, cu un bloc de desen în mână se hotărâse să facă niște schițe în spatele casei, aproape de grajduri. Afară, pe patio, se opri s-o salute pe Sue Ellen, care era în drum spre casa.

— Bună dimineața, draga mea.

— Bună dimineața, Miss Ellie.

— Cum te simți?

— Destul de bine, cred. Mă duceam în casă să citesc ceva.

— E o zi așa de frumoasă. De ce nu vii cu mine? Tu citești, eu fac schițe. Ia-ți cartea. Mi-ar place să mă însoțești.

— Nu cred că sunt încă pregătită pentru asta, Miss Ellie. De fapt, intenționam să citesc ca să pot adormi.

— Sue Ellen, nu vreau să te forțez. Înțeleg prin ce experiență ai trecut, dar sper că nu vrei să te închizi în casă toată ziua?

Sue Ellen nu lăsă să se arate nimic pe fața ei frumoasă.

— Scuză-mă, Miss Ellie. Cred că l-am auzit pe copil.

Miss Ellie o privi mergând. Dacă Sue Ellen îl auzise pe copil asta fusese doar închipuirea ei. Miss Ellie se întoarse și-și continuă drumul către grajduri. Se așeză confortabil aproape de unul din șoproane și începu să deseneze peisajul, când veni Bobby, călărind. Sări de pe cal și-și întâmpină mama cu un sărut pe obraz.

— Tata este?

— Nu. De ce?

— Voiam doar să călărim doi cai din herghelie. Credeam că va fi încântat.

— Bine. Dar s-a dus în oraș. El și J.R. au o întâlnire.

— Pariez că J.R. e teribil de măgulit.

Miss Ellie îi zâmbi cu zâmbetul pe care i-l cunoștea atât de bine. Ea și Bobby îl vedeau la fel pe J.R.

— De fapt, spuse ea, cu o conștientă dezavuare, J.R. nu părea prea bucuros de perspectiva asta. Se pare că are încă probleme cu Biroul de Administrare a Terenurilor. Tatăl tău încearcă să-l ajute.

— Iar Cliff Barnes. Minunatul meu cumnat. Sunt nebun după Pamela, dar cu siguranță că aș fi putut căuta mai bine o familie cu care să mă înrudesc prin mariaj.

— Sunt sigură că Pamela are din când în când idei similare despre noi, Ewingii.

— Nu sunt sigur că știu ce mai crede, răspunse el moale, pierzându-și brusc umorul.

Miss Ellie își puse creionul de cărbune alături și privi la fiul ei mijlociu. Bobby continuă:

— Nu știu, dar poate că asta se întâmplă pentru că e o Barnes. Poate doar pentru că este femeie.

— Hei, fiule, e o notă de misoginism în ceea ce aud. Aș fi

putut trăi liniștită aici, la țară, dar trebuie să fiu la curent cu evenimentele, zâmbi ea.

El îi întoarse zâmbetul.

— Spune-i, mai bine, o notă de confuzie masculină. Ceea ce vreau să știu e cum ați reușit să vă înțelegeți tu și tata toți anii ăștia? Nu păreai că te lupți sau că nu ești de acord cu cele mai multe lucruri.

Ea își ridică sprâncenele și-și înălță, mândră, capul.

— În cele mai multe probleme ne-am înțeles. Dar dacă tu crezi că nu ne-am luptat, e din cauză că nu s-a întâmplat să fii pe aproape la una din neînțelegerile acelea zgomotoase. Dă-mi voie să-ți amintesc fiule, că voi, Ewingii, nu sunteți bărbații cu care te poți înțelege cel mai bine în lume.

— Noi, Ewingii! La urma urmelor nu te consideri și tu o Ewing?

— În cea mai mare parte. Dar mai este încă o parte din mine care este Ellie Southfork. Întotdeauna va fi, recunosc. Exact așa cum o parte din Pamela va fi întotdeauna o Barnes.

— E destul de adevărat. Dar nu ușurează situația.

Maică-sa ezită.

— Bobby, dacă vrei să spui ceva despre tine și Pamela, spune. Dacă nu, termină cu aluziile.

Bobby, zâmbind din nou, spuse:

— Mamă ești persoana cea mai directă pe care o cunosc. Dar efectiv nu am nimic de spus. Doar cred că nu am fost drept cu ea în dimineața asta.

— Și ea e un pic înfuriată pe tine?

— S-ar putea.

— Atunci, cere scuze.

— Nu cred că eu am fost de vină. E o mare parte din viața noastră cu care nu pot fi de acord. Aș vrea să știu de ce.

Miss Ellie deschise gura să vorbească, se gândi apoi mai bine și-l așteptă pe fiul ei să continue.

— Nu-i problema ta mamă. E a mea și a Pamelei. O vom scoate la capăt, cel puțin așa sper. Cred că doar voiam să mă spovedesc nițel. Chiar de când eram mic tu erai aceea căreia puteam să-i vorbesc.

Ea îi strânse mâna.

— Rămâi încă un băiețaș pentru mine. Și cât de greu ți-ar veni să crezi, așa e și J.R. Ei, acum ia-o din loc, am niște schițe serioase de făcut…

Îl urmări cu privirea, întorcându-și capul înapoi, spre casă. „Uneori, își spunea ea, nu e așa de rău să fii mamă. Uneori…”

•

Terenul de parcare de la Southern Methodist University se umplu rapid cu studenți care se grăbeau la cursuri. Lucy, căutând un loc liber, nu observase automobilul prăfuit cu număr de Kansas, care mergea în urma ei. Când Lucy parcă, mașina cu număr de Kansas făcu la fel.

Cu niște cărți în mână, Lucy se îndreptă spre clasa în care avea primul curs în ziua aceea. Șoferul mașinii prăfuite se grăbi s-o ajungă. Valene Ewing era mai înaltă decât Lucy, dar avea același păr blond deschis, lung și frumos buclat. Era o femeie frumoasă, dar o expresie preocupată făcea ca gura să-i fie răsucită într-o parte. Când fu la câțiva pași de Lucy, Valene o strigă.

— Lucy!

Lucy înlemni. Pentru o fracțiune de secundă, toate funcțiile corpului îi încetară. Nu putea fi nicio îndoială în privința vocii căreia nu-i uitase intonațiile muzicale și moliciunea cu care alerga pe toată gama.

Se abținu să se întoarcă.

— Lucy, eu sunt.

Acum, Lucy se întoarse. Fără grabă. Cu un control ferm al membrelor. Cu grație și aparentă încredere. Bărbia îi era ridicată și ochii priveau deasupra maică-sii.

Valene își încetini pasul. Niciun semn de invitație afectuoasă. Niciun zâmbet de bun-venit nu încrețea gura frumoasă, de fată. Se opri, lăsând studenții grăbiți să treacă, cu ochii fix la Lucy. Un alt pas o aduse chiar lângă ea, dar mâinile îi rămaseră pe loc.

— Bună, fetița mea, șopti ea.

Un tremur convulsionă trupul lui Lucy. Când vorbi, o făcu rece și meschin:

— Bună, mamă.

— Arăți bine, fetițo. Foarte bine.

— Scutește-mă de formalisme, mamă. Ceea ce vreau să știu este ce faci aici, în Texas?

Un murmur dureros străbătu pieptul lui Valene, risipindu-se iute. Un strigăt de protest și mâhnire îi stătu în gât, și un val de lacrimi fu înăbușit înainte de a-i ajunge la ochi.

— Nu sunt complet nepregătită pentru o astfel de reacție din partea ta, fetițo.

— Ce vrei?

— Dar mă așteptam la ceva mai bun de la tine.

— Mi-ai dat prea mult credit, mamă.

— Ai fost întotdeauna un copil dulce și drăgăstos. Calitățile astea cu siguranță n-au dispărut. Nu cred că simți față de mine aversiunea pe care o arăți.

— Crede ce vrei. Acum, scuză-mă, am oră și am întârziat.

— Am venit să te văd, Lucy.

— Oh. De asta ești aici.

— Sarcasmul nu te prinde, Lucy.

Lucy își adună forțele.

— Trebuia să treci întâi pe la ranch. Să fixezi o întâlnire. Poate că aș fi onorat-o, mamă. Și poate că J.R. ți-ar fi dat mai mulți bani, și ai fi putut să pleci din nou. Fără să mă vezi deloc…

Apoi aleargă pe potecă, până dispăru într-o clădire.

Lui Valene, Lucy i se păru foarte tânără și lipsită de apărare, înspăimântată și vulnerabilă. Respira, sforțându-se să-și controleze emoțiile, când se întoarse la mașină. Lucrurile erau mult mai rele decât crezuse că ar fi putut să fie.

•

Pam Ewing stătea pe masa din camera de consultații, îmbrăcată într-un halat verde și moale. Picioarele i se bălăbăneau depărtate, mâinile fără viață i se odihneau în poală, umerii îi erau căzuți. Doctorii, spitalele, controalele; nimic din toate astea nu o înspăimântase înainte, nici nu o tulburase. Dar acum, valuri de teamă o înghețau și o încălzeau rapid, valuri de vinovăție mai mult decât de frică. Pentru că

tot ce ar fi aflat aici, astăzi, afecta nu doar propria ei viață, dar și viitorul soțului ei, al Ewingilor, și viețile copiilor lor încă nenăscuți.

În spatele ei, ușa se deschise și intră doctorul Paul Holliston, cu un clișeu în mâna.

— Doamnă Ewing, intonă el, cu o voce plină de autoritate, pe care toți doctorii o folosesc.

Ea se întoarse spre el și se cutremură, așteptând îngrijorată verdictul. Holliston lovi ușor cu un deget lung rezultatele testului de pe clișeu:

— Laboratorul n-a completat încă toate testele. Ceea ce am aici sunt doar rezultatele preliminare…

— O am?

El își țuguie buzele.

— Nu sunt simptome de neurofibromatoză, dacă asta vreți să spuneți.

— Atunci n-o am.

— Doamna Ewing.

Vocea era a unui tutore, o voce prevenitoare.

— Tot ce pot să vă spun este că nu există simptome. În cazuri ca acesta, nu este neobișnuit. Uitați la ce vârstă înaintată au apărut simptomele tatălui dumneavoastră la suprafață. Dar chiar dacă se vor manifesta mai târziu, la vârsta dumneavoastră probabil că nu vor fi fatale.

Pam asculta extrem de atentă.

— Atunci, dacă nu am niciun simptom, nu văd cum aș putea transmite boala copiilor mei.

— Am înțeles că nu aveați niciun copil, doamnă Ewing.

— Nu am. Dar intenționez să am copii. Soțul meu și cu mine ne dorim foarte mult o familie. Amândoi vrem copii…

Holliston puse clișeul în apropiere, pe un calculator. Îl aranjă cu grijă, ca un om foarte exact ce era, în munca și în viața sa.

— Doamnă Ewing, neurofibromatoza e o boală genetică. Fiecare generație o transmite. Dar, chiar și la copiii mici, nu este întotdeauna fatală.

— Nu întotdeauna, dar adesea.

— Destul de des, spuse el apăsat. Și în cazul dumneavoastră și al fratelui dumneavoastră ambii ați supraviețuit, dar pe amândoi vă paște amenințarea. Despre asta nu poate încăpea îndoială, nu, deloc. Am crezut că am lămurit asta când v-am examinat tatăl.

— Ai lămurit-o. Dar uneori mă gândeam… Mă gândeam că dacă, cumva… dacă eu nu aveam simptome… poate că nu aveam boala… dacă aș fi avut un copil…

Doctorul încercă să fie politicos.

— Doamnă Ewing, aș fi dorit să vă pot da speranță că copilul dumneavoastră s-ar fi putut naște sănătos. Poate că da, poate că nu. Boala se manifestă întâmplător, dar când o face, e feroce. E posibil să aveți copii și să treacă prin viață neatinși…

Pam închise ochii și vorbi chinuit:

— Dar un copil pe care l-aș avea ar putea să moară înainte de a împlini un an.

— Da, spuse el. Îmi pare rău. Voiam să vă ajut, dar, pe moment, nu e posibil. Totuși, nu disperați. Alte boli se pot vindeca. Într-o zi se va putea și aceasta.

— Mâine? spuse ea mâhnită.

— Nu chiar.

— Nici săptămâna viitoare. Și nici la anul.

După expresia fără speranță a feței lui, Pam știu răspunsul.

— Să nu-mi spui, doctore, că-ți pare rău. Mie-mi pare chiar și mai rău. Dar nu e vina ta, nu-i așa?

— Nu e vina nimănui, doamnă Ewing. Trebuie să vă amintiți asta. Tay-Sachs, diferite forme de leucemie, Sickle Cell Anemia, o predispoziție spre cancer, boala de inimă; natura joacă multe farse crude ființelor umane. Nu, nimeni nu e vinovat. Neurofibromatoza e doar o povară a familiei Barnes.

Doctorul se dădu cu un pas înapoi:

— Vă las să vă îmbrăcați, acum:

Ieși din cameră, închizând încet ușa după el.

Pam rămase pe loc pe masa de consult. Era zdrobită, și fața își pierduse orice urmă de culoare. Viitorul nu-i promitea

nicio speranță. De niciun fel.

„— O povară a familiei Barnes* – murmură ea cu voce tare. Cine este atunci vinovat?

•

În după-amiaza aceea, în biroul lui J.R. se adunară Jock, Alan Beam și Harve Smithfield. Se instalară în jurul biroului lui J.R., studiind hărțile și graficele, făcând referiri la foi de cont, încercând să înțeleagă ce se petrecuse.

— Nu prea înțeleg ce urmărește Cliff Barnes, spuse Smithfield, patronul firmei de avocatură care-i purta numele.

— Ne urmărește pe noi, spuse J.R. Încercând să ruineze Ewing Oil, ne scoate pe noi din afaceri. Tipul a emis un ordin restrictiv privind forările de probă în noile câmpuri din Midlands Odessa. Se face investigații asupra operațiilor noastre de rafinare…

— Cum adică? spuse Jock.

— Vor să se asigure că nu trișăm.

— Un purceluș de lapte, spuse Jock. Tatăl lui era un bărbat adevărat. Ai fi putut să-l admiri pe Digger, să-l respecți, în ciuda divergențelor…

— Cel mai rău lucru este, spuse J.R., că ne ține pe punct mort, aproape de cădere.

Jock mormăi a neplăcere.

— Mi se pare că orice alt petrolist din statul ăsta forează oriunde, numai să-i miroase a teren petrolifer. Noi nu putem fora un picior sub pământ, că blestematul de O.L.M. ne interzice.

— Nu sunteți singurii, Jock, spuse Smithfield. A mai oprit și alte forări.

J.R. dădu din cap.

— Dar numai acolo unde Ewing are dreptul la petrol. Sigur pe noi ne urmărește.

Alan Beam luă cuvântul, plin de respect pentru cei mai în vârsta și mai buni decât el, totuși foarte agresiv:

— Mă veți ierta că spun asta, dar Barnes nu e prost. Nu poate fi pe față atât de preocupat să pună bețe-n roate doar lui Ewing Oil. Dacă oprește și alte forări, e doar pentru a scăpa

basma curată.

Jock ridică un pumn mare în aer.

— Harve, ai fost avocatul meu din prima zi. Nu poți să-mi spui că nu-i nimic de făcut ca să-l oprim pe Barnes! Nu se poate obține o hotărâre de amânare sau o interdicție?

— Am încercat, Jock. Dar Barnes are în spatele lui orice grup ecologic din statul ăsta. Reușește să devină un veritabil erou. Oamenii spun că realizează o operă măreață. În afară de asta, așa cum a fost și tribunalul de acord, se mișcă în limitele autorității de care dispune.

— Atunci ne întoarcem la vechea poveste – cum să scăpăm de Cliff Barnes?

Alan vorbi încet, dar cuvintele se auziră clar:

— Nu poate fi mituit?

Harve îl privi aspru, dezaprobator.

— Nu mă așteptam deloc să aud o astfel de întrebare de la un membru al firmei mele.

— Stai așa, Harve! Nu e o întrebare așa de rea cum ai scos-o tu, spuse Jock.

— Răspunsul este nu, răspunse J.R. Știu de ce. Problema este că nu se găsesc destui bani în tot statul Texas ca să-l facă pe Barnes să sară din spatele nostru.

Alan luă din nou cuvântul.

— Trebuie să fie ceva ce Barnes dorește. Fiecare dorește ceva…

— Dorește să ne vadă pe noi, Ewingii, terminați, și la pământ. Ca și bețivul de taică-său. Nimic nu l-ar putea face să plece din O.L.M.

Apoi, Alan i se adresă lui Jock:

— Dar, domnule, înainte de O.L.M., el alerga după o funcție publică.

— Și a trebuit să renunțe înainte de alegeri. N-a putut să adune doi suporteri care să-l susțină ca lumea, din tot statul.

J.R. își împinse scaunul mai în față, cu toate simțurile ascuțite. O idee începuse să se formeze în creierul lui, luând amploare și formă, clarificându-se treptat, căpătând nume, lucrând pentru el.

— Cliff cu siguranță că a vrut să fie ales. Chiar a tânjit după o funcție publică, după putere și glorie, s-ar putea spune. Alesul publicului, ăsta-i stilul lui, o funcție mare la guvern, influență, lume învârtindu-se prin jur tot timpul. Și vise de a-și croi drumul în lume: Senatul, guvernator al Texasului, poate chiar președintele tuturor Statelor Unite ale Americii.

— Barnes pentru președinție, spuse Alan zâmbind. Pariez că va părăsi destul de repede O.L.M.-ul pentru asta.

— Cred că ar face-o, spuse J.R.

Jock necheză a plictiseală:

— Toată flecăreala asta nu este câtuși de puțin de folos. Indiferent de cât de bine sună, nu-i nimeni așa de nebun în Texas să-l aleagă pe Cliff Barnes. Nimeni.

J.R. își ridică ochii spre Alan, care stătea fără să se miște în timp ce vorbea. Apoi înapoi la Jock.

— Recunosc că ai dreptate sută la sută, tată. Cine ar fi visat vreodată să încerce să-l propună pe Barnes pentru alegeri? Nimeni nu-i destul de nebun să facă asta. Cel puțin eu nu știu pe nimeni… Dar un zâmbet vag juca la colțurile gurii lui, altfel plată și nemișcată.

•

Era ora prânzului în incinta universității, și studenții se revărsau din clădiri, îndreptându-se spre sălile de mese sau organizând picnicuri pe iarbă. Lucy, însoțită de alte două fete, era în drum spre stadion pentru probele pentru liderii veseliei.

Fata care răspundea la numele de Sherril spuse:

— Chiar nu-ți dai seama de asta! Echipa este în Cotton Bowl, și iată-ne ajunși liderii veseliei la TV.

Wanda, o roșcată îndrăzneață, spuse:

— Sper să realizăm ceva mai mult decât ei anul trecut. Au fost așa de demodați…

— Mi-ar place ceva foarte despicat, spuse Sherril, ceva care se înnoadă în față, dar nu prea mult.

— Eu sper doar să ajung la finale, spuse Lucy.

— Glumești! Nici nu trebuie să-ți faci probleme pentru asta, scumpo.

Lucy își lovi sprânceana cu mâna:

— Mi-am lăsat pantofii în mașină. Ne vedem pe teren…

Lucy se grăbi spre parcare, își găsi mașina și-și scoase Nike-ii din portbagaj. Nu fu conștientă de prezența lui Valene, până ce maică-sa îi vorbi:

— Lucy…

Lucy se întoarse.

— Mai ești încă aici, mamă? Credeam că până acum te-ai aranjat de bani și-ai șters-o.

— Scumpa mea, ți-am explicat că n-am luat niciun ban de la J.R.

— De ce aș crede asta?

— Pentru că e adevărat. Sunt mama ta. Văd că trebuie să-ți explic mult mai multe.

— Nu te deranja. Nimic din astea nu contează pentru mine, nimic din ce-ai putea să spui.

Valene făcu un pas să se mai apropie, și Lucy se retrase, cu o mână în față, de parcă ar fi vrut să respingă un atac.

— Scumpa mea, știu ce simți.

— Nu, nu știi, mamă. Dacă ai fi știut, niciodată n-ai fi plecat și nu m-ai fi părăsit. Nu știi nimic despre mine.

Lucy se întoarse și se îndreptă spre stadion. Cuvintele lui Valene o opriră, ajungând-o din urmă:

— Știu asta, dar eu ți-am dat viață. Te iubesc. Întotdeauna te voi iubi.

— Mă iubești tot așa ca și pe tata? Ai fugit și l-ai lăsat și pe el.

— N-a fost așa. Dar noi n-am avut nicicând o șansă.

— Oh, dar ați avut o șansă. Erați toți laolaltă la ranch. Dar era prea greu pentru voi, pentru amândoi, așa că amândoi ați șters-o. Într-un fel e amuzant, auzi, era prea greu pentru tine. Dar era perfect și în regulă pentru tine să mă lași acolo. Singură.

— Aceea era casa ta. Acolo te-am adus pe lume. Cei de la Southfork te iubesc.

Lucy mârâi, drept răspuns:

— După cum te-ai exprimat, toată lumea mă iubește. Asta e nemaipomenit. Numai eu nu mă simt iubită. De nimeni. Vrei

să știi cum mă simt? Am să-ți spun, mamă. Mă simt de parcă aș fi a nimănui.

— Ești a mea, a tatălui tău. Și noi suntem ai tăi.

— E ăsta un adevăr? Dacă aș fi fost a ta, unde ai fost cât am crescut? Când bunica trebuia să meargă cu mine să-mi cumpere haine. Și când băieții îmi cereau întâlniri și aveam nevoie de cineva cu care să vorbesc despre asta, unde erai tu? Și când am terminat liceul, toți Ewingii erau aici, tu nu. Nici tata. Și – oh, ce rost mai are… De suferit suferă toți acolo, dar tu și tata nu.

Lacrimile îi umplură obrajii.

— Fetițo…

Și Valene plângea. Încercă să se apropie de fiică-sa, dar Lucy se feri.

— Am să-ți spun ceva, mamă. Sufăr uneori, dar pot să mă descurc. M-am obișnuit cu asta. Cu ce nu sunt obișnuită este să te văd în felul ăsta, făcându-mă să mă gândesc că am într-adevăr o mamă, când, știam al naibii de bine că nu-i adevărat.

— Sunt aici, te iubesc și…

— Și într-o zi iar ai să pleci. Pe neașteptate. Așa că nu mă mai bate la cap, doamnă. Te cunosc. Nu încerca iar să mă prinzi în cârlig. Nu va ține. Niciodată nu va mai ține…

Și o luă la goană, cu Nike-ii bălăbănindu-se într-o mână.

Valene privi cum fuge.

— Fetițo! strigă ea. Oh, biata mea fetiță dulce…

•

John Ewing III dormea adânc în camera lui, inconștient de tot ce era în jur, de importanța familiei lui, de destinul lui. O umbră căzu peste pătuț dar micul John rămase la fel de inconștient de faptul că Sue Ellen, mama lui, îl privea de mult.

Pentru ea copilul era o sursă de durere și o făcea să fie iar cuprinsă de puternicul sentiment de vinovăție care o făcea atât de slabă și neajutorată. Copilul acesta o făcea să-și amintească zilnic cât de urât fusese folosită de toți bărbații din viața ei. Și totuși., îl concepuse, îl purtase în pântece și-l născuse.

Copilul se mișcă și începu să plângă. Sue Ellen își întinse

mâna să-l liniștească, dar și-o retrase.

— Doamnă Reeves! strigă ea, și se îndepărtă de pătuț.

Doamna Reeves apăru dintr-o cameră alăturată și începu să-l liniștească pe copil.

— Hai, hai, micuțule. Trece într-un minut. Nu mai plânge…

— Ce i s-a întâmplat? spuse Sue Ellen.

— Pur și simplu nu-i place să stea întins aici, ud, asta-i tot. Vreți să-l schimbați, doamnă Ewing?

Sue Ellen o privi.

— Pentru asta te plătesc.

Se întoarse să plece și ezită, văzând-o pe Miss Ellie stând în prag. În urma ei, copilul începu să țipe. Fără să-l mai privească, Sue Ellen trecu pe lângă soacra ei și ieși afară din camera copilului.

— Dumnezeule mare, își spuse Miss Ellie, ce s-o fi întâmplat?…

•

Bobby era în biroul lui când intră secretara.

— Un apel telefonic pentru dumneavoastră, o femeie. Nu și-a spus numele sau pentru ce vă caută, doar că e ceva despre Lucy și că e important. Doriți să vorbiți?

Bobby dădu aprobator din cap, se apropie de telefon, și secretara se retrase.

— Bobby Ewing, spuse el în aparat.

— Bobby, sunt Val, Valene Ewing.

— Val! Val, ce mai faci? Unde ești?

— În Dallas. Îmi pare rău că ți-am necăjit secretara, dar mi-a fost frică să-mi dau numele, în caz că J.R. ar fi fost pe aproape.

— N-aș putea spune că nu-ți dau dreptate. Știi ceva despre Gary? Când te pot vedea?

— Bobby, nu vreau să vorbesc prea mult la telefon, dar vreau neapărat să te văd. Trebuie să te văd. Dar nu la tine la birou, nu la Southfork.

— Spune unde. Oricând, oriunde.

— Mâine e bine? Lucrez de la patru până la miezul nopții într-o cafenea. Nu vreau să întârzii de prima dată.

— Mâine e bine. Unde și când?
— Ce zici de Bachman Bridge, e bine?
— O.K.
— Mâine dimineață pe la zece?
— Ne vedem atunci…
— Mulțumesc, Bobby.

•

Cam în același moment în care Bobby vorbea cu Valene, soția lui avea o altă convorbire telefonică.

— Doctore Holliston, începu ea, aici Pamela Ewing.

— Mulțumesc că m-ați sunat, doamnă Ewing. V-am telefonat și mi-a răspuns soacra dumneavoastră. Am spus că sunt domnul Holliston. Nu știam dacă ați spus cuiva despre vizita pe care mi-ați făcut-o la birou și nu am vrut să încep o discuție, poate nedorită.

— Apreciez. Bănuiesc că aveți rezultatele testului final. Inima i se zbătea în piept și ochii îi ardeau.

— Nu pe toate, dar le voi avea curând. Totuși, dispun de suficiente informații care-mi arată că s-ar putea ivi o problemă.

Pam își umplu plămânii cu aer.

— Cu boala?

— Într-un fel, răspunse el sobru. Analiza sângelui și mostrele de urină arată un lucru sigur. Sunteți categoric însărcinată, doamnă Ewing…

Pam nu se putea gândi la nimic. Urma să aibă un copil. Bucuria și disperarea se amestecau în ea, luptându-se, zăpăcind-o, lăsând-o complet dezorientată.

Noaptea se lăsă peste Southfork și Pam, încă îmbrăcată, cum fusese în timpul zilei, se întinse pe pat și stătu nemișcată în timp ce întunericul umplea încăperea. În mlaștina care-i umplea mintea, se ivi gândul că soțul ei putea sosi curând. Ce să-i spună? Ar putea să-i spună că era gravidă, știind că el își dorește mai mult decât orice pe lume un copil și un moștenitor, că, vrea să devină tată mai mult decât orice bărbat pe care-l cunoscuse vreodată, să aibă o familie adevărată și numeroasă.

Bobby, cu rădăcinile adânc înfipte în pământul Southfork-ului, era un bărbat atât de natural, legat prin sângele lui de anotimpuri, de răsăritul și apusul soarelui, de forțele naturii și de rotația inevitabilă a pământului. Cum putea să-l facă să înțeleagă temerile care-o frământau? Cum putea să-i spună că nu mai putea păstra fetusul în pântece mai mult de o lună și că trebuia să recurgă la un avort?

Fă-o fără ca Bobby s-o afle vreodată, își spunea ea singură și ochii i se umplură de lacrimi. Era ea destul de puternică să facă lucrul ăsta îngrozitor? Și dacă Bobby ar descoperi cumva ce făcuse? Ar fi înțeles? Ar fi iertat? Ar mai iubi-o?

Și, în sfârșit, cea mai blestemată problemă din toate: ar fi fost ea capabilă să se ierte pe ea însăși?

Și, ca pentru a-i accentua mâhnirea și nesiguranța, o mașină parcă lângă șosea. Auzi o ușă trântită și zgomotul unor cizme pășind de-a lungul patio-ului și apoi în casă. Cunoștea pașii ăștia mai bine decât pe ai ei. Bobby…

Stătea nemișcată, întinsă în pat, inconștientă de tensiunea care-i cuprinsese membrele. Inconștientă că încetase să mai gândească, că încetase să simtă orice altceva în afară de o copleșitoare dragoste față de soțul ei. Respirația îi era grea, inima îi bătea nebunește, ochii fixau tavanul întunecat.

O lumină blândă inundă dintr-o dată încăperea când se deschise ușa și intră Bobby. El se îndreptă spre ea, în timp ce imagini și amenințări din frageda copilărie o cuprindeau, făcând-o să anticipeze pedepse înfricoșătoare pentru greșelile făcute și imaginate.

— Pam…

Nu răspunse, incapabilă să vorbească.

— Te simți bine, iubito?

Se lăsă pe marginea patului, o sărută ușor pe sprânceană și-i luă mâna într-a lui.

— Sunt doar obosită.

— Nu te simți grozav, Pam, nu-i așa?

Vorbele îi sunară fals, și ea realiză că în toată viața ei cu Bobby aproape niciodată nu mințise, nu disimulase, nu uneltise pentru un câștig personal.

El acceptă vorbele ca atare.

— Hei, spuse vesel, ghici cine m-a sunat azi?

— Cine?

— Valene.

Ea trebui să se lupte să-și amintească numele

— Valene?

— Mama lui Lucy. S-a întors în Dallas.

— Asta-i bine.

Bobby se încruntă.

— Credeam că îți plăcea Valene.

— Oh, îmi plăcea, îmi plăcea.

— Mă întâlnesc mâine cu ea. De ce nu vii cu mine? Știu că i-ar place să te vadă.

Valene, Gary, Lucy. Ewingii, sub toate aspectele lor, își amintea ea, aveau probleme. Și ea nu avea dispoziție pentru problemele nimănui.

— Nu cred să pot veni. Voi fi toată ziua ocupată.

Se dădu jos din pat și trecu pe lângă el la oglindă, privindu-se. Colțurile gurii lăsate, ochii în fundul capului, ridurile de pe față dintr-o dată mai pronunțate. În ce fel de femeie se transformase?

Bobby o privea. Oare mai era supărată pentru disputa pe care o avuseseră de dimineață? De ce nu? Nu fusese el întors toată ziua din cauza asta?

Dragostea lui pentru Pam, respectul față de ea, viața pe care o clădiseră împreună; nimic din toate astea fără luptă, fără efort și fără durere. Ceea ce era important era că erau legați pe vecie, o pereche sănătoasă, până când moartea îi va despărți. Veni în spatele ei.

— Îmi pare rău pentru azi-dimineață. Nu trebuia să sar la tine în felul ăsta.

— Îmi pare rău ca ți-am dat motiv s-o faci.

— Dar nu mi-ai dat. Nu în mod real. Nu trebuia să te pistonez să avem un copil…

Pam se simți ca tăiată de un cuțit.

— Când te-am văzut cu micul John, Pam, m-am gândit că voiam să fie al nostru.

— Crezi că nu știu cât de mult ar însemna pentru tine copilul nostru?

— Uneori – spuse el tărăgănat – chiar la asta mă gândesc…

Vorbele îi lunecară pe limbă și Pam trebui să-și încleștеze dinții ca să nu spună: „SUNT ÎNSĂRCINATĂ!”

El continuă, zâmbind afectuos:

— Alteori, nu știu. Dar mai degrabă aș vrea să nu am niciodată un copil, decât să se ivească neînțelegeri între mine și tine din cauza asta, Pam.

— Bobby, spuse ea, întorcându-se cu fața la el. Pot să-ți spun ceva și apoi să nu mai vorbim niciodată despre asta?

— Da.

— În lumea asta nu mi-aș dori nimic mai mult pentru noi decât să avem un copil. Un băiețel care să crească și să fie la fel de puternic și frumos și onest ca tine…

Bobby își ridică capul cu mândrie.

— Dar e un „dar” pe aici, pe undeva.

Ea nu putu, răspunde și-i evită privirea.

— E-n regulă, spuse el. Dar indiferent ce nu merge, indiferent ce motive ai, indiferent ce te supără, trebuie să-mi spui. Și repede.

— Da, spuse ea, dar atât de încet, atât de distant, atât de impersonal. Știu…

•

În următoarea dimineața, J.R. se sculă într-o stare de spirit excelentă. Se bărbieri repede, făcu un duș și-și alese hainele, fluierând vesel. Stătea în picioare, în fața oglinzii, făcându-și nod la cravată, când apăru Sue Ellen, venind din camera ei de toaletă, în spatele lui, la distanță, de parcă l-ar fi văzut pentru prima oară.

— Dumnezeule, spuse ea sarcastic, ce veseli suntem.

— Tu ar trebui să fii, iubito. La urma urmelor mama ta va veni curând.

— De asta te bucuri așa, J.R.? Pentru că vine mama sau pentru că mama o aduce cu ea pe scumpa mea surioară?

— Ce vrei să spui cu asta?

— Doar că niciodată nu te-ai dat în lături de la o față

frumoasă sau de la un fund bine rotunjit, J.R. Și Kristin e bine dotată cu amândouă.

— Ce dezgustător, Sue Ellen. Propria ta soră, ce rușine. Credeam, când ai încetat să mai bei whisky, că ți-a mai venit mintea la cap. Din păcate, am sperat prea mult.

Râsul lui Sue Ellen fu amar, sarcastic, lăsând să răzbată durerea și înspăimântându-l pe soțul ei.

— Era un timp când ceea ce spuneai conta pentru mine. A trecut. Cum spunea domnul Rhett Butler: „Cinstit, dragul meu, nu mai dau pe tine nicio ceapă degerată".

— Nu mai dai? Atunci ce te ține aici? Aici, la Southfork? Aici, în dormitorul meu? În patul meu?

Ea rânji:

— Ceea ce mă ține aici este că vreau să fiu de față atunci când scumpul tău tată îți spune cât e de mândru de micuțul John. Cât de mult îți seamănă, J.R. Și în tot acest timp nu ești deloc sigur dacă nu seamănă mai mult cu Cliff Barnes decât cu J.R. Ewing.

— Ești o târfă.

— Poate că da. Dac niciun cuvânt nu te-ar putea descrie pe tine, dragul meu.

El o fulgeră cu privirea.

— Poate ar trebui să începi din nou să bei, Sue Ellen. Cel puțin, când erai beată nu vorbeam atât de mult și atât de vulgar. Cât despre Cliff Barnes… am un puternic sentiment că se va răsturna curând de pe calul lui teribil.

Încercă să continue, dar vocea ei îl întrerupse:

— Lovit, vrei să spui?

— Exact, iubito. Lovit rău. De al tău devotat J.R. Ewing…

Și ieși din cameră, fredonând vioi, gata să înfrunte ziua și să se amuze de fiecare blestemat de minut al ei.

•

Puțin mai târziu, tot în dimineața aceea, Cliff Barnes mergea cu sora lui, Pamela, pe o stradă aglomerată din Dallas.

— Ei bine, surioară, ce dracu' e așa de important, pentru tine de n-ai putut să-mi spui la telefon sau să vii să vorbim la mine la birou?

Ea continuă să meargă:

— Intenționez să fac un avort.

— Avort! Nu mai pomeni cuvântul ăsta, Pam.

Ea trase aer în piept.

— Doctorul mi-a spus că dacă copilul are neurofibromatoză, nici un semn, niciunul, nu va apărea cel puțin până va împlini patru sau șase luni. Vrei să stau și să aștept? Și asta după ce voi purta copilul nouă luni. Fără să știu nimic, întotdeauna așteptându-mă la ce-i mai rău. Și apoi, tot ce voi avea de făcut va fi să stau deoparte și să aștept să moară înainte de a împlini un an. Și crezi că, eu caut soluția cea mai comodă pentru mine?

— Nu asta faci?

— Ce i-ai fi spus lui Sue Ellen dacă ai fi știut că fiul tău poate să moară într-un an?

Cliff ezită, încercând să fie drept, onest cu Pam și cu el însuși.

— Nu știu. Dar indiferent ce aș fi dorit, ar fi fost mai bine să-i spun atunci decât acum. E fiul meu și poate să moară. Și ceea ce e mai rău, nu știu dacă-l voi mai vedea vreodată.

Fața ei era implacabilă, severă, hotărâtă.

— Atunci nu ar fi fost mai bine pentru el să nu se fi născut deloc?

— Nu pot să cred asta!

— De ce? De ce nu poți accepta non-existența ca preferabilă față de naștere, și o viață scurtă care să-i chinuiască pe toți care-l iubesc pe copil?

Cliff încerca să facă față tulburării care-l cuprinsese.

— Dar dacă copilul nu e bolnav? Dacă copilul tău se va naște sănătos? Nu-ți poți rata șansa!

— Nu știu, spuse ea neajutorată. Oh, Dumnezeule, nu știu ce să fac, spre cine să mă întorc. Credeam că poți fi capabil să mă ajuți, să mă înțelegi. Dar asta înseamnă să cer prea mult de la tine sau de la oricine altcineva. Îmi pare rău. Aveam doar nevoie să vorbesc cu cineva, și cu altcineva nu aveam cu cine. Voiam să aud cum sună toate astea spuse cu voce tare.

— Vreau să te ajut, și dacă aș putea, aș face-o. Dar simt că

trebuie să-i spui categoric lui Bobby.

— Și dacă o fac? Nu e doar copilul meu. Va trebui să-i spun de boală. El știe că tu ești tatăl copilului lui Sue Ellen. Va înțelege că micul John poate să moară. E corect, Cliff, să-l împovărez cu toate astea? E tragedia noastră, a lui și a mea, a ta și a lui Sue Ellen, ca să-l uităm pe J.R. Nu-i pot face asta lui Bobby. Pur și simplu nu pot să i-o fac.

Cliff era pe punctul de a răspunde, dar se gândi mai bine și tăcu. O cuprinse cu brațul și merseră în tăcere, fiecare cu necazul lui.

•

Chiar în acest moment, Bobby își parcase mașina aproape de Bachman Bridge. I se părea un loc idilic: iarbă verde, lacul strălucitor, oameni tineri și fără grijă, bucurându-se că sunt unul cu altul. O văzu pe Valene stând pe punte și-i făcu semn cu mâna grăbindu-se s-o întâlnească, încântat să-și vadă, cea de-a doua cumnată. Dar ea îl întâmpină ezitând.

— Bobby, mă bucur atât de mult că te revăd. Mulțumesc că mă întâmpini în felul ăsta.

El o îmbrățișă și-i simți corpul țeapăn și rezistent. Îi dădu drumul.

— Arăți grozav, Valene. Ce-ai mai făcut?

Îi privi atent fața, căutând urmele necazului și văzu o undă de amărăciune în ochii ei foarte albaștri.

— Bine, spuse ea fără convingere. Bine.

— Te-ai întâlnit deja cu Lucy?

Ea dădu din cap.

— De asta voiam să te văd.

— Necazuri?

— Am fost după ea la școală, ieri, am încercat să-i vorbesc. Nu vrea să mai aibă nimic de-a face cu mine, Bobby.

El o luă de braț și merseră fără grabă.

— A fost rănită ultima oară, Val. Trebuia să te aștepți la ceva de felul ăsta. Fata e precaută.

— Cred că așa este. Dar a fost așa… pornită. Cred că nu erau motive serioase ca să simtă altfel. După cum spunea, eu n-am fost niciodată mama ei. Poate că am făcut rău că m-am

întors în felul ăsta.

— De ce te-ai întors?

— Ca s-o văd pe Lucy.

— De ce acum? Ce nu mai este cum era mai înainte?

— Unele lucruri sunt… M-am întâlnit cu Gary. Nu doar o dată, Bobby.

Ochii lui Bobby se aprinseră.

— Asta-i grozav! Ce mai face? Unde este?

Ea își umplu plămânii cu aer și expiră încet, ca și cum ar fi folosit timpul ca să reflecteze.

— Era bine, Bobby.

Se uită lung la el, urmărindu-i reacția. Expresia lui nu-i spuse nimic.

— Nu mai bea deloc.

— Asta-i mare lucru, spuse el pe șleau.

— A lucrat undeva pe Coasta de Vest. Mi-a spus că a pus ceva bani deoparte. Asta voiam să-i spun lui Lucy. Nu că aș fi putut, eu sau Gary, – să-i promitem ceva. Dar am vorbit cu Gary și – nu știu – poate vom încerca să ne vedem curând. Mi-ar place foarte mult să văd că putem să ne descurcăm cu puterile noastre.

— Nu e puțin cam devreme să-i dai lui Lucy speranțe?

— Voiam doar să-i vorbesc. M-am gândit că m-ai putea ajuta. Asta-i tot.

Sprâncenele lui Bobby se strânseră și ochii i se întunecară:

— Nu sunt sigur că trebuie să fac asta, Val.

— Noi am fost întotdeauna prieteni.

— Da. Dar acum mă gândesc la Lucy. Știi ce rănită a fost. Acum și-a revenit și e foarte bine. E fericită. Văzându-te, începând să se gândească că puteți fi din nou o familie… Și dacă nu va fi așa? Cine poate spune ce-ar putea să facă? Nu știu dacă poate să-și permită să-și facă iar speranțe și iar să și le piardă.

— Apreciez că spui asta, Bobby. Indiferent de ce a fost mai înainte, ultimul lucru pe care îl voiam era să o rănesc.

— Știu asta. Și totuși – s-a întâmplat.

— Nu intenționez să-i fac promisiuni. Sunt două lucruri în

lumea asta la care țin… la fratele tău, Gary, și la fetița mea. Nu cred că pot trăi fără ca cel puțin să fim prieteni.

Se opri și-l privi în față.

— Te rog, Bobby, am nevoie de ajutorul tău…

Nu era posibil s-o refuze, să nu creadă în dragostea lui Val pentru Lucy, în sinceritatea ei.

— E-n regulă, spuse el. Vom merge s-o vedem când termină cursurile. De unde pot să te iau?

— La Big Sky Motel, la Lemon, dincolo de Love Field.

— Ne vedem atunci.

— Și, Bobby, te rog, să nu spui că sunt aici. În special familiei. Vreau ca J.R. Ewing să știe că sunt la cinci sute de mile de Dallas…

•

Liderii veseliei exersau în fața tribunei centrale de pe stadion. Fetele erau tinere, la fel de frumoase, și aveau trupuri la fel de bine proporționate și de voluptuoase. În fuste scurte de satin și bluze strânse pe corp, săreau, țopăiau și dansau vioi, aţâţător, în aprobarea totală a unui grup de spectatori, cei mai mulți, bărbați.

Bobby parcă mașina lângă stadion, El și Valene urmăreau spectacolul, nerăbdători.

— Iat-o, spuse ea. În centrul grupului; și este efectiv bună…

Amândoi coborâră din mașină și porniră de-a lungul stadionului. Valene îl apucă strâns cu mâna pe Bobby de braț:

— Îmi faci o favoare, Bobby?

— Ce anume?

— Dă o fugă până acolo și spune-i lui Lucy să vină să stea de vorbă cu mine! S-ar putea să nu fie prea fericită să mă vadă prietenele ei și toți ceilalți.

— Cum vrei tu, Val.

Merse spre liderii veseliei, ajungând chiar când aceștia terminau în aplauzele spectatorilor și în aprobarea antrenorilor. Fetele se risipiră în grupuri mici, felicitându-se una pe alta, flecărind; buchete de tinerețe și de fericire pe fondul verde al câmpului.

Bobby o localiză pe Lucy și o strigă pe nume.

Ea îi făcu cu mâna și se grăbi să ajungă la el.

— Hei, Bobby!

Îl sărută pe obraz.

— Ei, ce zici? am fost bune sau nu?

— Ați fost bune. Acum, Lucy…

Bobby făcu un gest înapoi, spre mașină.

— O am pe Valene cu mine…

Lucy se trase înapoi, ca lovită, iar fața îi îngheță într-o mască de durere și frică.

— Vrea să vorbească cu tine, Lucy, cred că ar trebui să o asculți.

Capul lui Lucy începu să se rotească dintr-o parte în alta.

— S-ar putea să fie în favoarea ta, numai într-a ta.

— Așa că te-a trimis să vii și să mi-o ceri. Bine, spune-i că putea să nu se deranjeze. Nu vreau să știu de ea!

— Cel puțin, ascult-o.

— Dacă vrei tu să auzi ce spune ea, atunci ascult-o tu. La naiba, Bobby, du-te și ascult-o tu.

Se întoarse brusc înapoi, unde așteptau prietenele ei. Bobby se întoarse la mașină, în timp ce un fluierat aduna înapoi fetele, să exerseze.

Din mașină, Val îl văzu pe Bobby întorcându-se singur și se luptă să-și rețină lacrimile.

— Îmi pare rău, spuse el, urcându-se lângă ea. Voi vorbi iarăși cu Lucy, voi mai încerca. Mai târziu, acasă.

Ea clătină din cap, incapabilă să vorbească.

Porni mașina și se îndepărtară. În urma lor, ascuns într-un grup de spectatori, J.R. îi urmărea cu un binoclu puternic. Nu voise să vină să-i vadă pe liderii veseliei, dar până la urmă se lăsase convins. Un fel de serviciu public, de folos comunității. Un fel de imagine ca aceea din reclamele Dallasului, cu un text laudativ dedesubt. Ceva prin care îți atragi publicul de partea ta. Nu se aștepta ca venirea lui să fie chiar așa de fructuoasă cum fusese. Valene înapoi la Dallas; ce veste! Nimic nu e mai important decât o mică informație care să-i întindă omului o punte în războiul lui cu viața. Nimic nu e mai important ca o punte care să-l facă învingător, iar să

învingă conta cel mai mult în viață pentru J.R.

•

Miss Ellie își uda stratul de flori de-a lungul patio-ului în acea după-amiază, când Pam veni lângă ea.

— Cum ți-a mers ziua asta? spuse Miss Ellie.

— Nu foarte bine. Ție?

— Puțin cam plictisitor. Sunt învățată ca bărbații să meargă la oraș. Sunt învățată s-o am pe Sue Ellen să mai vorbesc cu ea, dar încă mai stă închisă în camera ei.

— Se va simți mai bine în curând.

— Să sperăm că așa va fi. Dacă nu l-aș avea pe micuțul John să mă joc cu el… Nu știu ce m-aș face.

— E ușor să te atașezi de el, nu-i așa?

— M-am atașat prea mult, Pam. A trecut mult timp de când n-a mai fost un copil la Southfork.

— Îți lipseau copiii înainte de a se fi născut John?

— Nu atât de mult ca lui Jock. Am crescut trei ai mei. Asta-i destul ca să sature orice femeie pentru un timp.

Pam râse scurt.

— Te-ai gândit vreodată cum ar fi fost dacă n-ai fi avut copii?

Miss Ellie zâmbi scurt și gânditor:

— Uneori, asta ar fi putut părea un blestem.

— Ar fi fost căsătoria ta, viața ta cu Jock diferite fără copii?

— Diferite, da. Nu zic că nu în mai bine sau mai rău. Dar hotărât diferite.

Pam clătină din cap și privi în depărtare.

Miss Ellie continuă:

— Nu m-am măritat cu Jock ca să am copii. Copiii au fost un fel de produs al dragostei unuia față de celălalt. Ne lipseam de o mare bucurie dacă n-aveam copii. Și de o mare supărare. Dar, trecând prin toate astea, întotdeauna ne-am iubit unul pe altul. Întotdeauna am fost onești unul cu altul. Cu sau fără copii, cred ca am fi avut o viață bună împreună.

Pam izbucni într-un râs scurt.

— Ascultă-mă, mi-ai pus o simplă întrebare și eu ți-am povestit istoria vieții mele.

— Voiam să știu. E foarte important să știu.

Miss Ellie înțelese că nora ei trecea printr-un necaz. Tânără femeie căuta ceva – dar ce?

— De ce este așa de important, Pam? întrebă ea cu blândețe.

— Pentru că copiii sunt așa de importanți pentru Bobby. Dacă nu vom avea o familie, nu cred că mariajul nostru va supraviețui!

Pam alergă spre casa, hohotind de plâns. Miss Ellie o urmări cu privirea, neștiind ce ar putea să spună sau să facă pentru a o ajuta.

•

În seara aceea, în sufrageria ranchului, J.R. și Jock așteptau să li se alăture și restul familiei, înainte de cină. Vorbeau, cu paharele în mâini. Mai precis, J.R. vorbea, vânzând poturi.

— Ți-o spun pe șleau, tată, cred că ar fi bine să se ocupe Bobby de Southfork zilele astea. Ranchul are nevoie de o mână puternică, de un membru din familie.

— Sunt de acord.

— Dar ar fi putut fi de mare ajutor la Austin.

— Va trebui să descurci afacerea asta pentru mine, fiule.

— Da, tată, o voi face. Cu cât putem aduna mai mult pentru Cliff Barnes în scopul ăsta, cu atât e mai sigur că va sări la ceva ce i se pare mai bun.

— Încă te mai gândești la candidatura lui Barnes pentru Congres?

— Încă. Vei fi surprins să afli cât de multă lume crede că ar fi un bun congresman. Poate n-ar fi o idee rea pentru noi să ne agățăm de asta.

Jock se încruntă.

— Cred că ne-ar face mai mult rău dacă prostia lui s-ar manifesta la Washington.

J.R. zâmbi.

— Păi, sunt niște diferențe între a participa și a fi ales. Spuneam doar că ne-ar fi mai bine cu Bobby la Austin, făcând presiuni în timp ce eu uneltesc în jurul lui Barnes.

— Ce-i asta? spuse Bobby, intrând în sufragerie cu Miss

Ellie și Pam.

Jock răspunse:

— Bobby, J.R. crede că ar trebui să te zorești să pleci la Austin. Să apelezi pentru noi la niște persoane suspuse.

— Cine sunt aceștia, tată?

— Mă refer la aceia care ar putea avea influență asupra O.L.M.-ului.

— Oameni care ne-au mai ajutat și cu altă ocazie, spuse J.R.

Bobby își scutură capul.

— Am încercat asta mai înainte, tată. N-a ținut.

— Dar ar putea ține acum, spuse repede J.R. Barnes a apucat-o pe alte drumuri. Cei de la State House s-ar putea să vrea să te asculte acum.

Bobby rămase pe gânduri. Nu avea încredere în fratele lui mai mare, în motivele și acțiunile lui; credea ca J.R. făcea întotdeauna ce făcea, din rațiuni ascunse, rațiuni care lui îi aduceau profit pe cheltuiala altuia. Pe de altă parte, nu-i plăcea Cliff Barnes. Și O.L.M.-ul pusese fără îndoială o frână lui Ewing Oil, care trebuia ridicată înainte de a duce la dezastrul familiei.

— Când crezi că ar trebui să merg acolo? spuse el.

— Nu e niciun motiv să aștepți mai mult de mâine dimineață, spuse mieros J.R.

— Am treabă mâine.

Jock trase o dușcă din pahar.

— Bobby, trebuie să-i dau dreptate lui J.R.

— Tată, dacă asta va fi de folos, o voi face. Dar nu mâine.

Își luă paharul și părăsi încăperea.

J.R. se strâmbă.

— Ai crescut fără îndoială un fiu îndărătnic, tată.

Jock se încruntă.

— A spus că va face. Mulțumește-te cu asta.

— Da tată, spuse J.R., mulțumit în sinea lui. Am și eu niște lucruri de pus la punct mâine dimineață.

•

Un cocoș cântă cucurigu de parcă ar fi salutat noua zi care

se lăsa peste Southfork. Spre est, cerul se făcu roz, și lumina se revărsă peste prerie treptat, aducând cu ea ceva din căldura ce urma să vină. Pe patio, Bobby, în blugi și sombrero, bea cafea neagră dintr-o cană de ceramică albă, cu scaunul lăsat pe spate la perete și ghetele încârligate pe pledul de la scaun, bucurându-se de liniște, de singurătate, de pacea care amintea cum fusese Texasul cu ani în urmă. Fu foarte agitat când se deschise ușa din spate și apăru Lucy, mișcându-se foarte încet, foarte cu grijă, să nu atragă atenția.

— Bună dimineața, spuse el.

Ea tresări, surprinsă, consternată, încercând să nu arate asta.

— Oh, Bobby, tu erai.

— Te-am așteptat seara trecută. Aproape până la două.

— Am avut o întâlnire.

— De ce am avut sentimentul că încerci să mă eviți? În special plecând așa de dimineață?

— Avem practică la școală.

— La șase dimineața? Ar trebui să vorbim cu Valene o dată.

— Am spus tot ce am avut de spus.

— Ești încăpățânată, Lucy.

Ea zâmbi.

— O iau ca pe un compliment și îți spun că și tu ești la fel.

— Diferența dintre noi este că eu am bunăvoința de a asculta ce e rezonabil.

Fața ei păru că se topește.

— Dar ea *a fugit*. Fără măcar să-mi spună un cuvânt. Nu explicații, nu la revedere.

— Scumpo, i-am spus lui Val tot ce mi-ai spus tu mie. Orice ar fi făcut mai înainte, s-a întors pentru că te iubește.

— Ah, dragostea. Cuvântul magic.

— Bine, să lăsăm dragostea. Tu îi datorezi ceva. Ea e mama ta. Crezi că a fost ușor pentru ea să se întoarcă? Știe ce crezi despre ea. N-a venit să te rănească, Lucy. Vrea doar să-ți vorbească câteva minute.

Tăcerea se lăsă grea între ei.

— E-n regulă, spuse ea în sfârșit.

Bobby se ridică în picioare.

— Să mergem.

— Acum?

— Nu e altă ocazie mai bună.

— Nu. Trebuie să mă gândesc. Și am practică de dimineață. Vino să mă iei după-amiaza asta. Voi merge cu tine. Îți promit.

— Până-n patru, pentru că atunci Val se duce la lucru.

— La ora trei, pe stadion.

— Voi fi acolo. O s-o sun pe Val și o să-i spun că venim.

•

La trei și jumătate în după-amiaza aceea, Val se plimba nervoasă prin camera ei de la motel. Se uită la ceas, își mușcă buzele, își aranjă părul. Când auzi o bătaie în ușă, ezită înainte de a se grăbi să deschidă. Acolo, în picioare, mare și atotputernic, era J.R. Ewing, cu un zâmbet larg, mușcător, pe fața lui amabilă.

Fără un cuvânt, trecu pe lângă ea în cameră, privind în jur de parcă era în mod real interesat.

— Nu-i mare camera asta. Șleampătă. Și, fără îndoială, ieftină. În pas cu tine, Valene, așa cum ești și ai fost întotdeauna. Se răsuci, s-o privească în față. Niciodată nu mă așteptam să te mai văd în Dallas, Valene.

— Cum m-ai găsit?

— Nu prea greu. Unii din prietenii mei verificau primprejur toate locurile deocheate. Le-am spus că acolo o vor găsi ascunsă în bârlog, în stilul ei obișnuit, pe Valene.

— Du-te dracului de aici!

J.R. o înconjură, ca un animal de pradă, cu o sticlire înspăimântătoare în ochi.

— Cât costă să te țin departe de mine? Te-am prevenit ce se va întâmpla dacă te întorci.

— Vreau să-mi văd fata.

— Pariez că ai făcut-o. Și pariez că știu de ce.

— Nu vei înțelege niciodată de ce, nici într-un milion de ani.

— Înțeleg că nimic nu ți-ar place mai mult decât ca tu și

beţivanul acela de frate al meu să vă întoarceţi la Southfork ca să vă apucaţi bucata de plăcintă până nu e prea târziu.

— La felul tău de a gândi, banii sunt răspunsul la orice. De data asta te înşeli, J.R.

— Cred că ăsta e răspunsul pentru tine, Valene. Banii pot oricând să cumpere pe cineva de felul tău, şi o foloseşti pe Lucy ca să-i obţii.

— Nu-mi pasă ce crezi. Te înşeli. Şi nu voi pleca de aici până nu o văd pe Lucy.

— De data asta *tu* te înşeli. Vei fi pe drum înainte de căderea nopţii.

— Ieşi afară de aici, J.R. Jur că voi chema poliţia dacă nu pleci.

El râse:

— Ţi-ai pus umorul la lucru. Îmi place. Acum, fă-ţi bagajele, pentru că în cinci minute vei părăsi Dallasul sau…

— Sau ce?

— Sau un anume prieten de-al meu din forţele de poliţie va pune pe tine mâna grea a legii…

— Pentru ce?

— Pentru solicitare cu intenţie să faci prostituţie, Valene. Uită-te la tine, blond-arămiu, rochie strâmtă, piept frumos, mare. Nimeni nu s-ar îndoi că ceri un minut…

— Bastard împuţit!

— Împachetează. N-ai să mergi s-o vezi pe Lucy. N-ai să mergi să vezi pe nimeni din familie. Ai terminat-o cu oraşul ăsta pentru totdeauna.

Ea îşi adună forţele:

— Ultima oară am fugit de tine, J.R. Nu mă mai sperii. Nu ţi-a mai rămas nimic de făcut, n-ai nicio cale să mă răneşti mai mult. N-am nimic de pierdut în afară de Lucy, şi nu intenţionez să o mai pierd.

— Deja ai pierdut-o, doar că nu ştii.

Din uşa încă deschisă răspunse o voce familiară:

— Nu cred, J.R.

Se întoarseră ca să-i vadă pe Bobby şi pe Lucy stând acolo. Era clar că ascultaseră, că auziseră totul. Bobby o lăsă pe Lucy

să treacă înaintea lui în cameră.

Mintea lui J.R. funcționa cu toată viteza. Cum să iasă din încurcătura asta? Cum s-o întoarcă în avantajul lui? Îi vorbi lui Lucy:

— Lucy, îmi pare bine că ai ascultat, am făcut-o pentru tine, dragă. Nicidecum nu voiam să o las să te mai rănească.

Lucy se întoarse spre Valene:

— Mulțumesc, mamă, că i-ai ținut piept.

Bobby făcu un pas spre J.R.

— Lucy, tu stai aici și vorbește cu mama ta. Poți să iei mașina mea să vii acasă. J.R. mă duce pe mine înapoi la Southfork. Trebuie să discutăm câteva lucruri pe drum…

Îl privi pe J.R. printre gene și-l scoase din camera de motel, ignorându-i protestele, ținându-l, cât era de mare, ferm în strânsoarea sa.

Lucy și Val stăteau la un braț depărtate, privindu-se una pe alta, de parcă niciuna din ele nu știa exact ce să facă sau să spună. Apoi, Lucy depăși impasul, luând mâna mamei ei.

— Îmi pare rău, mamă, pentru tot ce-am spus.

— Oh, aveai dreptate fetițo. N-am fost niciodată o mamă bună pentru tine. Dar nu fiindcă nu voiam să fiu. Întotdeauna te-am iubit.

— Știu asta acum.

— Viețile noastre sunt într-un fel de încurcătură acum. Nu pot să-ți promit că va fi mai bine, dar am putea începe prin a ne apropia una de alta, prin a fi prietene. E un punct de pornire.

— Vreau asta, mamă. Vreau. Dar J.R.?

Fața lui Val se înăspri.

— Dacă se mai bagă, voi avea grijă de el o dată pentru totdeauna.

Lucy își aruncă brațele în jurul maică-si.

— Oh, mamă, te iubesc.

— Și eu te iubesc, fetițo.

• PARTEA A VII-A •

FAMILIA EWING

ASTĂZI

• Capitolul 20

Era dimineață la Southfork. Membrii familiei dejunau și plecau. Ca întotdeauna, constanți rămâneau Jock și Miss Ellie, care zăboveau la „huevos Mexicana” și la cafeaua neagră și tare, schimbând câteva cuvinte cu fiecare din copii lor.

Acum Lucy fu cea care înfulecă pe nemestecate sărutându-l apoi în grabă pe Jock în vârful capului lui alb, îmbrățișând-o pe Miss Ellie, veselă și cu ochii strălucitori, nerăbdătoare să se apuce de treburile ei.

— Nu voi fi acasă la cină, bunico.

— Unde te duci în seara asta?

— Să studiez – Lucy zâmbi cochet – cu Muriel.

Jock îșI privi nepoata suspicios. Lucy îl dezarmă cu un râs copilăros.

— Așa e, bunicule. Ăsta-i adevărul.

Pe drum, trecu pe lângă Bobby.

— Bună, Bobby, spuse ea automat. Ne vedem mai târziu.

El vorbi atât de încet încât ea efectiv nu putu să-l audă:

— La revedere, Lucy.

Bobby intră în sufragerie, își turnă niște cafea și-și luă un scaun, așezându-se în fața părinților lui.

Expresia tulburată de pe fața lui osoasă și puternică nu-i scapă lui Miss Ellie.

— Ce-i, Bobby, te simți bine?

După o clipă lungă, Bobby răspunse:

— Nu, mamă, nu mă simt. Mamă, tată, Pam și cu mine părăsim Southfork-ul.

Jock se ridică în picioare:

— Ce?

Miss Ellie păli:

— Bobby… de ce…?

— Îmi pare rău, mamă. Nu mai pot trăi aici. Nu pot trăi în aceeași casă cu J.R.

Jock își drese vocea:

— Acum, ascultă aici la mine, Bobby. Asta nu-i o hotărâre pe care s-o iei fără să vorbești cu noi.

— Nu e nimic de discutat, tată. Numai dacă vrei să discuți despre decență și moralitate. N-am prea auzit aceste vorbe pe aici. Nici despre corectitudine n-am auzit.

— Bobby, spuse Miss Ellie. Te rog, nu pleca. Orice ar fi intervenit între tine și J.R. se poate rezolva.

— Nu, mamă. Am încetat să mă mai amăgesc. Nu se poate rezolva. Nici acum, și nici altă dată.

— Jock, nu-l lăsa să plece.

— Poți să-i ții piept lui J.R., fiule.

— Nu pot să merg în fiecare zi la biroul acela, tată. Nu pot să mă lupt la fiecare pas. Să mă lupt tot timpul. Nu vreau să trăiesc în felul ăsta.

— Doar nu vrei să mă părăsești, Bobby. Nu-mi place că fugi.

— N-am fugit niciodată în viață de nimic. Dar e imposibil, tată. Îmi pare rău că trebuie s-o spun, dar nu mă pot lupta cu amândoi, cu tine și cu J.R. M-ai trimis înapoi la Ewing Oil să-l supraveghez pe J.R., dar când a fost la o adică, i-ai ținut partea.

— Am crezut că avea dreptate.

— De asta nu mai pot să stau.

Luă mâna mamei sale, străduindu-se să-i ignore lacrimile.

— Îmi pare rău, mamă. Am încercat. De mult încerc. Am pierdut.

— Fiule, spuse Jock, în felul lui greoi, tărăgănat. Indiferent ce neînțelegeri avem, ești încă un Ewing. Ne avem doar unul pe celălalt. Trebuie să rămânem împreună.

— Pe socoteala altcuiva? Nu, tată, nu pot trăi în felul ăsta.

— Unde vei merge? spuse Miss Ellie.

— Nu sunt sigur. Tot ceea ce știu este că trebuie să plec cât mai departe de J.R.

Îi strânse mâinile tatălui său. O sărută pe maică-sa și spuse:

— Îmi pare rău, mamă.

Doar după câteva minute, J.R. și Sue Ellen intrară în sufragerie. Amândoi fură mirați s-o vadă pe Miss Ellie plângând și pe Jock încercând s-o liniștească.

— Mamă, ce s-a întâmplat?

— Te simți bine, Miss Ellie?

— Bobby, izbucni Miss Ellie, plângând. Ne-a părăsit.

— Părăsit?

— Așa e, J.R., spuse Jock. A părăsit Southfork-ul. A simțit că deosebirile dintre voi sunt prea mari și nu se pot soluționa.

Vocea lui Sue Ellen avu o notă aspră, tăioasă:

— Iată, J.R., ai ce ai vrut dintotdeauna. L-ai gonit pe fratele tău, Gary. Și acum pe Bobby. Ai încercat s-o mituiești pe Valene și să faci să pară că Pam era o oportunistă. Cu mine te-ai purtat rău și ți-ai escrocat prietenii și asociații. Nu e nimic ce n-ai face ca să obții ce vrei. Și, în sfârșit, ai obținut – ești acum singurul fiu al Ewingilor. Felicitări!

— Mamă! strigă J.R. Tată! Știți că nu voiam să plece Bobby. Trebuie să știți asta.

Miss Ellie își ridică bărbia cu o expresie fixă și ochi hotărâți:

— Tot ceea ce știu, J.R., este că doi din băieții mei au plecat de acasă. Cineva trebuie să fie responsabil…

Și ieși din încăpere, cu Jock urmând-o îndeaproape.

Rămas singur cu Sue Ellen, J.R. o condamnă cu violență:

— Să fiu încântat de tine, nu-i așa? Mă faci să mă simt rău față de mama și de tata. Bine, lasă-mă să-ți spun ceva, dragă: ăsta a fost ultimul tău cuvânt în casa asta. Nimeni n-a vorbit cu mine așa în fața mamei și a tatălui meu. Nimeni. *Nimeni*. Ești o beție și o adulteră, o soție și o mamă rea. Ți-ai pierdut rațiunea, controlul. Cu cât mai repede te vei înapoia la sanatoriu, cu atât mai bine. Și de data asta mă gândesc să rămâi acolo pentru totdeauna!

Ea îl privi, retrăgându-se.

Nu! gemu în sinea ei. Nu, n-am să te las să-mi faci asta! Mai întâi te voi ucide. Te voi ucide…

•

În apartamentul lui Kristin, ea și Alan Beam își serveau cafeaua de dimineață. El era complet îmbrăcat, gata să plece, dar Kristin purta un capot subțire care ascundea prea puțin din trupul ei tânăr și puternic.

În ciuda unei nopți lungi și active, care-l epuizase, Alan descoperi că încă mai răspundea farmecelor ei, niciodată sătul de ceea ce se petrecuse între ei. Ea era, recunoștea el, cum nicio femeie cu care se culcase până acum nu fusese. Simți nevoia s-o atingă, să-i simtă sânii tari, s-o strângă în brațe, să pătrundă adânc în ea și s-o audă gemând, să-i simtă unghiile zgâriindu-i spatele. Crezuse întotdeauna că numai sexul nu va fi destul să-l facă să se întoarcă la o femeie; Kristin era în mod cert o excepție.

Arătă spre servieta lui diplomat care stătea între ei pe măsuța de cafea:

— Te-aș ruga să mi-o păstrezi.

— Ce e în ea?

— Câteva lucruri pe care aș prefera să nu le am la mine acasă.

Kristin privi servieta de parcă ar fi fost o creatură periculoasă, gata să sară la ea în orice moment. Învățase, de-a lungul relativ scurtei sale vieți, să separe elementele existenței ei: bani, iubire, sex, ambiție. Pentru ea, acestea se suprapuneau doar când una putea fi cauza celeilalte; altfel, nimic nu-i înnoura gândirea. Kristin știa întotdeauna ce vrea, și nu lăsa nimic să-i stea în cale.

Deschise servieta. Erau câteva pliante. Un registru. Câteva plicuri sigilate. Și un revolver de calibru 38.

— Ce caută arma aici? spuse rece.

— Nu te supăra, mai am un frate geamăn. Și-și pipăi cureaua. Nu știi niciodată când unul din acești copilași îți este necesar.

— Plănuiești să împușți pe cineva, Alan?

Ochii lui gri îi întâlniră pe ai ei și încetară să șovăie:

— E cineva pe care aș vrea să-l împușc.

— Da, spuse ea ușor. Și eu, în principiu. Dar o va face într-adevăr unul dintre noi?

O bătaie puternică în ușă o făcu să se întoarcă.

— Nu aștept pe nimeni, spuse ea.

— Mai bine vezi cine este.

Ea se duse la ușă.

— Da?

— Poliția, veni o voce aspră. Deschide!

Alan și Kristin schimbară o privire. El închise și încuie servieta diplomat, apoi dădu din cap și ea deschise ușa.

Sergentul McSween își croi drum, împingându-se înăuntru.

— Ce este? Ce vrei?

Polițistul masiv o privi.

— Frumoasă, spuse el tărăgănat. Frumoasă. Foarte frumoasă. Dar prea scumpă pentru un biet polițist care trăiește din salariu.

— Ascultă aici, McSween, spuse Alan.

— Ține-ți gura, domnule. Asta-i treaba poliției.

— Nu înțeleg, spuse Kristin.

— Am mandat să vă arestez…

— Să mă arestezi?! N-am făcut nimic…

— Asta-i hărțuială, spuse Alan. Gen J.R. Ewing.

— Domnule, spuse McSween, deranjați un ofițer în exercițiul funcțiunii. Asta vă poate duce la închisoare. Și la excluderea din barou, domnule avocat.

— De ce sunt acuzată? spuse Kristin cu voce tremurătoare.

— Prostituție. McSween privi la Alan. Trebuie să fie tare bună, nu?

— E imposibil, încercă ea să iasă din încurcătură, cu o voce tremurată.

Ce altceva era decât o prostituată, se întrebă ea, acționând la un nivel foarte înalt, la adăpost de pericolele care le pășteau în fiecare zi pe surorile ei de pe stradă?

McSween își întoarse fața dură în direcția ei.

— Ești o doamnă norocoasă, aș spune. Ai prieteni sus-puși.

Păstrez mandatul 24 de ore. Îți dau o șansa să pleci din oraș, departe și pentru totdeauna.

Se înapoie la ușă, înfricoșător ca un taur, tot numai mușchi și amenințare. Arătă spre Alan:

— Același lucru e valabil și pentru tine, avocatule. Timpul e scurt. Șterge-o cu primul transport, sau vei avea vizitatori care nu-ți vor place prea mult.

Rămași singuri, Kristin se repezi spre Alan. Mult timp, niciunul din ei nu putu să vorbească. Ea se îndreptă, clătinându-se, spre canapea, unde căzu inconștientă de goliciunea ei, cu obrajii pătați și gura schimonosită.

— J.R., murmură ea. Îl voi omorî! O jur! O să-l omor.

— Stai la rând, doamnă. Sunt câțiva dintre noi înaintea ta care-și așteaptă rândul…

• Capitolul 21

J.R. stătea le biroul lui, adâncit în gânduri. Telefonul sună și el ridică receptorul.

— Aici J.R. Ewing.

— Ascultă-mă, pui de lele, veni vocea lui Vaughn Leland, mai încordată ca de obicei, mai ridicată, de parcă ar fi vrut să se ridice peste capacitatea de a auzi a omului, dar sigur vocea lui Leland. Îți dau o ultimă șansă. Îți cer pentru ultima oară. Dă-mi banii înapoi.

— Hai, Vaughn, știi că nu pot să fac asta.

— J.R., te previn.

— Hei, Vaughn, oricum, unde ești? Au pus o jumătate din forțele de poliție din Dallas, Jandarmeria și Biroul Federal de Investigație pe urmele tale. Omule, s-a făcut multă gălăgie în jurul tău. De ce nu te întorci și nu-i lași să-și cheme oamenii înapoi?

— Am să-ți spun unde sunt, J.R. Sunt destul de aproape ca să ajung la tine pentru ce mi-ai făcut.

— Hai, Vaughn, nu vorbești serios.

— La dracu’ nu vorbesc. Voi avea grijă ca ceea ce mi-ai

făcut să fie ultima ta afacere necinstită, și nu glumesc cu tine.

Leland puse receptorul în furcă.

J.R. privi aparatul mort din mâna lui, apoi își scutură capul. A vorbi nu-i tot una cu a face, și oamenii ca Vaughn Leland nu erau o amenințare pentru el, era al naibii de sigur. Și-și văzu de treabă ca de obicei.

• Capitolul 22

Sue Ellen stătea în pat, privind revolverul de calibrul 38, care atârna greu, în poală. Îl ridică, conștientă de capacitatea lui de a aduce moartea, de teroarea care-o răspândea în ea. Îl dădu la o parte și se ridică, îndreptându-se spre fereastră. Privi și putu să vadă patio-ul unde de atâtea ori Ewingii luaseră micul dejun; dar nu în dimineața asta. Dimineața asta era diferită. Ciudată. Fatală.

Bobby plecase.

În curând, numai J.R. va rămâne la Southfork. Stăpân peste tot. Bogat și puternic și devenind mai bogat și mai puternic, în fiecare zi. Provocând suferință și umilință, de parcă ar fi avut dreptul divin să o facă. Sue Ellen se întoarse în pat și privi revolverul.

Se uită la ceas. Era timpul să plece. Își scoase o haină din dulap și poșeta din toaletă și se întoarse la pat. Revolverul părea să strige la ea în pasivitatea lui cu gust de fum, să-i arate direcția și scopul. Ea îl apucă. Rece, lipicios la atingere. Îl lăsă să-i cadă în poșetă și părăsi iute odaia. Erau atât de multe lucruri pe care trebuia să le facă mai întâi.

• Capitolul 23

În același moment în care Sue Ellen pleca de la Southfork în acea dimineață, Cliff Barnes sosea la cimitir. Merse încet până la mormântul lui Digger, săpat adânc în pământ, pe o movilă joasă, acoperită cu iarbă. Stătu mult timp, fără să se miște, privind în jos la movila care-i acoperea tatăl. Umerii îi

erau căzuți, părea obosit și mai bătrân decât era.

— Îmi pare rău, tată. M-au învins Ewingii. M-au păcălit, făcându-mă să candidez pentru Congres, să plec din O.L.M, m-au deposedat de orice putere pe care o aveam. J.R. m-a lovit tot așa cum te-a lovit Jock Ewing pe tine. Nu prea mai am multe de făcut. Exceptând faptul că trebuie să-l opresc pe J.R. pentru totdeauna. Nu știu sigur dacă asta te va face să te odihnești mai bine sau nu, tată. Dar trebuie făcut. Trebuie s-o fac și o voi face. La revedere, tată.

• Capitolul 24

Bobby stătea pe trotuar în fața lui Ewing Oil, privind în sus. Cât de mult se îndepărtaseră de începuturile familiei. De Ewingi și de Southfork, de amândoi. Docheri și crescători de vite, mineri, oameni sărmani, ca să ajungă proprietari de ranchuri, milionari ai petrolului – oameni care încă mai purtau harnașamentele din Vestul sălbatic – care își petreceau aproape tot timpul în birouri luxoase, cu aer condiționat, în clădiri ca aceasta. Cât se schimbase Dallasul…

Dar lucrurile nu puteau să mai meargă așa. Nu cu un om ca J.R., care își tăia calea prin viața tuturor. Lovind prieteni și dușmani, deopotrivă, tratându-și familia ca pe un gunoi, fără scrupule. Trebuia să se facă ceva. Cineva trebuia să o facă. Bobby hotărî că nimeni în afară de el. Nimeni altcineva.

Se hotărâse.

• EPILOG •

O femeie de serviciu, care-și făcea rondul în acea noapte prin clădirea companiei Ewing, descoperi ușa de la biroul lui J.R. întredeschisă și o lumină aprinsă. Bătu. Îl strigă pe J.R. pe nume. Intră.

Îl găsi pe J.R. căzut pe jos, fără cunoștință, sângerând profund. Scoase un țipăt pătrunzător.

În zece minute sosi o ambulanță. În patruzeci de minute, J.R. se afla pe masa de operație de la Dallas General. Se dăduseră telefoane. La Southfork și peste tot, și membrii familiei începuseră să se adune la spital. Înainte de a se aduna ei toți, procedurile chirurgicale erau aproape terminate. Se adunaseră într-o sală de așteptare de la capătul coridorului, tăcuți și tensionați, atingându-se ocazional unul pe altul, fără să vorbească prea mult, fără ca ochii să li se întâlnească.

Apăru un doctor în halatul lui verde, chirurgical, dându-și jos masca de pe față. Ochii lui îi scormoneau pe Ewingi, care-l așteptau să vorbească.

— Se va face bine, doctore? spuse Jock.

— Nu pot să vă spun asta acum, domnule Ewing. Rănile sunt serioase, a pierdut mult sânge și era foarte slăbit când a fost adus aici. Am putut să scoatem un glonte. Celălalt, din nefericire, i-a rămas în șira spinării. N-am putut să-l scoatem. Nu vă voi minți, domnule Ewing, situația este extrem de critică. Dacă aș fi credincios, m-aș ruga Dumnezeului meu.

— A spus ceva? – întrebă Sue Ellen.

— A spus cine l-a împușcat? întrebă și Bobby.

— L-am lăsat pe un detectiv de la echipa de omucideri câteva secunde cu J.R. când acesta și-a revenit din anestezie. J.R. era conștient. Părerea mea – și poliția pare să-mi dea dreptate – este că poate el știe cine a făcut lucrul ăsta, dar refuză să dea numele agresorului.

— Cine ar fi putut face lucrul ăsta groaznic? strigă Miss Ellie.

— Aproape oricine, spuse Bobby, pe șleau. J.R. își făcuse mai mulți dușmani de moarte decât oricare alt om din Texas. A făcut să moară oameni, a distrus cariere și căsnicii, a ruinat vieți. Dușmanii lui formează o legiune, și ura lor e adâncă și fără de sfârșit…

— Nu pot crede asta, spuse Miss Ellie.

— Mi-e teamă că e adevărat, Miss Ellie, spuse Sue Ellen, încercând s-o liniștească, totuși, pe bătrână.

Miss Ellie privi în jur, de parcă ar fi căutat un răspuns.

— De ce? spuse ea în sfârșit. De ce nu ar spune J.R. cine a tras în el?

Ochii i se îndreptară spre doctor. El dădu din umeri, se scuză și dispăru de-a lungul coridorului.

— De ce? întrebă ea din nou.

— Nu mă pot gândi la un motiv valabil, spuse Jock încordat. Răzbunarea.

— Răzbunarea, spuse Pam cu neîncredere.

Jock vorbi cu nostalgică mândrie:

— J.R. e un Ewing. Va trece prin asta și-l va urmări pe cel care l-a împușcat răzbunându-se de unul singur.

— Oh, Dumnezeule, suspină Miss Ellie.

— Libertatea de a trage cu pușca, spuse Bobby, ironic. Nu poți să înțelegi că în zilele noastre toate astea s-au sfârșit? Răzbunare. Lupte cu armele de foc. Omoruri. Toate aparțin trecutului. Asta e o crimă, de asta J.R. nu se bagă. Poliția se va ocupa de ucigaș.

— Printre altele, spuse Pam, poate să fie și un al doilea motiv pentru care J.R. nu vrea să spună cine l-a împușcat.

Toți ochii se îndreptară iute spre ea.

— Care este? spuse Jock.

— Că J.R. știe cine a făcut-o și vrea să-l protejeze… sau s-o, adăugă Pam.

Miss Ellie își îngropă fața în mâini.

— Oh, Dumnezeule din ceruri, cum s-a putut întâmpla asta?

Mult timp tăcură. Fiecare era pierdut în propriile sale gânduri și amintiri.

Brusc, Sue Elen spuse:

— S-ar putea să fie greu pentru toți să înțelegeți. Dar în felul meu, încă îl mai iubesc pe J.R. Dragostea și ura nu sunt, cred eu, decât capetele opuse ale aceluiași baston. Dragoste a fost când m-am măritat cu el. De asta am stat cu el în ciuda a orice s-a întâmplat. Am încercat să fac orice ca să *mă* iubească…

Bobby o îmbrățișă scurt.

— Înțeleg ce simți, Sue Elen. Eu și J.R. am avut întotdeauna neînțelegeri, dar suntem frați și niciunul dintre noi nu va uita vreodată asta. Îți amintești când ne-am prăbușit cu avionul ăla, tată…?

— Am crezut atunci că v-am pierdut pe amândoi, spuse Jock.

— Am fost rece aproape trei ore. Pilotul era rănit prea rău și nu putea face nimic. Dar J.R. nicicând n-a ezitat și s-a luptat așa cum era. Ne-a tras din avion, ne-a construit un adăpost și am stat la căldură. J.R. a trimis semnale de salvare, ne-a vorbit, ne-a ridicat moralul. Ne-a spus ca totul se va sfârși cu bine, și așa a fost. A avut grijă de noi, tată, ne-a salvat.

— Și-a amintit de ceea ce l-am învățat când era copil, spuse Jock. Cum să supraviețuiești în pustietate. J.R a procedat într-adevăr bine atunci. Bobby, știu că nu s-a purtat la fel de bine cu voi tot timpul, că a încercat să vă dea la spate, să conducă singur Ewing Oil. Dar ăsta e J.R. Însă la necaz, s-a văzut că aveați același sânge.

— Poate că e așa, spuse Pam încet. Odată eram la masă, Bobby, J.R. și cu mine. A încercat să mă prevină despre colegul acela al tău de școală, Guzzler, a încercat să-mi spună să te conving să nu faci afaceri cu el.

— A avut dreptate în privința asta, deși eu îl simpatizam pe Guzzler.

— Și trebuie să-ți amintesc, spuse Jock. Când am avut atacul de inimă, J.R. m-a salvat, m-a ajutat, m-a dus la spital. Nu oricine poate să acționeze când slănina cade în foc…

Miss Ellie își ridică ochii:

— Când m-am măritat cu Jock, tata nu a fost deloc de

acord cu asta.

Jock zâmbi.

— Nu-l aproba pe Omul Sălbatec al Preriilor.

— Tata a spus că mariajul nostru nu va dura mai mult de cinci ani. A greșit cu aproape patruzeci, și încă mai avem de trăit. Oamenii nu sunt întotdeauna cum par. Oamenii se schimbă. J.R. aparține afacerilor, ăsta e talentul lui, darul lui de la Dumnezeu. Bobby, tu te pricepi să conduci ranchul, să te ocupi de familie. Ești la tine acasă printre lucrurile apropiate de natură.

— Și tatăl meu? spuse Lucy cu o voce speriată, copilăroasă.

— Gary? spuse Jock, dregându-și glasul, făcând să-i piară emoția. Gary e fiul risipitor, nu-i așa? Se va întoarce, se va regăsi, își va face o viață bună. Cred în el și în viitor. La urma urmelor, e un Ewing, nu-i așa?

— Așa suntem noi toți, spuse Miss Ellie. O familie numită Ewing.

— Așa e, spuse Bobby, privind în jur. Indiferent care ar fi neînțelegerile noastre, trebuie să fim laolaltă.

— Dar dacă J.R. nu vrea? spuse Sue Ellen.

— J.R. e un luptător, spuse Miss Ellie. Își va aduce pentru asta toată contribuția.

— Și, printre altele, spuse Jock, să lăsăm baltă neînțelegerile, să ne rugăm, să sperăm și să așteptăm, întotdeauna împreună. La naiba, suntem Ewingi, nu-i așa? Suntem o familie. Și la urma urmelor ăsta e singurul lucru care contează.

Se apropiară unul de altul, așteptând în tăcere, încurajându-se și dându-și unul altuia putere. Stând toți ca unul. Întotdeauna împreună.

Familia Ewing din Dallas.

VA URMA: FEMEILE EWING

mastică